

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÜLENT AKYÜREK

YILGIN TÜRKLER'İN YAZARI

ZAMANIN EFENDİSİ

roman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ZAMANIN EFENDİSİ

BÜLENT AKYÜREK

ISBN 978-9944-915-07-6

KENTkitap - 8

Roman - 3

ZAMANIN EFENDİSİ

BÜLENT AKYÜREK

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni
Likya

© KENTkitap, 2008

Bu kitabın tüm hakları Bülent AKYÜREK ve KENTkitap'a aittir.
İzinsiz kopyalanması hukuki sorumluluk doğurur.

Baskı Notları

Birinci Baskı 2002 Gendaş Kültür
KENTkitap, Ocak 2008, Ankara (5000 Adet)

Kapak Filmi

Step Repro

Baskı

Öncü Basımevi

Kâzım Karabekir Caddesi, 85/2, İskitler/Ankara

Tel: (312) 384 31 20

KENTkitap

LOTUS YAYIN GRUBU

Ziya Gökalp Caddesi

Bayındır 2 Sokak Nu: 36/2 Kızılay - Ankara

www.kentkitap.com

Tel: (312) 433 08 14 - 431 27 50

Fax : (312) 431 27 12

KENTkitap, ERSAN-ER Yayın Reklam Matbaa Bilgisayar
Bilişim ve İletişim Ticaret Limited Şirketi yayın markasıdır.

Bülent Akyürek: Ankara'da yaşıyor ve ulusa buradan sesleniyor. Çok genç yaşlarda çıkardığı ilk romanından beri; benzersiz üslûbu, yaşıyışı, sert tavırları ve bağımsız yazarlığıyla, attığı her adımda tartışmalar yarattı.

Onu, Türkiye'nin en önemli yeraltı yazarı ve modernizm eleştirmeni yapan eserleri şunlardır: Ve Tanrı Ağladı, Cinnetim Cennetimdir, İtin Biri, Yağmur Getiren Fırtına, Çöldeki Penguen, Zamanın Efendisi, Kadınlar Üstüne Ahmet Abi'nin Gözünden Kaçanlar, Boş Laflar Antolojisi, Yılgın Türkler, Seviyordum Söyleyemedim, vs...

10:32

bölüm bir

Acelem var.

İnsanları evlerinden sokaklara püskürtüp, sonra okullara, dairelere, hastanelere istifleyen çılgın İstanbul'un itilmiş semtlerinden birinde yirmi dakikadır taksi bekliyorum...

Nihayet benim de yetişmem gereken bir randevum ve acelem olmuştu. İnsanın acelesi olması güzel şey. Çantamı sağ elimden sol elime alıyor, bir sigara sönmekten ötekini yakıyordum. Isınma hareketleri yapan saha kenarındaki futbolcu replikleri... Çok acelem vardı, hem de çok... Şimdi bir tanış çıksa "Ne o birader; hayırdır böyle sabah sabah?" dese, ben de en baştan savıcı kısa cümlelerle onu geçiştirip bir acelem olduğunu belli etsem diye çevreme dikkatlice bakmayı da ihmal etmiyordum.

Acelesi varmış, geç kalacakmış gibi hızlı hızlı yürüten sokak köpeklerini bile yıllardır kıskanır olmuştum. Acelesi olan insanları çok iyi tanıyordum. Genellikle asansörün gelmesini beklemez, merdivenlerden koşar, ceketinin bir kolunu eşikte takar, kravatını arabasında bağlar, çoğunlukla iki dakika sonra, unutmuş oldukları kimlik ya da cüzdanlarını atsinlar diye eşlerini balkonun altında beklerler.

Az sonra taksinin birine binmemle inmem bir oldu, çünkü acelem vardı ve bunu söyledim şoföre. “Ne lan, aceleniz olunca taksiye, olmayınca belediye otobüsüne? İn çabuk in...” dedi. Pabuç pahalıydı. İndim manyağın arabasından. Haklıydı aslında. Zoruma giden, bu sosyolojik çözümlemeyi bu kadar basit ve küfür eder gibi bir şoförün söylemesiydi. Önce acı bir lastik sesi, sonra “Boşum abi” diyen başka bir şoför... Selam kelim, bindim başka bir taksiye. Saatime baktım, on biri gösteriyordu. Heyecandan arka koltukta zıplayıp duruyorum. “Hadi acele et.”

Kışından saman çöpüyle şişirilmiş balon gözlü kurbağa herif, dikiz aynasından bakarak “La havle” çekip homurdandı. Hemen hemen on dakikalık yolumuz var. Gerçi on ikiden önce orada olurum ama aksilik çıksın istemiyordum.

Takıntılı kafa yapım, akla gelmedik senaryolar sıraladı bilinç perdemde.

Erkenden gidip kapısında beklemeli. Son acelem olabilirdi bu benim. Olmaması için dualar ettim. Yüreğim kaşındı, parmaklarımı çıtlattım. Bıyıklarımınla oynadım. Saçlarımı düzelttim. Sigara aradı ellerim.

“İçilmez” miş öyle söyledi. Küllükte kırdım sigaranın belini. Şoförün kafasını ezer gibi ezdim izmariti.

Kocaman bir kavşaktayız. Binlerce klakson kemiriyor beynimi. Birbirine bağırانlar, inip kavgaya tutuşانlar, cinnet geçiren insanlar... Herkes soluklarını tutmuş, ayaklar pedalda, beyaz eldivenli trafik tanrısından start bekliyor.

Radyoda hava durumu, Kible ve Keşışlemeden bilmem ne hikâyeleri... Okyanusun ortasında çırpınarak izliyorum saniyelerin atışını. “Hadi, hadi acele et!” diyorum tekrar.

“Kırmızı ışıkta olur mu beyim?” diye sinirlenerek veriyor cevabını:

- Olur, olur.

Çok çabuk el hareketleriyle şöyle bir gerilerek, karnını direksiyona doğru yapıştırıp, son olarak bir hamamböceğini ezer gibi eziyor gaz pedalını.

Vınnn...

Bütün dünya donuyor. Sesten arındırılmış bu âlemde insanların bize bakışını, el işaretlerini, sırtışlarını görüyorum. Ustaca atılmış bir kement gibi trafik tanrısının düdüğü sesi hava boşluğunu yara yara arkamızdan kovalıyor. İçimdeki anarşistin mutluluk dansını hissedebiliyorum. Halen koşuyor peşimizden beyaz eldivenli trafik tanrısı. Ani bir fren yapıp, bana sesleniyor şoför:

- Ne yapıyoruz biz abi, çektireceksin ekmek tekne mi altından.

Oldu mu ya? Düşündüklerim başıma geldi işte. Şimdi polis hakaretler edecek, cezalar kesilecek, hesaplar vereceğiz, o bütün sorumluluğu bana yükleyecek, ben durumu düzelteceğim diye, kuracağım devrik cümleyle olayları daha çıkılmaz yollara iteceğim ve bir acelem olmayacak...

Ne yaparsam yapayım, nasıl anlatırsam anlatayım, anlamak istemeyecekler beni. Koşmaktan vazgeçiyor polis. Göğüs önde, eller yanlardan sallanarak, gerdan kıra kıra geliyor. Üstünden üniformasını soysan, belki de kabuğundan sıyrılmış bir inci olacak ama o şimdi devletin şahsına zimmetlediği gücü son damlasına kadar kullanmak için en keskin yüz hatlarını ve en çirkin mimiklerini en ağır diliyle süsleyerek kullanacak. Karısına, ev sahibine, çocuğuna bağırmayan bu adam üstümüze kusacak. Şoför kendi mahallinde

öyle rahattı ki, bu haliyle beni suçlayıp paçayı sıyracağından emin bir görüntü sağlıyordu. Tüm hesaplarını yaptı anlaşılan. “Beni tehdit etti, boğazıma yapıştı deli.” diyecek. Onlara anlatamayacağım ilk kez bir acelem olduğunu.

Dayak yiyen boksörün yüzünü yumruklardan korumak için tespihböceği gibi kıvrılışı misali çantamı karnımın üstüne bastırıp ikiye katlanmıştım taksinin içinde.

Küçükken babamın sarhoş naralarından kurtulmak gayesiyle evimizin bahçesine yaptığım tahtadan barakam geldi aklıma. Bir gün elinde kazmasıyla gelip “Çekil yıkıcam,” demişti babam. Tek başıma tırnaklarımla kurduğum dünyaydı orası. Bilinçaltımdı. Şimdi inecek olan her kazma darbesi ömrümün bir parçasını kanatacak, kemiklerime kadar soyup yoksullaştıracaktı.

“Beni ezmeden yıkamazsın burayı!” Barakamın üstüne çıkıp bunu demiştim.

Kazmadan evvel bir tokat indi, sonra da ben gözlerimin önündeki ışıkları sayarken yağmalandı bilinçaltım.

Şimdi de gözlerimin önünde beyaz sperm şeklinde küçük ışıklar uçuşuyordu. Olduğum yerden başımı kaldırıp üstümdeki toprakları arabanın koltuğuna saçarak dirildim. İkinci barakamı ne bu taksiciye, ne de trafik tanrısına yıktıracak niyetim vardı. İçimdeki anarşist, dürtükleyip kulağıma planını fısıldadı.

Usulca arka cebimdeki tek dişi kalmış tarağımyı ensesine dayadım şoför efendinin;

- G a z l a.

Yuttu numarayı. “Aman abi gözünün tamponunu yiye-yim...” Gazla... Heyecanlandı. “Gazlıyorum bağışla canımı.” Lunapark tekrar canlanmıştı. Polis, birkaç kement daha attı

arkamızdan. O koşa dursun, ben tehdit etmenin ve tek dışı kalmış kırık naylon tarağımın rantını yiyordum. Artık ışıkları takmadan, yayaları çil yavrusu gibi sağa sola dağıtarak acelemizin koynuna koşuyorduk.

“Acele et. Buradan sağa, şimdi sola, tekrar sağa...”

Sağ eli direksiyonda, sol eliyle ara sıra alnının terini siliyor ve saygıda kusur etmiyordu.

“Tabii beyim, oldu beyim, hemen beyim...”

Yeryüzündeki tüm kelimeleri silip atmış sadece bütün hayatımı kurtaracak olan büyümlü kelimeye sarılmıştım: G a z l a...

Daha sıkı sarılıyorum çantama. Caddelerden, sokaklardan kıvrılıyor. İyi ama gideceğimiz yere vardıktan sonra arabadan inince yaygarayı koparıp “İmdat !” diye bağırma-yacak mı bu adam? Kesin bağırarak. Hadi atlattım diyelim, o bölge akşama kadar polis kaynamayacak mı? Kaynayacak. Bir çare aramalı. Şu imdat ünlemini bulan her kimse benim biricik acelemi elimden alacak. Yok öyle yağma. Bırakmam, kaptırmam kimselere acelemi.

Benim acelem var, acelem var nihayet benim... Adam yerine konulmasam, mühim bir şahsiyet olmasam, acelem olur muydu? Uzaylı gibi hep yalnız kalmama sebep olan üstün zekâmı kullanmanın tam zamanıydı. Kıcı kırık bir polis ile terleyen bir şoförü atlatmayı beceremezsem hangi işe yarardı üstün zekâm.

Aynada yüzünü gördüğüm şoför domur domur ter döküyor. Her tanesinde “Ben sana gösteririm”leri okuyorum. Yine de bu arada, bana karşı kullandığı cümleleri sertlikten arındırarak, onları “mısınız, misiniz, müsünüz,” gibi takılarla yumuşatıyordu.

Girdiğimiz dar sokakta güvercinler patır patır havalanarak kortej yolunu açtılar. Acelem vardı, onlar da biliyorlardı bunu.

Yabancı semtlerin tanımadığım insanları gıptayla arabayı gösterip “İşte acelesi olan adam gidiyor.” diye ezik ezik bakıyorlardı. Musluklar açık mı, ocak yanıyor mu? Hiç birini düşünmedim bunların. İşaret parmağımın tırnağından derin bir parça koparıp dudağımın kenarından “tuu” diye fırlattım gözümün önündeki minik ışık parçacıklarının arasına.

Ne yapacağımı kararlaştırdım derken... Gideceğim yerin uzak caddelerinin birinde inecek, orada atlatmaya çalışacaktım şoförü ve yanık bir imdada koşacak olan tüm polisleri.

Tarağı sertçe ensesine bastırıp “Tamam, burada duruyoruz.” komutunu verdim. “İyyykk...” diye bir ses duyuldu lastiklerden. Sol elimle kapıyı açarken, sağ elimle cebimdeki miktarı az parayı ön koltuğa fırlatıp, karşı binadaki giyim mağazasının içine daldım.

Erkeğine yaklaşan karadul gibi “Buyurun efendim yeni çeşitlerimiz geldi.” diye saldırdı mini etekli tezgâhtar bayan. Yüzümdeki panik hatlarından kurtulmaya çalışıyordum. “Ne geldi?” Kendinden emin, işyerinden memnun ses tonuyla: “Ne isterseniz efendim,” dedi. “Haa, tabii...” Rastgele çekip aldığı kahverengi deri montu cilveyle üstüme tuttu. “Bakın bu size çok uyar.” Çevik hareketlerle ikincisini getirdi. “Ya da bu sizi daha marjinal gösterebilir.” Parmaklarımın ucunda yükselerek taksiye baktım. Çekip gitmişti bile. Ciğerlerimde birikmiş korku taşıyan hava kütesini sol üst köşesi çatlamış boy aynasına doğru üfledim. Şimdi bu güzel bacaklı salak kadının elinden kurtulmanın yollarını aramalıyım. Ama önce fırsat bulmuşken beni önemsesin diye çok acelem olduğunu söylemeli...

- Ben sonra uğrarım. Şimdi çok acelem var.”

Yıllarca tembellik hakkını kullanmış fert olarak acelemin tadını çıkarmalıydım.

Çok acelemin oluşu tezgâhtarla benim arama yüksek bir sınıf atlama basamağı koydu. Telaşla kapıya yönelirken çantam elimden düşüp dosyalarım konfeti gibi ortalığa yayıldı. Refleks olarak beyaz kâğıtlardaki geleceğimin üstüne atladım. Yere deste deste dolar fırlatsalar bu figürün aynısını çekemezdim.

“Yardım edeyim efendim, yardım edeyim efendim.” diyerek toplamaya başladı.

Eteğini çekiştirerek çömelmesine rağmen külotunu görmeme engel olamamıştı.

“Uzak dur benden, çekil acelem var.” cümlesini duvar gibi inşa ettim önüne.

Bu sert duvara toslamış olacak ki şaşkın suratını ve mini eteğini de beraberinde kasanın başına götürdü. Hayatımı tekrar çantama sığdırmasını becermiştim. Tam çıkarken “Efendim özür dilerim, yardım etmek istemişim.” diyerek yine bekleriz anlamında kartvizitini uzattı. Burnumdan solumayı bırakıp, göz kapaklarımla evet işareti verirken içimden sadece ona söylemek istediğim cümleyi geçiriyordum:

“Bekle gelirim.”

Genç kadının bugüne dair anlatacak bir öyküsü olmuştu. Az sonra, bilemedin yemek vakti, mesai arkadaşlarıyla durumun kritiğini yapıp güleceklerdi. Akşam olunca da öyküyü bohçasına koyup eve götürecekti, ikinci baskısını yapacaktı. Benim için öykünün önemi yoktu. Bir acelemin oluşu tüm yaşadıklarımın üstünü örtmüştü bile. Olsa olsa bilinçaltımın dar mahzenlerinin birinde tezgâhtarın külotu esir kalacaktı. İçimdeki esirler günü gelince beni de rehin alabiliyordu ama acelemin olduğu böyle bir günde bu külot demini alamaz,

uçup giderdi. Bilinçaltımın üstüne çıkmayı başaracağından korktuğum kadınları son çare olarak mastürbasyon sayesinde tuvaletin mermer taşına ya da ucuz bulvar gazetelerinin spor sayfalarına fıskırtıyordum. Şimdilik zararsız kiracımın korkulur yanı yoktu.

Mağazadan hızlı adımlarla çıkıp caddenin karşısına geçtim. Kafamın içinde Pembe Panter'in müziği: Nının, nının, nının, nının, nının nın, nının num nı numnum...

İnsanın acelesi olunca daha evvel harcadığı boş zamanların kıymetini çok iyi anlıyor.

Kendimi önemli biri gibi görmek istediğim zaman hiç bakmam gökyüzüne. Çünkü yüksek ve sınırsız bulutlar acizliğini, hacimsizliğini yüzüme vururlar. Böyle olunca kolumu bile kıpırdatmak istemiyor canım. Oysa bugün önemli biriyim, çok acele'n var.

Vakit öldürmek sebebiyle sokağa çıkmış başıboş insanlardan değilim. Sabahtan beri araba plakalarını birbirine ekleyip toplama zahmetine girmedim. Varsın başkaları toplansın. Hiç vaktim yok.

Trafik ışıkları, caddeler ve sokaklardan oluşan bütün bariyerleri aştım. Şimdi kebabçının önünden yılan gibi süzülüp karşı sokağa geçeceğim ve korkularım sona erecek.

Çantamı öbür elime alıp, dudaklarımın arasına sigaramı koyuyorum. Sağ cep, sol cep, arka cep, gömlek cebi... Yok Allah yok, çakmak yok!

Tam bu sırada sigaramın ucunda sarı bir alev belirliyor:

- Merhaba üstadım nihayet karşılaştık, şükür kavuşturunana...

Beni hep aramış, hep bulmuş, her şeye ve herkese rağmen hep sevmiş, kitaplarımı didikleyip her satırına ayet gibi sarılmış, ne zaman bunalsa, kurtuluşu ağzımdan çıkacak büyü-

l  kelimelele bağlamış, bu kısa; şışman, dindar çocuğa rastlamakla, pek de sevinmemiş olmakla birlikte "Vayy deli  ocuk, sen haa?" diyebiliorum ancak. Aylardır görüşemiyor-duk ve şimdi o, g r şemediğimiz süre zarfında okuduğu tüm kitapları ayaküstü bana zerk edecek. "Filan yazar, filan kitabının filan sayfasında bunları demiş." işkencesini dakika dakika  ektirecekti. Küçük ama yuvarlak, sürekli abdest almaktan beyazlamış ellerini benimle konuşurken sallamaz, onları kemerinin üstünde tutardı. Gözlerini basit bir nesneye, mesela yerdeki izmarite saplar öyle konuşurdu. "Sizi rahat-sız ediorum, vaktinizi almak istemem." cümlesini dakika başı tekrarlayıp kendini garantiye alırdı. Bütün bildiklerini, bütün okuduklarını anlatmadan gitmez, ayakkabı tabanına yapışmış sakız misali bırakmazdı yakamı.

Sinirlerimi yıpratana en kötü huyu ise bir tren katarı gibi uzun cümlelerini hiç nokta kullanmadan sürdürmesi ve vir-g l gelecek yerlerde "Eeeee..." diye uzayan molalar verme-siydi. En uzun cümleleri en yavaş anlatana bu  ocuk tanıştı-ėımız ilk gün "Aşkı sizin kitaplarınızdan öğrendik." diyerek tavlamişti beni. Bakışlarını gömleğimin düğmesine saplayıp konserine başladı: "Nasılısınız  stadım, neler yapıyorsunuz bu aralar, afiyettesinizdir inşallah, kitaplarınızın altını çize çize okuyup hayatın anlamını ariorum, kalemizin ruhumu okşuyor, her defasında sizin gibi aziz bir dostun arkadaşı olduğum için ş krediorum Allahuma, ya sizi tanımasaydım, dokunmasaydım ellerinize, yıllardır çekiyorsunuz kahrımı biliyorum, aydın olarak işleriniz vardır, bizim gibi ikinci sınıf insanlara vakit ayırmanız mütevazı yüreğinizin hediyesi olsa gerek, özlemiştim inanın, çoktandır size gelmeyi arzuluyordum, ayaklarınızın altında oturup ağzınızdan dökülecek incilere avuç  mak için, inanın hep gelmek istiyordum..."

Nokta koymadığı cümlesini bir milyon virgül ve :
 “Eeeeeee...” ile sürdürürken gözümün ucuyla saate baktım.
 Tanrıya şükür kırk dakikam vardı.

- Gel, gel tabi arkadaş, her zaman beklerim, ama şimdi...

Dudaklarını büzüp yeni cümlesinin hazırlığına girişti
 “Ama şimdi acelem var...” diyemedim.

“Eeeee... Biliyorum üstadım, sizin kapınız peygamber kapısıdır, herkese açıktır fekat zırt pırt rahatsız etmek bize yakışmaz...” Tam sıra bana geldi zannettim ki “zırt pırt” dediği için bir ton özür diledi.

Bana karşı konuşurken kullanacağı sözcüklere dikkat etmesi gerektiğini, bundan çok müteessir olduğunu, eşeklik ettiğini... Özü iki sayfa sürdü, çorap sökülmüş geliyordu. Onun ufacık bir suskunluğunda hemen girecektim devreye, yırtıcı bir hayvan gibi avımın hatasını bekledim. Tanrı bana acıdı, nefes almadan konuştuğu için öksürmek zorunda kaldı. Saldırdım: “Ne demek arkadaşım gel tabii, memnun olurum, dertleşiriz ama şimdi...” Öksürürken bile konuşmasını beceriyordu. Yine “Acelemin var.” diyemedim. Umudumu kesip dinledim. “Görünce gözlerime inanmadım, buralarda rastlayacağıma asla inanmazdım, şeref verdiniz muhitimize...” dedi. Ayaklarımın çok yorulduğunu anlatabilmek için sırayla tek bacak üstünde duruyor, çantamı tutan eli değiştiriyor, yüzüme en sabırsız, en acelesi olan anlatımları yüklüyordum. “Neden arkadaşım, ben sokaktan gelmedim mi?” Tombul yanakları pembeleşti, alt dudağını ısınyordu. “Onu demek istemedim üstadım, nasıl söylesem bilmiyorum, diyorlar ki...” İyice pirenlenmişim. Merakla sordum: “Ne diyorlar?”

Gözlerini kamera gibi ayakkabılarımda, düğmelerimde, gömüğümün desenlerinde gezdirip mahçup mahçup “Yakışık almaz üstadım, ben inanmadım zaten, meyveli ağacı taş-

larlar bilirsiniz.” dedi. “Ne diyorlar, neye inanmadın?” sorusunu tekrarladım ve galiba ses tonumu azıcık yükseltmiştim. Eliyle ampul takıyormuş gibi yaparak “Çıldırılmış, rahatsız diyorlar,” dedi. Hani rahatladım desem yalan olmazdı. Şu sonu gelmez merak cümlelerinin, çırpınışların anlamı buydu demek. “Bana mı, nasıl?” dedim gülümseyerek. Yavaş yavaş yürümeye başladık kaldırımda. Sorumun cevabı o zaman geldi. “Söyleyemem üstadım, siz anlayın.” Şeytan diyordu ki, tut şunu fıçı gibi yuvarla aşağıya.

- Böyle konuşursan ne anlayabilirim, ne rahatsızlığı, kim diyor?”

- Dellendi, diyorlar.

- Kim dellendi ?

- Siz üstadım.

Oh bee... Ben zaten hiç akıllı olmadım ki... İnsanın deliliğini bile yıllarca anlamayacak kadar aptal bir toplumda yaşıyordum... Birileri deli olduğumu anladı nihayet, vay be?

- Ee, kim diyor?

- Kendini bilmezler üstadım.

Saatime baktım on bir otuz. Yarım saatim kalmış ve ben burada bir delinin kuyusuna inmeye çalışıyorum. İkinci sigaramı dudaklarıma yerleştirdim. “Müsaade buyurun üstadım, sigaranızı ikinci kez yakma şerefine bu kulunuz nail olsun,” diyerek ateşledi tekrar çakmağını.

Başını öne eğip beresini kafasında yarım daire çevirerek ellerini ovuşturdu. Ara ara kısa suskunluk devresi içinde boncuk gözlerini havaya kaldırıp yüzüme bakıyor ve nihayet bozuluyor suskunluk:

“Üstadım sizinle uzun uzun bazı mevzuları konuşmak istiyorum.”

Verebileceğim en kısa yanıtı veriyorum: Şimdi mi?

Daha da acındırıyor kendisini “Evet, mümkünse, inanın boğulmak üzereyim.”

- Çok acil işlerim var şimdi olmaz.

Bir damla yaş yolluyor yanağına “Üstadım ne olur, beni bugün yalnız bırakmayın, kendime güvenim yok, bir çılgınlık yapabilirim.”

Gözyaşı insanın derinliklerinden gelen çaresizliğin ve insana has kozların sonuncusudur. Biri karşımda ağlamaya görsün, kendimi ona yardım etmekle yükümlü görür, sonunun çok kötüye varacağını tahmin ettiğim maceraların girdabına hesapsız daldım. Cesaretim, ağlayan insana yardım ederken, tanrının hep yanımda olduğunu düşünmemle iki kat artardı.

Çaresizliğin duvarı onun gırtlığını örmüş, aramıza suskunluğu getirmişti. “Tamam, ağlama, sen şimdi şu karşı pastanede otur, ben işlerimi bitirir bitirmez gelir seni alırım, sonra da eve gideriz.” dedim, başparmağımla gözyaşını silerken.

- Allah razı olsun üstadım, Allah razı olsun, bir yalnız olarak yalnızları yalnız bırakmayacağınızı biliyordum.

Hadiiii... Git bu cümlelerin üstüne doktora yap şimdi...

Beresini kafasında iki tur daha çevirerek öpmek için ellerime yapıştı. Bırakmadım tabii. Teşekkürünü gözleriyle edip pastaneye doğru yürüdü.

Şimdi benim bir acelemden sonra, bekleyenim bile olmuştu.

11:32

bölüm iki

Yıllardır tüketemediğim tek şeyimdi umut.

Varlığını kimsenin önemsemediği, sadece nüfus sayımlarında adam yerine koyulan insanlardan biriydim. Bana defter kitap alamayan, ayakkabıyı üç yıl giydiren ailemin “Bu çocuk adam olmaz”larına inat yorganımın altında Spinoza, Kant, Freudları yalayıp yutuyordum.

Uzun bir süre Hz. Âdem dünyaya “Kafa üstü mü yoksa, ayaklarının üstüne mi düştü?” diye meraklandım. İnsan olarak yediğimiz bu tekmenin acısını çıkarmalıydık. Kimse yardımcı olamadı bana. Cevap veremeyecekleri sorular sordüğüm vakit hep dayak yiyordum. Daha sonra yerçekimi diye bir gücün olduğunu öğrendim. Yerçekimi olduğu sürece insanın özgürlüğünden söz etmek mümkün değildi. Bu nedenle özgürlük denince aklımıza uçurtma, kuş, balon imgeleri geliyordu. Toprağa bağımlıydık ancak uçtuğumuz zaman tanrılaşacak ve özgür olacaktık.

Zemininde oturduğumuz eski apartmanın tepesine çıkar; kendimi bir aziz, bir mesih gibi hissetmemden olacak ki, sırtıma şeker çuvalından yaptığım Süpermen’in pelerini takar, sol dizimi kırıp, sağ bacağımı cetvel gibi arkaya uzata-

rak antenlerin döndüğü yere doğru yüzümü, saçlarımı, çıplak vücudumu rüzgârın şefkatli okşayışlarına bırakırdım. Serçeler, sinekler, güvercinler konardı bacaklarıma. Yüksekten bakınca aşağıda kalanlar küçülüp değerini yitiriyordu.

Anladım ki yükseğe çıktıktan sonra mikroskop gibi gözlerin olacak.

Kendime yeni totem olarak kartalı seçtim, çünkü o hem en yüksekten uçuyor, hem de en küçük ayrıntıyı görebiliyordu. Karada sefiller yaşıyordu.

Onun pastaneye girişini gördükten sonra fırladım cadde-
nin ortasına. Eski model Ford araba sol kalçama çarpmadan
frenlediğinde, elimden düşen çantayı alamayacak kadar şok-
taydım. Adamın da korkusu sarı ton olarak benzine sirnişti.

- Deli misin be?" diye bağardı.
- Öyle diyorlar, dedim.
- Kim diyor?"
- Bilmiyorum, karşı pastanede oturan arkadaşım söyledi.
- Dalga mı geçiyorsun lan sen?"

Eğilip yerden çantamı alırken ağzımın içinde mırıldana-
rak veriyorum cevabımı:

- Dalga geçmiyorum.
- Adam inip "Neyse bir şeyin var mı?" diyor.
- Çok acelem var.

Bu lakayt cevap onu kızdırmış olmalı ki koordinatları iyi hesaplanmış yumruğunu suratımın ortasına indiriyor. Dallarındaki kuşlar uçuşuyor, yine çantam yerde, dosyalar konfe-
ti... Hayata dokunamıyorum. Gözlerimin önündeki yıldızlar
ve oluşan buzlu cam, gölgeler şehrine çeviriyor evreni. Çev-

remden gelen sesler bir an tonlarını yitirip boğuk kaset gibi anlaşılmaz ve kırılgan oluyor.

Burnumdan sıcak kanın inmesiyle sis perdesi kalkıyor, çantamın renklerini görebiliyorum. El yordamıyla toplamaya çalışıyorum dosyalarımı.

Arabasına binip camını açarak son sözlerini söylüyor:

“Bir de dalga geçiyor it.” Tahta barakamın temelleri top-rağa gömülüyor. Gitmeden evvel “haarrrrkk tuuuu” sesine müteakip, sararmış balgam kütesini fırlatıyor yumruğun konduğu yere. Bilinçaltıma, yüreğime, suratıma ve geleceğime iz bırakarak iniyor balgam. Tahminime göre ciğerlerinde sorun var. Ne kadar sarı? Van Gogh’un Ayçiçekleri tablosu geliyor gözümün önüne. Bu sarı onun sarısı. Açlığın, direnmişliğin, adanmışlığın, korkunun ve paniğin sarısı.

Kaldırırma çıkıp üstümü silerken gözlüğümün olmadığına farkına vardım. Annemin sağa sola el bezi, lif, tentene örerek topladığı paralarla alınan gözlüğüm, hiç tanımadığım bir insanın yumruğuyla paramparça olup asfalta yayılmıştı. Bütün köklerimi yitirdiğimi hissettim o an. Elimde kalan yalnızca Van Gogh’un kirli sarısı, suratımın ortasında balgam kütesi ve örselenmiş bir acelemin oluşuydu.

Cebimde bir çay parası olsaydı bu bahaneyle kahveye girip yüzümü yıkayacaktım ama hep kaybetmekten başka hiçbir şey kazanmamış şanssız kuluna acıyan Tanrı’nın nimeti olarak, ince bir yağmur başladı. Ardından gelen hafif rüzgâr takviye olarak gözlerimin önündeki ve yüreğime çöreklenen kara bulutları dağıtmaya yetti. Mutluluk avutulmuş acılardır, biliyordum bunu, böylece bilincim bozuk musluk gibi şıp şıp damladıkça, yalnızlığımla çoğalmasını becerebiliyordum. Gözlerime anlam katan acı ve mutluluğun

tonları “Bir acelemin olduğunu” hatırlatmamla mecburi istikamet olarak yerlerine döndüler.

Bir nilüfer gibi köksüz, kovulan yurtsuz peygamberler misali kimliksiz yaşayamazdım. Caddeye koşup gözlüğümün asfalta dökülmüş en büyük parçasını alarak kalbimin üstündeki gömlek cebime yerleştirdim. Yine bir annem olmuştu. Randevu için on beş dakikam kaldığını anladım saatime baktığımda.

Gözlüğümün kırılmasıyla yeni bir döneme başlamıştım: Uzağı göremediğim için yakınlarda arayacaktım her şeyi.

Bütün olumsuzluklara rağmen acelemin çok yakınlarındaydım. Asansörün önünde sıra bekleyen, hayvan besleyecek kadar duygusal ve erkeğinin elini peçeteyle tutacak miktarda asil yaşlı bayanın iki adım arkasında durup hızlı şekilde soluklanıyorum.

11:45

bölüm üç

İki büyük fobim vardır: Köpek ve asansör. Şimdi rastlantı eseri olarak asansörde bir köpekle yukarı çıkmak zorundayım. Fındık faresi köpek korkumu hissetmiş olacak ki havlıyor da havlıyor.

“Sisi dur kızım, bir şey yapmaz amcan.”

Durup dururken köpeğin amcası olmakla kalmayıp bir de varlığımla huzurunu bozmuş oluyorum.

Korku ve cesaret iç içe geçmiş iki durumdur. Örneğin; kediler köşeye sıkışınca gözlerini düşmanına kilitleyip erkeğin ereksiyonuna benzer büyümeyle pençelerini gömmüş olduğu patilerden sustalı bıçak ustalığında çıkararak, ok gibi fırlaması için sırtlarını kabartırlar.

Asansör geliyor, biniyoruz. Köpeğin havlamaları dinmek bilmiyor. Buldu ya kendisinden korkan birini “R r r r” Yaparak yan dişlerini gösteriyor. Kedilerin korku anındaki cesareti bulaşıyor zihnime. Yaradana sığınıp, kadının elinden köpeği kaparak kulağını kanlar içinde kalıncaya dek ısırtıyorum. Kadın bir süre gıkını çıkarmıyor, daha sonra “Poliis, poliiiii...” diye çırpınıyor. “Dur.” düğmesini kullanarak fır-

lıyorum dışarı. Ben de buldum ya gücümün yettiği bir canlıyı, tekrar dönüp köpeği karpuz gibi betona vuruyorum.

“İyyyk” sesi beni döven sürücüyü getiriyor aklıma. Yediğim yumruğun hırsı, toplumsal yansıma olarak küçük canavardan çıkıyor. Sıra Van Gogh’un Kirli Sarısı’nda. Derinlerden gelen daralmışlığımın kiniyle yapııştırıyorum balgamı kokananın suratına. Köpeği benden daha temiz ve bakımlı olan bu kadın, eminim yediği balgamın bilincinde açtığı yaraları onarmak için aylarca psikolojik tedavi görecektir.

Kendimden hoşnut, cebimdeki gözlük parçasını sağ avucuma alıp tırmanıyorum merdivenleri, yavaş yavaş duyulmaz oluyor sesler...

Saatim on bir elli dokuzu gösterirken basıyorum zile:

Ding dang... Ding dang...

Gözlerimin buğulu perdesinde vizyona girdi bütün yaşadıklarım. Bu zil kötü kaderimin son perdesi olabilirdi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyor, kendime çeki düzen vermek için garip hareketlerde bulunuyordum.

Gırtlığımda biriken korkunun tortularını ağzımdaki tükürükle aşağı yolladım. Olabilecek yanlışlığı önlemek için kapı numarasını kontrol ettim tekrar. Doğruydum. Ellerimle yanaklarıma yumuşak tokatlar savurdum. Hani neredeyse gözlerim aşağı akacak, çenem tutulacak, saçlarım yerlerinden fırlayıp tavana yapışacaklardı. Betonlaşan ayaklarımı zemine vurarak canlandırmaya çalıştım. Ben hafiflemeye, sakinleşmeye çalıştıkça ve kahverengi kapının en ince ayrıntılarına bakarken, içimdeki fırtına geçmişimi, hatta geleceğimi sırtıma yüklüyordu. Dünyanın dişlileri kırılmış, dönmüyordu. Nihayet içeriden gittikçe yaklaşan topuklu ayakkabı sesleri duymaya başladım.

Dikkatimi kapının tokmağında yoğunlaştırmıştım. Ses kesildi, tokmak döndü. Onunla birlikte iç organlarımda dönen bıçağın acısını hissettim. Elim kalbimin üstünde, heyecandan patlamış gözlerimle bir yetmiş boylarında, siyah saçlı, siyah rujlu, blue jean giyinmiş, yirmi küsur yaşlarında, gözleri çekik, yüksek topuklu, dolgun göğüslü bayanın karşısında duruyordum. “Buyurun,” deyip yol gösterdi. Bakışlarımı bir kaç saniyeliğine önden giden kusursuz kalçalardan ayırıp saatime baktım. Tam on ikiydi.

Genişçe; içine iki takım koltuk ve büyücek bir kütüphane sığdırılmış, değerli halılar ve kilimlerle döşenmiş salondan geçip, bakır bir levhanın üstünde “Müdür” yazılı ahşap kapının önünde durduk.

“Buyurun, buyurun...”

Kapıyı açıp “Misafiriniz geldi.” diyerek bana yol verdi.

İçeriye dalarken onun kaya göğüslerine çarpıp geri savruldu. Utanmış gibi durdu. Bir cümle bulup karşılık veremedim, zaten o da üstünde fazla durmayıp, gülümseyerek masasına dönmüştü bile.

Damarlarımdaki kanın durgunlaştığını hissettim. Beklemek, beklerken olayları kurgulamak ve bu işe en kötü ihtimalleri sıralamakla başlamak mesleğimdi.

12:01

bölüm dört

Odada patronun yumuşak koltuğunun haricinde sadece kuru bir sandalye olmasına rağmen, sanki seçim yapıyormuş gibi nereye oturacağıma karar vermeye çalışıyordum. Ayakta karşıladı beni, el sıkıştık, sonra da o; kendini şişman bir kadın gibi saran yumuşak deri koltuğuna, ben ise masanın sağ köşesindeki kuru sandalyeye oturdum. Islatmış olduğu parmağını kalın kaşlarında gezdirdi. Masaüstü takvimi öne çekti, saatini, kravatını gevşetti sağ bacağına sol bacağının, sonra yine sol bacağına sağ bacağının üstüne atıp, nasıl oturacağına karar kıldı. “Ehem, öhöm...” diye garip sesler çıkararak ses tonunu ayarlamaya çalıştı. Oturuş pozisyonu ve ses tonu ticaret yapan insanlar için iki önemli silahtır ama dün akşam rakı masasında oturduğun insanların iş görüşmesi esnasında sanki sıradan, yabancı biriyle konuşuyormuş gibi sizli bizli olmaları yok mu, öldürüyor beni. Anlaşma bitirilip el sıkıştıktan sonra ses tonları ve oturuş pozisyonları çekip gider, tekrar göte parmak olursunuz. Parmaklarını ceviz masaya vurarak “tıkırak tıkırak” sesi çıkarıp gerilimi arttırıyordu. Bu tıkıraklar takma dişleriyle elma yiyen annemi anımsattı.

Rehberi karıştırdı bir süre, birini arayacakmış edasıyla... Vakit kazanıyordu, anlaşılan ses tonunu ve konuya başlayacağı cümleyi bulamamıştı henüz. Kalkıp pencereyi açtı. Oturdu. Sağ bacak sol bacağın, aman Tanrım yine sol bacak sağ bacağın üstüne...

Kalemleri dizdi, masanın köşesinden tozları üfledi. Ben güneş ışığında havalanan tozlara bakıyordum, ani bir kararla gidip pencereyi kapattı. Kıçım kuru sandalyeyle yapışmış, kemiklerimin ağrısından yerimde duramıyordum, bir an olsun kuru sandalyeden kurtulup kıçımı refaha erdireyim diye pencereyi açıp oturdum. Buraya zamanında gelebilmek için neler çektiğimi düşünüp ana avrat küfrettim içimden. Purosunu dudaklarıyla ıslatıp, benim üç aylık kiramı karşılayacak altın çakmağını ateşledi.

Arka cebimden çıkardığım ezik paketten beli bükük bir sigarayı masanın üzerinde bir iki götürüp getirerek düzeltmeye çalıştım. Üstünde "Vasati kırk çöptür." yazan ama hayatım boyunca otuzdan yukarısına rastlamadığım kibrit kutusunu açıp bir çöpünü çıkaracaktım "Dur!" dedi. Bu kibriti çakarsam havaya uçacağız sandım. Ekledi "Dur ne yapıyorsun, burayı tezek mi kokutacaksın?"

Bunun panik değil hakaret cümlesi olduğunu geç de olsa anladım. Kibrit kokusuyla dünyanın sekizinci harikası burunun kompozisyonunu bozmak istemiyordu. Eminim ben gittikten sonra tokalaştığı için elini yarım saat bol sabunla yıkayacak, oturduğum sandalyeyi de dezenfekte ettirecekti. Kuru sandalye de can çekişen kıçımı kıpırdatıp ferahlatırken tesadüfî yellenmeyle irkildim... Sinek vızıltısına benzeyen ince sesi öksürüklerimin arasında boğup içten içe güldüm.

Sigara hâlâ parmaklarımın arasında akıbetinin ne olacağını beklerken, masanın altındaki zile ayağıyla basıp sekreteri çağırdı.

Kapı açıldı. Afet girmişti içeriye. Nedense ona karşı çekici görünmek istiyordum. Üç nolu ciddi adam bakışlarımı kullanmak yetecekti. Pırasa dudaklı patron "Ateş verin beyefendiye." dedi. "Beyefendi" hitabını dünyanın en kötü ağzından da olsa duymak hoşuma gitti. Kız "Tabii." demeden ayrıldı. Çekilmezdi bu adam. Ulan madem kibritimi beğenmedin, versene çakmağını... Adi herif, bayılıyor insanların etrafında koşuşturmasına. Dünyanın bütün nimetleri ayağının altındaki zilin ucunda. Bakışlarını üzerimdeki kötü giysilerimde gezdirip gözlerini kapadı. Tilki toplama kampıydı kafası. Acelemin konusunun ne olduğunu anlamak için kızın getireceği ateşi bekliyorduk.

Afet odaya girdiği an dağıldı düşüncelerim. Nezaketle eğilip sigaramı ucuz çakmağıyla yakarken göğsünün tersten büyük Y harfi gibi okunan çatalını gördüm. Saçlarını arkaya atıp kıvrarak çıktı odadan, havamı boşaltıp ezik tavrımı takındım tedbir olarak. "İçine girseydin bari!" dedi patron. İddialı ve gür ses tonumla yapıştırdım cevabımı: "Asla, ilgisi yok, yanılıyorsunuz." Kafamın içindeki hayal balonunda oluşan göğüsleri dağıtarak yok ettim delilleri. "Neyse, neyse" dedi gülümsemeye çalışarak. Bir düşten kovulmuş gibiydim. Purosundan ağız dolusu dumanı çekmiş, konuya girecek manasında toparlanıyordu ki telefon çaldı:

- Alo, ha sen misin? Unutmak mı? Tabi ki hep seni düşünüyorum, yok yok, Allah çarpsın, yok valla. Kokunu tenimde taşıyayım diye yıkanmadım dört gündür, derhal, aynı yerde ve saatte, tamam görüşürüz, öpüyorum, bak yalarım her bi yerini... Hadi, uzatma tamam dedik ya... Hoşça kal.

Telefonu kapayıp tekrar asıldı purosuna, yan gözlerle bana bakıyordu. Ben sehpanın üzerinden aldığım gazeteyi karıştırıyordum, sanki olanları hiç duymamış gibi davranarak, “Şu çapkınlık öldürecek beni,” demek zorunda kaldı. Bunu fırsat bilip çantamdaki dosyaları masanın üzerine yığdım dağ gibi. Söyleyeceklerim hazırdı, yoksulluğumun boynunu koparacak son sözlerimdi bunlar. Önce ev sahibine olan borcumu ödeyecek, daktilomu değiştirip biraz giysi aldıktan sonra kalanı bankaya ya da dolara yatacaktım.

- Hepsini getirdim efendim, hepsini... Çok güzel romanlarım var, hikâyeler, neler neler...

Şimdi ruhunu okşayıp, işlerimi kolaylaştıracak kadife cümlemleri saplamalıydım yüreğine:

- Hızır gibisiniz, öyle de ihtiyacım var ki, inanın cebimde çay parası yok...

Anlamsız yüz ifadesi, şaşkın gözleriyle, olanları anlamamış, beni kendi çağırmamış, sanki acelem yokmuş gibi ellerini ve ağzını aynı anda kullanarak “Dur!” dedi. Ortadan çatlamıştı belim. Tüm dünya durdu sanki bu sözle. Ev sahibi her gün kapıma gelecek, on tuşu bozuk daktiloya yine eyvallah diyecektim. Acelem yoktu artık. “Dur, dur!” diyordu üst üste “Dur, dur!” masadan destek alıp bana doğru eğildi yavaşça: “Ne romanı, ne öyküsü, neler zırvalıyorsun sen?” Un beyazı gözlerimle ona bakıyor ve halen yardım diliyordum gözyaşlarımla. “Bitti artık, bitti bunlar.” deyip kahkaha savurdu utanmadan. Gözyaşlarıma engel olup içten ağladım. Bizim gözyaşlarımız bunun gibi angutların anlayamayacağı bir dildeydi. Onun yüreğindeki pası silemez olsa olsa alay etmesi için malzeme olurdu. Bu iyiliği yapmamak gerekiyordu. Beynimin derinliklerinden Nietzsche, Pavase, Oğuz

Atay, Cemil Meriç, Tolstoy: “Karada ölüm yok direnmelisin.” diye haykırdılar.

Halen sürdürüyordu konuşmasını: “Çağ değişti aslanım, sadece ev hanımları okuyordu lanet romanlarınızı, şimdi onlar da okumuyor.”

Yarı umutlu, yarı çaresiz ayağa fırladım:

- Ya ne okuyorlar? Söylemiştim çay param bile yok.

12:09

bölüm beş

Bir an sustu. Koltuk altını kaşdı ve patladı: “Çay parası... Ha ha ha...” yırtınıyordu. “Demek öyle, çay parası... Ha ha ha haaa...”

Sert, acımasız, kara bir öfke kapladı içimi. Kalemle kuyu kazıp, param olmadığı için sokaklardan izmarit topladığım geceler geldi aklıma. Kimseden beklentim olmamıştı bunları yaparken, sadece beynimdeki bilgi canavarını doyurmaya çalışıyor, yaşadığım dünyayı kimse görmesin, böyle yaşamasınlar diye cebelleşiyordum kitaplarla. Ezilenlerin bile birbirini ezdikleri yaşamda erdemin, dayanışmanın, merhametin tohumlarını ekiyordum. Oysa petrolün; benzinin, içkinin, bekâret kanının su gibi tüketildiği vatanımda, hatta Bolu Dağları’nın tepesinde insan elinin değmediği çam ağaçlarına bereketli elleriyle yağmurunu, gıdasını veren Tanrı, kafamda on binlerce kitap, yüreğimde sayısız sevgi cümlesi varken, beni on milyonluk şehirde aç bıraktı. Bir taşra çıbanı, bir mayın, bir yama gibi dolaştım sokaklarda. Topluma olan borcumu uykusuz gecelerim ve açlığım ile ödedim. “Dost, sırtını dönebildiğindir.” dedi birileri, dönmedim, verdiğim sözlerden de dönmedim. Karnım sırtıma, sırtım betona yapıştı,

ayaklarım su içinde kaldı, çay paramın olmadığı günler yaşadım ama dönmedim, kimseye “abi” demedim. Tonlarca insan aptal yerine koyup halime güldü, ben kimseye gülmedim. Gülmek; yüzünü görmediğim, sesini duymadığım, ayak basmadığım, hakkında hiç bir şey bilmediğim ulaşılmaz bir ülkeydi. Benim ana vatanım acı, iklimim gözyaşıydı. Kavak pamuğu gibi sürükleniyordum bilgi dağlarında...

Beli kırık sigarama asılıp dumana verdim ortalığı. Ağladığımı görmesin, daha fazla gülmesin diye. Patron kahkahasını bitirip bıyıklarını sıvazladı. Sustuk. Yeniden takvimle oynadı. Kaşlarını ıslattı... İçinde biriken yeni bir kahkahayı savurmak için belli ki sıkıyordu dişlerini. Sonunda tekrar koyuverdi kendini:

“Bir çay parası ha?... Ha ha ha ... İlahi, çay parası...”

Sigara, duman, sigara, duman, sigara... Bu dumanın ortasında sabun köpüğü olup göklere yükselmek, patlayıncaya dek gidebileceğim en uzak ülkeye uçmak, göklere yükselmek istiyordum. Sis dağıldı. Rugan ayakkabılı kırk dört numara ayak masanın altındaki zili arıyordu yine... Büyük Y harfini bekledim teselli olmak için. Afet girdi. Saygıyla patrona, tebessümle bana baktı, gözbebeklerinde “Sıç şu adamın suratına.” yazılıydı. “Bize iki viski.” dedi patron. Karnım gurulduyordu açlıktan. Bir an evvel kahrını çektiğim bu adama şirin görünüp iki-üç kitap satarak gitmeliydim buradan. Bir süre konuşmadık. İçimdeki hayvanı susturuyor, espri yapabilmek gayretiyle zihnimi yokluyordum. Bereket çok zorlanmadan buldum.

Gerinerek: “Evde bir damla viski kalmadı.” deyip neticesini bekledim esprinin. Yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatı “Dalga geçme benimle,” diyerek, kafamı eziyormuşçasına ezdi küllükte purosunu.

Benim hakkımda şu an ne düşündüğünü bilmem imkânsızdı. “Aç ama soylu.” sloganı tırmalıyordu beynimi. Bu adamın doğasında var olan kallesliği ile defalarca tanıştım, yine de şartlarımı gözden geçirmem gerekirse, burada olmamın hayıflanacak bir yanı yoktu. “Kızma birader, sermaye psikoterapi yapmaz.” diye düşünüp kendimi telkin yoluna gittim. Tam arkasındaki panonun üzerinde randevu saatlerini ve şahıs isimlerini hatırlatmak için iğnelenmiş kâğıt parçalarından, ne ilk ne de son kurban olduğumu anladım.

Belki de kuru sandalye gelenleri komplekse düşürsün diye konmuştu odaya. Sekreter kızın stratejik önemi başka bir inceleme konusu... Sanatla uzaktan yakından ilgisi olmayan angut, mümkünü yok benim acılarıma ortak olamaz, hatta tahmin bile edemezdi kabızimal kafasıyla. Dil bilmeyen rehi-neydim... Şartları o koyacak, fiyatı o söyleyecek, havayı o basacak ve bu ülkenin kokuşmuş edebiyat tarihini benim gibi dil bilmezler yazacaktı. Bütünüyle incelenirse onun gözünde değersiz sömürülmesi caiz, sünepenin biriydim. İstese kalemi eline alır yeryüzünün en güzel romanlarını yazabilirdi vakti olsaydı... Şimdi üstüne gitsen gençken çok kitap okuduğunu, yazdığı şiirin okul kantininde başköşeye asıldığını anlatıp gururla gerinecekti. Böylece dalıp gittim...

Burnumun önünde kahverengi iki meme ucu, ince beyaz gömleği parçalayıp kucağıma atlamak istiyordu. Elime minik, masum bir kadeh tutuşturup gitti. Patron, alaylı alaylı bana bakıyordu:

- Hadi yarasın.

- Yarasın.

Küçük kadeh onun sosis parmaklarının arasında çırpınan zarif bir genç kızdı sanki. Yardım istiyordu, biliyordum bunu. İçindekini bitirir bitirmez fırlayıp “Alayım efendim, ala-

yım,” dedim. Panikle geri çekilerek “Dur manyadın mı sen?” karşılığını verdi. Her neyse, bıraktı boş kadehi masasına, rahatladım. Sonra da ben kadehimi dudaklarıma yaslayıp, gözlerimi tavana dikerek indirdim viskiyi boş mideye. Çatıdan yuvarlanan taş sesleri yankılandı odada: Gürrrrppp, guuurr... Bütün açıklığıyla görüyorum insanların gülmek için bahane aradığını, nasıl hayvanlaştığını, nasıl leş kargası gibi tepemde uçuştüğünü... Böğüre böğüre yırtılınca kadar gülüp “Kel başa şimşir tarak.” dedi. “Gözün kör olsun düzen.” diye mırıldanıp sarıldım doping sloganıma: Aç ama soylu, aç ama soylu...

Odayı titreten kahkahalar mazimi kirlettiği sırada bile içimdeki yazma tutkusunu kamçılıyor, kinim giderek çoğalıyordu. Bu adamla savaşmak kolaydı ama mide ve kira için savaşmanın yolu bu köpeklerin kalbini kırmamaktan geçiyordu. Onların, olmayan kalpleri sırcadandı, hafif bir meltem eserse parçalanırdı. Bizim yüreklerimiz açlıkla yoğrulup acıyla pişmişti. En yoğun günlerimizde bile kanamaz, kırılmaz, darılmazdı. “Seni zavallı böcek.” dedim ona içimden. Seni zavallı böcek, bekle de gör bakalım akıbetini... Emindim, bana yaptıkları kendisinden çıkacaktı bir gün. İlahi adalete inanırım, çünkü sosyolojik olarak açıklanabilir. İyilik ve kötülük bumerang gibidir. Sana geri döner mutlaka. Domino taşları gibi dizilmiş insanlardan birini yıktığın vakit tüm insanlık yıkılıyor. Anlayamadığım şey; ben ne kadar çalışırsam çalışayım, ne kadar dürüst olursam olayım, toplum dakika başı gereksiz binlerce adam üretiyordu. Günlerdir gıdanın ulaşmadığı kanım, inen viskiyi yeni gelin misali sıkı, sabırsız, acıyla içine aldı. Kafam uçup tavana vurmasın diye ellerimle bastırıp gözlerimi kapadım.

“Çarptı mı hergele, çarptı mı?” deyip yakaladı kahkahanın öbür ucundan. Başımı sallayıp onayladım “Çarptı ya çarptı.”

İsyan ediyordum içimden “Yok muydu Tanrı’nın parmağı be, yok muydu?” Şimdi göklerden camı kırarak inen kocaman bir parmak bunun gözüne sapsansa derviş olup dağlara düşecektim şerefsizim.

“Açlıktan efendim.” demek istemedim ona çünkü yeterince oyunağı vardı. Plak takılmış bitmiyordu: “Çarptı mı ha çarptı mı?”

- Çarptı muhterem, çok çarptı, çarptı ya çarptı .

Tamamen unutulmuş; çok uzaklarda tatlı bir hayali zaptlamak istercesine bilinç altımın mahzenine daldım. Bu odadan bir saniyeliğine kopabilsem, yıkık surlarımı onarıp geri gelecektim. Beni bekleyen sınavın soyunma odasında, kaslarıma bakıyordum aynada. Barakam geldi aklıma, rahme gönderildiğim bahar akşamına lanetler ettim. Ayaktayım ve çantam elimde. Biraz yıpranmış, biraz sinirli...

Bacaklarım titriyor ellerim kanatlanıyordu. Suların tükürdüğü denizanası gibi sıcak kumlarda eriyerek ölmeyi bekleyemezdin.

Herkesi metalaştıran, tüm grameri para üstüne kurulu adama, romantik cümlelerle içinde bulunduğum zor durumu anlatacaktım galiba ve kendi kendime dedim ki;

“Evet adamım, buraya kadar, kendini zorlama.”

Mezar taşına yazılacak olan “Her şeyi siktir et.” sözünü görür gibi olup ferahlamaya çalıştım.

Bu günü anımsatacak en güzel dizeyi bulmuştum bile:

“Sen ey çöldeki penguen, o topraklar senin değil.” Sırtım dönük iki adım ilerledim. Patron “Nereye yav hu, daha konuyu konuşmadık!” diye bağırdı öfkeyle.

Kustum içimdekini:

- Sizinle bir şey konuşulmaz.

Pek de samimi olmayan tavırla mırıldandı:

- Şakadan anlamaz mısın sen?

On yaşında babamı elimden alıp istikbalimi annemin dikeceği çiçekli entarilere bağlatan, yerlerin ve göklerin efendisi “Sürün,” demişti, şakadan anlamamıştım. Barakamın kafama yıkıldığı, bir bardak su getirenimin olmadığı hasta günlerimde ev sahibi, kara bulut gibi kapıma dayanmış ve ben, içli, somurtkan, çocuk yine anlayamamıştım şakadan. Ya benim espri anlayışım kıttı ya da yapılanlar espri değildi. Zaten Polyannacılık oynayacak ölçüde aptal değildim.

İçimdeki nehir bentlerini dağıtmış, bilincimde menderesler yaparak iniyordu. “Şakayla hakaret ayrı şeylerdir.” dedim.

Bir yanı karada öteki yanı suyun içinde darmadağın sandallar geldi aklıma... Bana karşı insanların kullandıkları kelimeler de genellikle böyleydi işte. Ucu içerde sapı dışarıda kama sözcüklerden kuruyorlardı cümlelerini. Kesin yargı, nitelik, evet ya da hayır anlamına gelmeyen, manevra kabiliyeti yüksek, gerektiğinde “Ben onu demek istememiştim.” veya “Sen de hemen üstüne alınıyorsun.” ile bitebilecek büyülü konuşmalarıyla oturuyorlardı koltuklarında. Bu yüzden en kısa cümleleri kuranlar uzun yaşayamıyordu. Ben iki asker beslerdim dilimin ucunda: Evet ve Hayır:

Evet aşk, evet paylaşım, evet soylu, evet ağlama buradayım, evet yanındayım, evet hep birlikte, evet sonuna kadar,

evet tarih, evet senet, evet oldu bu iş, evet korkma benden, evet güven bana, evet yalnız değilsin, evet hemen başla, evet sevişmek, evet ben de, evet söz bir Allah bir, evet gözyaşı, evet oh be, evet şimdi, evet senin de bir öykün olmalı, evet cebindeki yarısı ve yüreğinin tamamı senin, evet her ne yaptıysam aşkımız için yaptım, evet kible ne tarafta, evet on ikide oradayım, evet omzuma yaslanabilirsin, evet bu kulaklar senin bohçan, evet doldurabilirsin ne istersen, evet gözlerin çok güzel kirpiklerin de öyle, evet ne diyeceksen acele et hemen söyle, evet düşünmem gerekmiyor, evet işte mühür işte imza... Hayır mümkünü yok olmaz bu iş, hayır bugün git ve ebediyen gelme, hayır buna layık değilsin, hayır dokunma bana, istemiyorum seni, hayır bas git, vaktimi alma, hayır seni ilgilendirmez hiç bir şey, sorma, hayır ben yalnızım sen de kal...

Ne var ki kullandığım son söz onu oldukça kızdırmıştı:

“Hakaret ha? Ay ay ay ay, çok da kırılığandır beyefendi, bu dik kafayla şu boş mideni her zaman aç bırakırsın sen,” dedi.

Başımı öne eğdim onu dinlerken, yüreğimin dallarındaki kuşlar pırpır uçup gittiler bir daha dönmemesine. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar çiseledi yine. Ah tanrım, parmakların yok mu senin? Şimdi ben örselenmiş, bu yağma edilmiş yüreğimle nasıl en temiz aşkları, en güzel dizeleri sıralarım beyaz kâğıtlara, yazsam bile ki buna kendim bile inanmıyordum artık, hangi yüzle beklerim kuşlarımı, nasıl yeşertirim tekrar dönsünler diye? Gitmeyin kuşlar. Bırakmayın köklerini kurtların, dallarını sarmaşıkların sömürdüğü bu selvi ağacını. Birkaç saniyede içimden geçen bu duygulardan kurtulup, çantama daha sıkı sarılarak, titreyen dudaklarımla verdim cevabımı:

“Ben buraya iş konuşmaya geldim ve nasıl geldim bilmiyorsun?”

Beynindeki ve yüreğindeki zehri dilinin ucuna getirinceye dek susup alaylı tavırla ciğerime sapladı sözlerini:

“Nasıl geleceksin, kokuşmuş halkın osuruklarını koklaya koklaya belediye otobüsüyle gelmişsindir...” Bunları söylerken gülüyordu. Sonuna kadar açtığı ağzını yılan yuvasına benzettim. Küpe gibi sallanan küçük dilini koparıp kıcına sokmayı düşündüm bir an.

“Onların kıcı, senin ağzın bok kokuyor.” diyebildim sonunda. Kuşlar yuvalarına, cesaretim bileklerine geri döndü. Gözleri gittikçe büyüyor, şaşkınlıktan cümle kuramıyordu, yumruklarını sıkmak istedi başaramadı “Bana ha, bana?” diyebildi çok sonra. “Zorla söyletiyorsun adama,” dedim. Koltuğa yığılıp kravatını gevşetti. Elini yelpaze yaparak daralan nefesini açmaya çalışıyordu, bunları yaparken de dırlanıp duruyordu. “Ben olmazsam sen olmazsın, bir hiçsin, ben sermayeyim, senin ve senin gibilerin tanrısıyım anlıyor musun? Ha ha ha ha ha ha ...”

Bazı gülmeler vardır ki yabancı dilde ağlamanın aynısıdır. Bu kısa anlamsız kahkahalarını siper yaparak kıcında kırılan balta sapının parçalarını cımbızla temizlemeye çalışıyordu. “Beni sen mi yarattın, ne tanrısı, bu yola sana güvenerek mi çıktım sanıyorsun?” diye bağırdım. Dinlemiyordu bile: “Ben sermayeyim hepinizin tanrısı...”

Nereden geldiğini anlayamadığım cesaretimi toplayıp dövüş horozu gibi burnumun ucunu burnuna dayayarak “Hoşt ulan!” demeyi başardım. Büyük sessizlik doldurdu yine odayı. Buzdan kale karşımda eriyordu. Tepinip durdu çaresizce.

“Köpek sensin, sensin köpek ve iki gün çöplük karıştırıp yine bana geleceksin karnını doyurmak için.” diye kükredi.

Cevabım dev gibi pireydi.

- Gelmeyeceğim.

Ve tekrarladım içimden hep kötü anlarımda kullandığım cümleyi: Aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, aç ama soylu, evet aç/ evet soylu / evet aç ama soylu...

- Gelmeyeceğim.

Arkamdan “Hav hav hav...” diye ben kapıdan çıkıncaya dek havladı. “Hav köpek gibi geleceksin, hırrrr...” Kapıyı vurup çıktım. Duvardan birkaç siva parçasının düştüğünü duydum.

Karnım içe çekik, göğsüm önde ve arkam kabarık, terk ettim savaş alanını.

12:35

bölüm altı

Deli akıyordu kanım. Fötr şapkalı yaşlı bir adam tüm yükünü bastonuna vermiş merdivenleri tırmanıyordu. Artık bir acelemün olmamasına rağmen yaptıklarımın pişmanlık duymadım. Varsın incelendiği yerden kopsun, açlıktan kim ölmüş? Hem ölsem bile bir ilke imza atmış olurum. Fikrimi sevdim.

Düğmeye basıp bulunduğum kata çağırdım asansörü. Şimdi içeride neler olduğunu ve patronun yatışmak için hangi ilaçları peş peşe yuttuğunu merak ediyordum...

Zavallı böcek... Zavallı böcek...

Asansör geldi ve kapısı açılır açılmaz bir el feneri göz bebeklerimde parladı:

“İşte o, işte bu adam, işte bu pislik ısırdı köpeğimi memur bey!”

Yırtınıyordu yaşlı domuz. Ben “gak guk, felan filan...” diyene kadar iki polis kollarımı arkaya dolayıp çuval gibi attılar asansöre. Kadın dışarıda kalmıştı şükür.

“Hakkınızda şikâyet var,” dedi birinci polis. Ses çıkarmadım. Halen peşimi bırakmayan şanssızlığıma lanetler yağıdırıyordum. İkincisi ekledi saçlarını çekerek: “Sen o kadının kim olduğunu biliyor musun?” Cevap versem mi, vermesem mi

diye düşünürken kaçtı ağzımdan yüreğimdiki: “Orospu!” demiştim mırıldanarak. Zaten üçümüze dar gelen asansörde copunu mideme kadar sokup dürtükleyerek “Görürsün sen,” dedi ikinci polis. Otuz iki kısım tekmili birden görmüştüm göreceğimi daha ne kalmıştı ki görmediğim? Hepsini göreyim ne çıkar. Abartılı bir Amerikan filmi izliyor gibiydim.

“Zemin” yazan kapıda hafif çıtırtılarla durdu asansör. Dışarı çıktık. Yerde Sisi’nin tüyleri duruyordu. Ahı yerde kalmayacaktı tüyleri gibi anlaşılan. Kaderine razı mahkûmlar misâli, tepinmeden, huysuzluk etmeden yürüyordum en önde. Devriye arabası karşı kaldırıma park etmişti. Pastane-nin önünden geçiyorduk ki “Üstad, üstad!” diye koşmaya başladı deli çocuk. Sol eliyle beresini tutmuş, koca göbeğini ve gıdığını sallaya sallaya telaşla geliyordu. “Yok bir şey, sen bekle, dönerim ben,” dedim ona. “Bok dönersin!” anlamında bakışlarını fırlattı cici polis.

Polis dolmuşuna bindirildim. Tabii nezaketle değil...

Ellerim arkadan kelepçeli olduğu için binmekte zorluk çekmeyeyim diye, güya yardım ediyorlarmış gibi yapıp kıçımda ellenmedik yer bırakmadılar. Bu hengâmede basurum patlamış, kan pantolonuma geçmişti. “Hayırdır lan ne vaziyet?” sorusuna “Gelecek ay çift kanatlı ped kullanacağım.” cevabını verdim.

Caddelerden, sokaklardan geçtik. On dakika sonra espriyi anlamış olmalı ki, geri kalan yolumuza copuyla renk kattı. Suçlarım arasında “Görev anındaki memura lakayt hareketler...” maddesini de ekleyerek dosyama kapattı. Radyodan gelen “Benim meselem” şarkısına telsizden çıkan garip amirlerin çağrılarını, direktifleri, talimatları karışıyordu. Adam hiç üşenmeden ta ön koltuktan copunu uzatıp kafama, omzuma, kollarıma vuruyor ve bundan tanımını yapamadığım bir haz

alıyordu. Telsiz iyice parazitleşmiş, Müslüm Gürses'in yerini "Sıra sıra siniler hasta olan iniler"e bırakmıştı.

Daha suçlu muyum suçsuz muyum onu bile anlamadan "Konuşup Konuşmama Hakkın Var, Söyleyeceğin Her Söz Aleyhinde Delil Olarak Kullanılacaktır," demeden, en önemlisi beni bir köpeğin yüzünden karakola söve söve götürüyorlardı.

Sahil yolunda tellene tellene alıyorduk yolumuzu. Sapaktan sola kıvrıracaktık ki çelimsiz bir sokak köpeğine vurduk ön tamponu. Hayvan gık demeden kaldırıma savrulup oracıkta can verdi. Aşağı inen polis "Yok bir şey." diyerek bindi arabaya. Nasıl yok bir şey?

Anladım ki tampon sağlammış. Sadece plaka eğilmiş azıcık. Yani köpekten bahsetmiyorlar.

Coplanmayı, hakareti göze alarak gırtlığıma düğümlenen kelimeleri bırakıverdim:

- Bakar mısınız, ben neden karakola gidiyorum?"
- Suçlusun.
- Suçum neymiş benim?
- Bir köpeği ısırdın.
- Ya!
- Bilmiyormuş gibi konuşma lan düzrü gelirim yanına.
- Aman, aman, unut gitsin!

Taş duvarlara, akasya ağaçlarına, acelesi olan insanlara hüznü dolu bakışlarımı gönderiyor, bu komedinin biteceği zamanı düşünerek içimdeki umudu söndürmeye çalışıyordum. Arabadan inip karakolun önünde durduğumda hem o cici polislerden hem de "Elinde oya, gidiyor suya, dudağı boya, Menşure Hanım"dan kurtulmuştum.

Bazen yeni bir cesaret eskisinden kurtulmaktı...

13:13

bölüm yedi

Dışarıdan bakıldığında sevimli görünen karakolun önündeydik. Sokak sakın çünkü burada devlet oturuyor.

Aniden aklıma geldi çantamın olmadığı. Feryat figan dolmuşa doğru koşuyordum ki kaçtığımı sanıp ense köküne indirdi copunu. Yıkılmadım, acı da duymadım. “Çantam, çantam!” diye bağırdım ardı ardına “Ne çantası lan?” dedi birinci polis. Sonra ikincisi, sonra üçüncüsü, dördüncüsü... Nasıl becerdiyse becerdi bir tanesi ve attığı tekme kol saati-me denk geldi. Acıyıp çıkardılar kelepçeyi “Bir şeyin var mı?” diye sordular hatta. Bu inceliği beklemiyordum doğrusu. Saatimin camı kırılmıştı. Onlara dönüp, az önce ezdikleri köpeği hatırlasınlar diye “Bir şey yok sadece tampon,” dedim. Tekrar “Çantam çantam,” diyerek fırladım. Gecenin karanlığında dışarıda kalmış evcil bir köpek gibi tırnaklarımla camı tırmalıyor, dolmuşun kapısını açmaya çalışıyordum ağzımla. Hararetle sordular: “Ne çantası, ne vardı içinde?”

- Dosyalarım, kitaplarım.

Tekrarlıyorlardı: “Ne yani kitapların için mi bu kadar zırhıyorsun, değerli bir şeyler olmalı, söyle lan, ne vardı içinde, yasak yayın mı ulan, eroin mi, silah mı?”

Dilimin döndüğü, anlamını bildiğim, ağzımdan çıkabilen ve cevabını almak istediğim tek soruyu yineliyor, dul kadınlar gibi ellerimi dizlerime vurarak ortalığı velveleye veriyordum “Kitaplarım, dosyalarım... Çantam.” diyerek.

Yere çömelerek kafamı ellerimin arasına aldım. Şimdi uçurumun kenarına gidip atlamaya çalışsam, gölgem arkadan bir ağacın gövdesine sarılıp engelleyecekti intiharımı. Islak gözkapaklarım çamurla birleşmiş olacak ki çamur akıyordu yanaklarımdan. Gözleri kör, kefenini parçalamış zombi misali dizlerimin üstünde durup, tutunacak birini aradım ellerimle. Sonra büyük bir acıyla haykırdım. Kulağımı kanlar içinde kalana dek ısırmıştı ikinci polis “Önce şu köpek davasını görelim,” diyerek. Kulağımdan kan, yanaklarımdan çamur akıyor, patlamış yara gibi irinimi boşaltıp yumuşuyordum. “Bana saldırdı, saldırdı bana,” diyebilirdim ancak. Suratıma inen tokadın ardından cevabını yapıştırdı:

“Fındık kadar köpek sana saldırdı ha?”

Ben pis bir yalancı, orospu çocuğu, ibne, şerefsiz, götveren, manyak, soysuzdum. Ayrıca pislik, bir de piçtim... Şu yaşıma geldim geleli bu kadar vasfım olmamıştı. Ben köpek gibi gitmesi gerekendim, şakadan anlamaz, laf dinlemezdim.

Ensemin ekvatoruna indirdiler tokadı. Bir mangalı tutuştururken küçük korun olduğu yer nasıl körüklenirse öyle körüklüyorlardı yanan yerimi. Şak... Şak ... Şak... Anadolu’da bardak çekme denen yöntem vardır. Şimdi bütün kinim, nefretim, öfkem bardakta toplanıyordu. Şak... Şak... Şak...

Ensemde yanan ateşi hiç unutmuyacaktım buradan çıkar sam. Bu ateş tüm İstanbul’u, tüm dünyayı kavuracaktı. Bir sürü ses uğulduyordu kafamın içinde ama düzene koyamıyordum:

çırpınıyor toprakta. Nihayet beni bu pis ortamdan koparıp bu acılardan kurtaracak olan güzel geçmiş bir günüm geldi aklıma:

İlk sevgilimle deniz kenarında oturmuş, simit atıyoruz martılara. Kendimden geçtim, şimdi ben martının midesinde susam tanesiydim ve dayağı martı yiyordu.

Tekmeler bitmiş, kafama basan kırk dört numara bot karakola doğru ilerliyordu. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, bir yıldız kayıp yüreğime düştü ve kara bulutlar sardı dünyayı...

13:31

bölüm sekiz

Gözlerimi açtığımda karakolun zemin katında olduğumu hemen anladım. Rutubetten damarlarım çekilmiş, yediğim copların, tekmelerin sancısı kemiklerime yerleşmişti. Gökyüzünü gördüğüm kırık pencereden ince bir yel giriyordu içeriye. Kavak ağaçları hışırdıyor, belli ki yağmura hazırlanıyordu şimşekler... Çat... Çat... Gürr... Şimşegin her inişi odayı lacivertlerle donatıyor ve gidince yine karanlığa bırakıyordu yerini. Vücudumu kıpırdatamıyordum. Hareket ettikçe içimdeki binanın camları dökülüyor ve kemiklerim hançer gibi etlerime batıyordu. Aç kalan midemin sayesinde günlerdir dökemediğim barsak parazitlerim kendilerini dışarı atmakta. Bir tanesini yakalayıp ışığa tuttum: Van Gogh'un kirli sarısı, yağmur sularının aktığı duvarlara baktım, orada da Van Gogh ...

Duvarın dibinden sessizce yürüyen hamamböceğine takıldı gözüm. Onu buradan dışarı atmalıydım. Kıpırdayacak oldum, on bin hançer yine battı ciğerlerime. Sürüne sürüne yavaşça duvara kadar gidip zor bela dayadım sırtımı "Ohh." dedim. Ağzımdaki buhar dışarı çıktı. Şimdi bir sigaraya neler vermezdim. Karnımın gurultusu ahenk kattı geceye. Göz-

lerimi kapayıp dinlenmeye çalıştım. O sırada hamamböceği elimin üstüne gelip durmuş “Gözlerimi açsam kaçır mı acaba?” sorusunu kazıyordum beynime.

Saçmalıyordum. İnsanlarla kuramadığım diyalogu hayvanlarla deneyecektim. Elimi yavaşça kaldırıp onu öpmek amacıyla dudaklarımın ucuna doğru götürdüm. Yallah kolumdan içeri... Ha ha ha..! Aman tanrım... Ha ha ha..!

Hareket ettikçe gülüyor, güldükçe ciğerlerime yeni hançer darbeleri alıyordum.

Ha ha ha ha... Ah..!

Hissedebiliyorum göbeğimde. İşte göğsümün ince vadisini takip ederek yukarı çıkıyor ve benim götürmek istediğim yer son durağı oluyor. Dudaklarımın kenarında. Öylece orada bir sinek gibi duruyor. Elime almaya çalışsam yine kaçacak. Ağzımı açıp bekledim. Bekledim, bekledim, bekledim... Yorulmadan, kıpırdamadan. Ön ayaklarını iki adım ileri atıp durdu, sonra açık ağzıma doğru yürüdü. Girer girmez dilimin altına alarak kırık pencereden dışarı tükürdü. Kurtarmıştım onu. Artık özgürdü.

Kendimden memnun, ellerimi aç karnımın üstüne bastrarak duvarın köşesinde büzülüp uyumaya çalıştım. (Rüyamda beri kum torbasının içine koymuş yumrukluyorlardı...)

Bağırarak kalkıp saate baktım. Dudaklarım kurumuş, midede darbuka derisi gibi gerilmişti. “Bir sigara olsaydı, bir sigara.” deyip durdum. İnanamayacağım şeyler yaşıyordum. Demir parmaklıkların arkasındaki polis, yanan sigarasını fırlatmıştı ayaklarımın arasına. Seraptı bu. Evet serap. Yok inanmıyorum. Rüyada değilim, eminim buna... Kendimi çimdikleyip “Ah!” diye bağırdım. Gerçektir. Saldırıp ilk fırtı çektim. Başım yerinden fırlayıp tavana çarptı, lastik top gibi

duvardan duvara zıplıyordum. Bir fırtına bile boşa vermek için sıkı sıkı çektim sigarayı. Her çekişimde tavana çıkıp aşağı düşüyordum. Bu an bitmemeliydi, yoksa ölürdüm. Ama an bitti. Filtrenin yanık kokusunu hissedince öğürdüm lakin içimde nefretten başka kusacak varlığım yoktu.

Acı viski kokusu yayıldı genzime.

Kel başa şimşir tarak.

Tekrar duvar dibine oturup başımı ellerimin arasına aldım. Az sonra merdivenlerden gelen topuk sesleriyle araldım gözlerimi. Gez. Göz. Arpacık. Kilit. Anahtar. Tıkırt... İki siyah kundura önümde duruyordu:

- Gel hadi nöbetçi komiser seni istiyor.

23:45

bölüm dokuz

“Beni mi?” dedim salakça, sanki benden başkası varmış gibi burada. Yarı aydınlık dar merdivenlerde polis önden ben arkadan giderken bizim sekreterin kalçaları geldi aklıma.

Orta katta bulunan son kapının önünde durduk.

“Tık... Tık... Tık...”

“Giir!” sesi geldi içeriden. Girdik. Yanımdaki, kolumdan tutup göstererek “Getirdim komiserim.” dedi. Komiser kafasıyla git işareti verdi. Çekip gitti.

Ben yeni bir saçmalığın eşiğinde ayakta ve perişan bir vaziyette öylece duruyordum.

Heykel gibi, düşünmeden, kıpırdamadan bekledim.

Burnunun kemerini, ince parşömen kulaklarını, tırmık ellerini, parantez bacaklarını, yarısı dökük saçlarını, sol yanığının çeneye yakın kısmındaki il yarasını, kalın kaşlarını, alt dudağının kalınlığını, gömlek düğmelerini zorlayan kaz göğsüntü, uzun suratını, patlamış gözlerini saymazsak, komiser; boyuyla, kilosuyla normal bir insandı.

Bir kaşını sabit tutup, ötekini kesme işareti gibi havaya kaldırarak çayını höpürdetip, cakayla “Sen misin?” dedi.

Korktuğum başıma gelir hep. Şimdi bu çirkin adam Tanrı'nın kendisinden esirgediği güzelliklerin acısını pırpırlarına, yıldızlarına yansıtıp intikamını alacaktı. Tıpkı 1 Mayıs mitinglerinde parası olmayanın bankayı, arabası olmayanın arabayı taşlaması gibi, tüm ezikliğini benden çıkaracaktı.

Sorduğu sorunun cevabını geciktirdiğimi fark edip: "Değilim." dedim.

Sinirlenmişti: "Dalga geçme, alırım ayağımın altına ha!"

"Siz söyleyin, bu ben miyim?" dedim.

Kemikli parmaklarını kilitleyip suratımın ortasına indir-mesiyle yere fırladım.

"Çiiiiiiiiiiiiiiiiinnnnngggggg"

Kafa betonla temas edince böyle bir ses çıkıyormuş demek ki. (Tecrübeyle sabit!)

Gözlerimin önündeki buğu onu görmemi engelliyordu.

"Ayağa kalk." dedi.

Kalktım.

"Otur." dedi.

Oturdum.

Elindeki dosyayı karıştırıp güldü.

Güldüm.

"Gülme lan!" dedi.

Gülmedim.

Elindeki copu yavaş yavaş avucunun içine vurup sordu:

- Söyle bakalım kimsin, ne yaparsın?

- Bu sabaha kadar bir kimliğim vardı ya da ben öyle sanıyorum ama şimdi kimse değilim, yalnız ara sıra martinin midesinde susam olmayı beceriyorum.

- Kalkarsam suratına sıçarım, kafa bulma.

- Bulmuyorum.

- Baştan alıyorum kimsin?dedi.

Sustum.

- Ötsene lan, diye cınladı sesi.

"Ötme bülbül ötme şen değil bağım..." türküsü çaldı bey-nimde, ellerimle dizlerime vurarak tempo tuttum.

Sıcak çayı suratıma fırlattı. "Dalga geçme lan si.."

Dilimle yalayabildiğim kadarını yaladım çayın. Baktım adam çıldıracak konuştum:

- Ben bu sabah iş görüşmesine gitmiştim sonra o köpeği ısırđım.

Yumuşar gibi oldu. Bunu yanaklarının dudak kısmından dalga dalga yayılan gülümseme çizgilerinden anladım. Bana, sabaha dek oyalanacağı bir aptal gibi bakıyor, ara ara kahkaha savuruyordu:

- Lan köpeği ısırđığını biliyorum ama neden, neden?

- Bilmiyorum efendim, korkudan olabilir.

Oldukça şaşırmıştı. Merakla sordu:

- Ne yani korktuğun için mi ısırđın köpeği?

Gelen topu on sekizin içinden filelere göndermek kaçınılmazdı, sıkı bir röveşatayla 1-0 öne geçtim:

- Evet komiserim bilirsiniz, korkanlar ısırır...

Bombok oldu şemali. "Şimdi bu bana hakaret mi lan?" diyebildi ve buradan onun aşırı geri zekâlı olmadığı kanısına vardım. Burnundan soluyup odada iki tur attı. Ellerimi bacaklarımın arasına koymuş onun yeni sorularına hazırlanıyordum. Üzerime yürüyüp "Çıkar lan ellerini bacaklarının

arasından kismetimizi kapatacaksın," dedi. Hemen çıkardım ellerimi. Dilinin altındaki çay şekeri bitince ağzını şapırdatıp konuya döndü: "Peki ne iş görüşecektin onunla?"

- Bilmiyorum komiserim.

- Ne iş görüşeceğini bilmediğin yere iş görüşmesi yapmaya gittin demek... Güzel, güzel...

Allah'ım gel de anlat bu adama yazar olduğumu. Zaten tırsarlar yazan kişiden, mümkünü yok kurtulamam bir daha. "Ben katilim, hırsızım, ben anarşistim." desem umut var ama "yazarım" diyemem.

Yüzüme yumuşak bir hava, gözlerime samimiyet tonları ekleyerek cevap verdim:

- Yanıma yazdığım romanları, şiirleri almıştım belki satarım diye.

Sözün burasında buz kesilip gözlerini daha da patlatarak atıldı:

- Sen romanlar, şiirler mi yazıyorsun?

- Evet komiserim. Aslına bakarsanız ben tanınmış bir yazarım.

- Hummmmm...Yazar ha ?

00:07

bölüm on

Kimbilir aklından neler geçirdi ve yine odanın içinde keşif uçağı gibi turlayıp başıma dikildi. Beklediğim cevap geliyordu işte:

- Yazar, yani gominist.

Çırpınıyordum: "Bakın efendim!" diyerek.

Hiç konuşturmaya niyeti yoktu komiserin:

- Sus, sus... Rezil herif... Lan siz değil misiniz memleketin ağzına sıçan?

- Yapmayın. O nasıl söz?

- Konuşma şerefsiz. İnsanlar huzur içinde yaşarken onları sağa ,sola, Alevi'ye, Sünni'ye böler... İşe devlet el koyunca da insan hakları, demokrasi, özgürlük diye yırtarsınız kıcınızı.

- Yapmayın komiserim, biz toprağımızı seviyoruz.

- Ne seveceksiniz lan, seven böyle mi yapar? Vatan sevmek kız sevmeye benzer, sana verse de vermese de sevecek sin onu.

- Ne yaptım ki efendim, diyelim onlar kötü, ben farklı bir yazar olamaz mıyım?

- Olamazsın. Hepiniz aynısınız, mürekkep şeytan kanıdır, istisna kabul etme kendini, sen de o kanla besleniyorsun.

- İyi de kim savunacak mazlumun haklarını, kim yol gösterecek, karanlığa ışık tutacak, onları kim kurtaracak?

- Önce kendinizi kurtarın uyuşuk herifler, hepiniz şarapçı olup köprü altlarında geberiyorsunuz sinek gibi.

- Başkalarını düşünmekten sıra kendimize gelmiyor ki.

- Siz peygamber misiniz ulan, bu ne aşk? Ölümden korkan köpekler! Geride eser bırakıp öldükten sonra da huzursuzluğu daim kılmak için yazarsınız siz. Pis mikroplar.

İlla ki yararlı bir şey yapmak istiyorsanız gidin ağaç dikiñ lan, çeşme yapın, çocuk büyütün, bir iş tutun... Hangi biriniz güzelliklerden bahsetti, barış getirdi? İnsanları kurallara karşı örgütler, dini inançlarını içlerinden söküp havalarını boşaltırsınız, sonra da kafası koparılmış tavuklar gibi dolaşırlar ortada, ne istiyorsunuz lan insanlardan, iki kitap satmak için niye boşluğa itiyorsunuz onları?

- Tercih hakkımızı kullanıyoruz komiserim, ayrıca söylediklerinizi kabul etmiyorum. Her şeyin yan etkileri vardır tabii, zamanla düzelecek eminim, daha güzel bir dünya için kirleniyor yaşam.

Tutamadı kendini, başladı yine konuşmaya:

- Geç bu fiyakalı lafları, dürüst ol biraz.

- Dürüstüm komiserim, onun için buradayım ya?

- Vızıldama ulan sinek gibi, tut tut bitmiyör.

- Bataklık kurumadıkça sinek dediğiniz bizler hep olacağız.

- Dır dır dır, çarparım ha... Aslında bu dediklerinin zaptını tutup kodeslemek var ama bir kahraman daha yaratmamak için yapmıyorum bilesin.

- Kahraman olmak istemiyorum efendim. Onun bin türlü yöntemi var, neden en zorunu seçip yazar olayım?

- Başka türlüsüne ciğeriniz yetmez de ondan, karı gibi daktilonun başında oturup yazmak işinize geliyor.

Komiser üstüme yürüyerek, ellerimi tutup konuşmasını sürdürdü:

- Şu ellere bak, zarif, ince, nasırsız, yumuşak...

- Bizim ellerimiz değil yüreğimiz nasır bağlar efendim, beynimiz yorulur, ellisine varmadan ölüp gideriz bu yüzden.

Yeni bir cümle kuracaktım. Galiba yüz hatlarımdan anlayıp "Kes, kes, " dedi. Kestim kesmesine ya, yüreğim burkuldu. Beni ağzıyla susturamayanlardan dayak yiyordum hep, ya da azar işitiyordum. Çelimsiz olduğum için beynime yatırım yapmıştım yıllar yılı, ama onların kaslarını geliştirmekten başka seçenekleri yokmuş anlaşılan. Kaslarıyla konuşur, kaslarıyla düşünür onlar. Dediklerimden anlamazlar. Anlasalar anladıklarını belli etmezler, anlamasalar "Ben anlamadım." demezler. Bunun adı " Sen anlatamadın," olur. İkinci kez anlatamazsın çünkü o zaman da "Eşek yerine koyulmuş" olurlar. Susma hakkın zaten yoktur, sustuğun an yenilmiş, suçları üstlenmişsindir. Daralırım böyle zamanlarda. Neyse, dolanıp durdu başımda, çay içti, sigara yaktı, ara ara gelen telefonlara cevap verdi güzel lisanıyla(!) Masasına üfledi, copuyla oynadı, bana en değişik bakışlarını fırlatıp en değişik yüz ifadeleriyle korkutmaya çalıştı. Artık düşünemiyor, çıkış noktası aramıyordum. Başıma geleceklerden habersiz, bazen mucize bekleyerek ya da tüm bunların şaka

olduğunu düşünerek vakit geçirmeye çalıştım. Yeni bir sigara yakıp yine döndü en başa:

- Gominist'sin sen. Gominist.

- Hayır komiserim, ben aşk şiirleri, aşk romanları yazıyorum, dedim.

Verdi cevabını, eksik kalır mı:

- Ulan beni cahil mi zannettin sen ha? Biz de lise bitirdik anlayacağın.

- Mutlaka komiserim, mutlaka.

- Kesme lan sözümü.

- Kesmiyorum efendim.

- Sen şimdi aşk şiirleri, aşk romanları filan yazıyorsun, sonra da bir köpeğin kulağını ısıyorsun, ne romantik ne romantik, ha ha hah haaaa...

- Pardon komiserim, sözünüzü kesebilir miyim?

- Kes. Kesme yani kesme... Beni dil oyunlarına getireceğini sanıyorsun ha? Demiştim sana, biz de lise bitirdik.

Onun egolarını tatmin etmesini beklerken yine ellerim bacaklarımın arasında dalmıştım...

- Kısmetimizi bağlayacaksın ulan kaç kere söyleyecez, diye bağırdı. Sonra hain bir sinsilikle yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldamaya başladı:

- Kısmet dedim de... Madem şairsin anlarsın mutlaka kadınlardan, güzel şeyler konuşalım mı seninle ne dersin?

- Canıma minnet efendim, ama mümkünse bir bardak çay?

- Al, al.

Hemen estetiği olmayan bardağı kapıp doldurdum çayı. Şekerin erimesini bekleyecek halim yoktu öylece diktim. Komiser: "Yavaş ol yanacak dillerin, biliyorsun bize lazım o." dedi.

- Biliyorum efendim.

- Şimdiii, deyip ağzını şapırdattı, "Sana soracak o kadar çok şeyim var ki, yüzlerce, binlerce, belki de on binlerce, tüm sorunlarımı çözersen seni bir yolunu bulup affettirebilirim.

- Sağ olun efendim, sağ olun.

- Seni bir hafta burada konuk edeceğim ve bu süre zarfında sen de bana aşk konusunda yardım edeceksin, eğer sevdiğim kadını elde edersem seni bırakırım.

- İyi de efendim bir hafta ne yaparım burada, iki gündür açım ve cebimde çay parası bile yok.

Çıldıracığım "çay parası" dedikçe insanlar bir garip oluyor. Komiser bunu duyunca abartısız on dakika güldü. Çayımı burada içebileceğimi ama sevdiği kadını elde edemezse beni bırakmayacağını söyledi. "Peki efendim ne yapalım." dedim çaresiz. Kafama yumruğu indirip "Ne yapalım ne demek, ihsanda mı bulunuyorsun?" diyerek sinirlendi yine.

Anladığım kadarıyla o bir kadını seviyor ama güzel konuşmasını beceremediği için beni sözlük niyetine kullanacak ya da tanımak için beynimin ve yüreğimin kıvrımlarındaki-leri öğrenecekti. Buna Anadolu'da "Başkasının şeyiyle gerdeğe girmek." denir. Kaderde peçete tutmak da varmış. Onu bile kendileri doğrultamazlar yine de dünyanın en zeki adamı gibi gezinip dururlar. Onu anlamaya çalıştıkça kafam karışıyordu, bıraktım düşünmeyi ve tutundum kaderimin eteklerine.

“Bakın hele...” diye bağırınca, gece bekçisi anında odaya girdi tık nefes.

- Buyrun gomserim.

Komiser ellerinin üzerinde doğrularak masada yer açıp “Getir hele yiyecek ne varsa.” dedi.

- Emredersiniz gomserim.

Başım fıldır fıldır dönüyor, yemek lafını duydum mu inanmıyorum. Sanki şu an karakola bir bomba düşecek ya da III. Dünya Savaşı filan çıkacak sandım. Gökyüzü benimle alay ediyor olmalı. Bir romanda bu kadar aksilik çıkabilir, filme de renk katabilir fakat tüm bunları ben yaşıyorum. İnanması güç, gülmekle ağlamak arası gidip geliyor.

Gece bekçisi, eli kolu dolu girdi odaya; zeytin, peynir, helva, ekmek, iki tane sivri biber, duble çay...

Şimdi kocaman bir ağızım olsa öylece tabaklarıyla yutsam hepsini.

“Hadi” dedi komiser. Start bekleyen koşucu gibi fırladım masaya. Zeytinin çekirdeği damağıma saplandı, çay dilimi, biber midemi yaktı ama bırakmadım savaşı, büyük bir gürültü ve benzerini kimsenin çıkaramayacağı sesler içinde ortalığı silip süpürdükten sonra ince bir tonda geçirdim. Komiser “Çüş” demeden ben özür diledim, bakıp güldü sonra yine “Bakın hele!” diye bağırды, bekçi girip enkazı topladı. Ben ikinci kez geçirmiştım o esnada, ama özür dileyecek yüzüm kalmadığı için susup “Çüş” demesini bekledim. Komiser silahını kafama dayamıştı bile:

- Bir daha yaparsan haznını kolaylaştırırım haberin ola.

Yutkundum, gırtlığımdaki zeytin çekirdeği böylece indi aşağıya. Bir çay daha doldurup oturdum. O da bana sigara tuttu bu arada. Mahçup mahçup bakıyordu. Şapkasını gözle-

rinin önüne indirip ellerini de göğsünde bağlayıp başladı konuşmaya:

- Çok seviyorum onu.
- Kimi komiserim?
- Ananı.
- Kolay.
- Altı numaradaki dul kadını diyorum lan.
- Peki neden seviyorsun komiserim?
- Bana bak dalga geçme sıçarım ağzına.
- Dalga geçmiyorum. Bu aşkın en kritik sorusudur komiserim.

00:54

bölüm on bir

Kalkıp odayı turladı. Takvim yapraklarını çevirdi. Pence-
reden baktı ve kendine alçak sesle hep o soruyu sordu: Ne-
den seviyorum onu, onu ben neden seviyorum?

Konuyu açıp yardımcı olmaya çalıştım:

- Mesela yatmak için mi komiserim?

Üzerime yürüyüp "Cıvıma." dedi. Üsteledim: "Yatmak
için mi?" Biraz çaresiz biraz da utanarak verdi cevabını:

- Bazen oluyor, yatağa girince veya sokakta çok güzel bir
hatun görünce arzuluyorum onu.

- Peki nasıl arzuluyorsun komiserim, yani çiçek gibi kok-
lamak, göğsüne yaslanmak, yalnızlığını paylaşmak...

- Aslındaaa...

- Aslında komiserim?

Ezildi, büzüldü, sırtını döndü ve attı ağzından nihayet di-
yeceğini:

- Aslında altıma almak istiyorum onu...

00:59

bölüm on iki

Sert olmasına rağmen içindekini söylemişti komiser. Freud'çu düşünürsek sorun hep buraya varıyor zaten. Komisere dönüp:

- O zaman âşık değilsiniz demek ki.
- Sus, sıçarım ağzına, ne demek istiyorsun lan sen.
- Geçelim... Meselaa onun ısırdığı simidi sen de aynı yerinden ısırp yiyebilir misin komiserim?
- Hayır kimsenin artığını yiyip içemem ben.
- Ama aşk, onun artığını yiyip içmekle başlar bundan emin olun.
- Bak sıçarım ağzına.
- Ona da böyle konuşabilir misiniz peki?
- Bak sıçarım ağzına. O nasıl söz? Nasıl derim ona ben, onun yanında zayıf düşünüyorum. Görünce çenem tutuluyor, korkuyorum.
- Güzeel... Çok güzel komiserim.
- Güzel olan ne, acizliğim mi?
- Acizlik değil.

- Ne o zaman?
- Onun yanında acizliğin aşkın gücü demektir.
- Ha siktir!
- Valla bak.
- Doğru mu lan?
- Cidden, gerçekten komiserim.

Gözleri parladı. Galiba ısınıyordum ona. Pırpır uçmaya başladı elleri. Utanmasa bahara yeni çıkmış kuzular gibi bir tutam ot için dağlara tırmanacaktı. Yeni sigara paketini özenmeden yırtıp bana doğru fırlattı:

- Sevmeye başladım lan seni. İç hele bir sigara daha iç.

Yakıp düşünceye daldım. İnsanların duymak istedikleri sözleri söyleyince, nasıl da severler seni. Kimse rüyaları yıkılсын, aşağılansın, eleştirilsin istemiyor, takdir bekliyorlar hep. Bana bunu yapmadılar, moral veren çıkmadı. Başarırsın demediler. Zehirlediler sürekli, aşağıladılar, aynı yerde otladığımı vurguladılar yüzüme karşı. Dürüstlüğüme aptallık, cesaretime gereksiz dediler. Eğileceğim günleri beklediler daima, çünkü ben eğilirsem çok param olacak, böylece çevrem de nasiplenecekti bundan. Prensiplerimi terk ettiğim an çevrem zenginleşecekti. O zaman takdir edeceklerdi beni. Bunlara aldırmadım. Yapım gereği eğilmeyi "Eyvallah." demeyi beceremiyordum. Herkese eğilecek kapı görevlisi değildim. Aydın olmanın sorumlulukları vardı. En önden gidecek ve eğilmeyeceksin. Tarih kitaplarının beyaz sayfaları bizim gibi temiz insanların sarayı olmuştur her zaman. Ansiklopedilerde adımın geçeceği iki paragraf yazı için tüm dünya nimetlerinden vazgeçtim.

Parmağımın ısındığını hissettim. Sigara köktüne kadar yanmış ve beni düşüncelerimden kurtarmıştı. Komisere bak-

01:08

bölüm on üç

Yerinden kalkıp suratımın ortasına bastı yumruğu. Tavan döndü tepemde. Yüzümü ellerimle kapatıp ağlamamak için zorladım kendimi. Kâbus gibi bir gün yaşıyordum. Parmaklarımın arasından ona baktım. Koltuğuna oturmuş sigarasını üflüyor.

Hay Allah... Nereden nereye? Sanki benim savunmamı alacak onlar değil de ben onların savunmasını alıyorum.

Bazen karşıdaki insanı yüreğinden deşecek ses tonu ararsın, ne yumuşak, ne kararlı, ne duygusal... Bulsam yapıştıracak ve kurtaracaktım yakamı manyak heriften.

Sesime düzen vermeye çalıştım gırtlakımı temizleyerek. İlk denemede çatlamalar oldu. Öksürüyormuş gibi yapıp sustum. İyice konsantre olduğumu anlayınca başladım konuşmaya:

- Komiserim ne olur dinleyin beni. Bir suçum yok. Oraya iş için gittiğimi söylemiştim size. Zaten yıllardır yazdığım kitapları kaybettim, hayatım zindan oldu, bırakın gideyim. Siz istesenez de istemeseniz de acı çekeceğim ben zaten.

Komiser çocuk gibi arkasını dönüp omuzlarını oynattı "Bana ne, bana ne," diyerek.

Naz yaptığını anlayıp cesaretlendim:

- Suçsuzum ben, suçsuzum.

Dönüp, sakın bir ses tonuyla mırıldandı:

- Biliyorum bunu, kadın zaten davasından vazgeçmiş.
Çantana gelince...

Bayılacak oldum. "Çanta" deyince dizlerim ortadan kırıldı zannettim. Ona "Ne oldu?" filan diyecektim ama cümle kuramıyordum. Beynim boşalmış kelimeler terk etmişti beni, şaşkın yüz ifademden değil bu salak adam; kimse bir şey anlayamazdı.

- Çantan bende, dedi.

Çocukluğumdan beri gıcık olduğum yerçekimini yenmiştim. Şimdi havalanıp bacadan bulutlara doğru uçan balon misali yükselecektim.

- Çantan bende, dedi ikinci kez.

- Sende mi? Diyebildim sonunda.

- Bende.

- Sende mi? Dedim tekrar.

- Evet bende, dedi yine o.

Yanaklarını öpüp boynuna sarıldım. İçimdeki nehir gözlerimden akıyordu. Elinin tersiyle itip "Ama alamazsın," dedi.

- Neden? diye bağırdım;

- İşte, dedi kısaca.

01:17

bölüm on dört

Onunla tekrar konuşmalı, şeklinde düşündüm. Neticede vermese bile dosyalarımın yaşadığını ve kimde olduğunu biliyordum. Beynimden üst üste iki yük katarı geçti. Ben o trenin içinde ovalardan, dağlardan, yaylalardan geçiyor, nereye gittiğimi, daha kaç saat yolumun kaldığını tahmin edemiyordum.

Komiser, gece bekçisini çağırıp yeni çay demlemesi için emir verdi. Yüzüme bakıp gülüyordu. Bu gülücüğün ardında tertemiz, bağışlayıcı bir adamın delikanlı yüreğini aradım.

Tuhaf, tedirgin bir yel girdi kasıklarımın. Aradığım yürek karşımda olamazdı. Mucizelerden umudumu kesmeden, çaresiz susup bekledim.

Kızıldeniz'i yarıp Musa'ya yol açan, balığın karnında Yunus'u taşıyan Allah, neden benim gibi soyluca yaşamış kuluna bir kıyak çekmesin? Çeker mi çeker...

Belli mi olur? Sarıldım dualara... İçimdeki kara bulutlar ilahi rüzgârların önünde terk ettiler zihnimi. Elime bir damla daha düştü. Kolumun ucuyla sildim gözlerimi.

Komiser dayanamayıp yanaştı kıyıma:

- Bana yardımcı olursan veririm çantanı.

Bekliyordum bunu, sağ ol Tanrım beklüyordum bunu.

- Nasıl? dedim ona. Nasıl? Nasıl? Nasıl?

- Bu aşk meselesinde bana yardımcı olacaksın.

- Nasıl?

- Bana yol göstereceksin.

- Nasıl?

- Bir kadının zayıf noktaları nelerdir onları öğreteceksin.

- Nasıl?

- İki saat sonra salacağım seni. Ben bir hafta geceleri buradayım, gündüz ne bok yersen ye gece bana geleceksin.

- Gelirim.

- Erkeksen gelme.

- Tamam komiserim inanın bana.

- Bir komiser kimseye inanmaz.

- Güvenin öyleyse?

- Bir komiser güvenmez de.

- Yani ???

- Yanisi; kimliğin ve dosyaların bende, ben bu savaşı kaybedersem, sen de kaybetmiş olacaksın.

Aklıma tarih kitaplarındaki "Almanlar savaşı kaybedince biz de kaybetmiş sayıldık," cümlesi geldi. Şimdi anlıyorum Enver Paşa'yı...

- Peki Enver Paşa'm sağ olun.

- Ne Enver'i lan.

- Sağ olun komiserim sağ olun.

Sevinsem mi üzülsem mi? İkisinin arasında bocalayıportalığın ağarmasını bekledim.

08:00

bölüm on beş

Saat sabahın sekizini vurduğunda sokaklar yine benimdi.

Şehir uyanmıştı. Beynimin içindeki değirmen, yaşadığım olayları öğütecek durumda değildi. Arkasına bakmadan kaçan, taşlanmış bir it gibi, karakolu terk ettim.

İçine düştüğüm durumdan kurtulmanın yollarını aradım. Bazen rastlantı dediğimiz şeyler aslında dünyanın en planlı, en kurgulu, en hesaplanmış şeyleri gibi geliyor. Her şey o kadar gelişti ki ben bile yalan olduğuna inanamıyorum. İnansam bu kadar sıkmam canımı. Anlamsız ve sonuçsuz bir mücadele de olsa yaşam, ona büyük önem verip ciddiye almadan ayakta kalamıyorsun. İnsanlar sonuca bakıyor. Ne yaptın, ne ettin, neler çektin, ödün verdin mi, yaşadığın süre içinde "hayır"ların "evet"lerinden çok oldu mu, attığın her adım, soluduğun her oksijen molekülünün diyetini ödedin mi, seninle ilgili kurulan cümlelerin kaçında onur, şeref, hay-siyet kelimeleri kullanıldı, hayata karşı duruşun nasıldı ya da var mıydı? Hiç önemli değil bunlar. Bir futbol maçı izler gibi doksan dakika içinde neleri atlattın. Hiç önemli değil. Skor tabelasında biçiliyor fiyatın. Kurallara uy ya da uyma, hiç önemli değil, kazan maçı. Herkes tribüne oynamanı istiyor

senden. Takdir edilip, iyice emsal gösterilmek için kendi çizdiğim onurlu bir mücadelenin, onurlu kurallarının dışına çıkmadığım halde şimdi avaz avaz gökyüzüne doğru kaldırıp kafamı "Öyle değil mi şehir?" diye bağırırsam, İstanbul bile haykırışımı bir vapur düdüğü, bilemedin bir araba kornasıyla bastırıp, dinlememek için kulaklarını tıkayacak. Kız Kulesi gibi suyun ortasında yapayalnız kalmış bu evladına sur yönünden sırtını dönecek. Cömertçe açılmış bir ana kucacı gibi deniz beni çağırıyor, boğazın iki ayrı yakasında iki ayrı semt iltihaplanmış bademcik gibi patlama anını bekliyor. Piyer Loti Tepesi "Gel gel..." diyor. Simitçi "Sıcak sıcak, gevrek..." diye gözlerimin içine bakıyor. "Gevrek olan hayattır." diyemiyorum. Hayat artık öyle gevredti ki tutsan kırılır, dokunsan çatlar, bir saniyede erir dilinin altında. Hayata dokunmadan yaşayanlar kalıyor burada. Yalanı becerenler kendine soru sormadan, kimsenin işine karışmadan koltuğunda oturanlar. Oysa hayata, sekiz yaşındaki elleriyle İngiliz anahtarına sabahın beşinde dokunanlar, 23 Nisan Çocuk Bayramı'nda dolabın içine gizlice astığı bayrağa bakıp göz yaşları döken minik ayaklı çocuklar sahip çıkıyor. Onların kirli suratlarında ve çekilen kulaklarında büyüyor hayat.

Birkaç dakika deniz kenarında dikilip durum muhasebesi yaptım. Ne olursa olsun büyük bir depremden arda kalan malzemeyle yeni bir hayatın tohumlarını atmak en sevdiğim huyumdur. İdealist davranmanın bir âlemi yok. Bu durumda kuralları başkaları koyduğu için elimden bir şey gelmez. Neticede komiseri akşamları ziyaret edip o kadını kafalayınca caya dek sabretmeliyim. Bence şu an için en büyük sorun cebimde hiç paramın olmayışı. Bir süre evdeki kitapları satarsam vaziyeti kurtarırım.

Evime doğru yürümeyi sürdürürken aynı zamanda “Hangi kitapları satsam acaba?” diye düşünüyordum. Dizlerim kırıldı sanki. Organ satmaktan veya çocuklarının arasından tercih yapmaktan farkı yok bunun.

Geceleri uyumadan evvel eski sevgililerimi düşünüp, efkârlanmak için elime alıp okuduğum şiir kitaplarımdan mı başlasam, yoksa yıllar boyu bana öğretmenlik etmiş ve hayata karşı takınacağım tavrın temellerini atmış felsefe kitaplarından mı? Her kahramanıyla çevremdeki insanların ruh portrelerini çizdiğim, insanları daha çok tanımama yardımcı olup, dilimin pasını onlarla attığım, bu sayede derdim olunca anlatmakta zorlanmadığım, her şeyimi borçlu olduğum romanları mı yoksa?

Tuhaf bir yaşam sürüyordum. Yaşamım süresince tam da bütün rotamı, yollarımı, ayarlamışken, birileri gelip makas atıyor ve beni hiç tanımadığım coğrafyalarda sınıyordu. Kader dedikleri buydu belki de, benim kurgulamadığım, benim hesaplamadığım her şey kader değilse nedir? Ne zaman burnum boka batsa, ne zaman içinden çıkamayacağım durumlara girsem Tanrıya olan inancım artıyor. Yaşadığımız çağ çok hızlı akıyor, dünyadan umudunu kesenler Mars’a yatırım yapıyor. Cezalar, suçlar hemen hemen tüm yaptırımlar akıllı insanlar için, çıldırmaktan başka çaremiz kalmıyor böylece, yasalardan muaf tutulmak uğruna.

Ölüm hiç kimseyi korkutmuyor artık, herkes anladı mülkiyetin sonu yok ve ben yaşadığımız bu dünyanın, daha evvel yaşadığımız dünyanın cehennemi olduğuna iyice inanır oldum.

08:46

bölüm on altı

Sonunda ulaştım on üç katlı apartmanı sırtında taşıyan evime. Mutfaktaki hamamböcekleri beni görünce panik içinde duvar kenarlarından izledikleri güzergâhı kullanarak deliklerine kaçıştılar. Sanki bu hayvanlar bana moral vermek için yaratılmışlardı. Çünkü benden kaçan tek varlıklardı onlar. Apartmanın merdivenlerinde hamamböceği görsem, benim mi, değil mi, hemen anlardım, benimkiler ince zayıf ve sırtlarının mobilyası mattı. Diğer evlerin böcekleri şişman, daha siyah ve hantal. Mutfak, odaları, ekmek kutusunu talana çeviren bu onurlu yaratıklar içgüdüsel olarak kitaplarıma dokunmuyorlardı. Sadece bir defa üzerinde bisküvi resmi bulunan iki yüz sayfalık çeviri romanın kenarlarını kemirmiş başka da bir vukuatlarını görmemiştim. Ailemin diğer ferdi bay örümcek ise dökülen tavan sıvalarının yerini hemen ağıyla örür, bu hizmetine karşılık hiç bir talepte bulunmazdı. İstese üretimden gelen gücünü kullanıp terk ederdi beni ama yapmadı. Şimdiye kadar onların kitaplarıma yapmadıklarını ben yapacaktım. Kavanozun dibindeki son kalıntılarla kendime bir kahve yapıp, kitap rafının önünde durdum. Ağlaya ağlaya, utanarak, gözüme kestirdiklerimi alıp karton kutuya koyuyordum. Seksenin üzerinde kitap

seçmiştim. "Büyük lokma ye, büyük konuşma." demiş büyükler. Aklıma geldi, bir zamanlar; "Kitap yazarın namusudur, şerefidir, satılmaz onlar," demiştim. Şimdi kendimi inkâr edercesine namusumu, şerefimi bu karton kutuya koyup satmaya götürecektim. Sahaf muhtemelen fiyat isteyecek benden, başımı öne eğip domalacağım. Al diyeceğim, Al... Artık önemi yok...

Kahvem bitti, kutuyu yüklenip sahafın yolunu tuttum...

09:57

bölüm on yedi

Neredeyse yetmişine yaklaşmış olan sahaf, dükkânının önünü elindeki ibrikle suluyordu. Tıpkı hamamböcekleri gibi, kimse yüzümü görmesin diye kutuyu kendime siper edip duvar kenarından yürüyordum. Ellerini beline koyup "Buyur." dedi. Beyazlamış keçi sakalı kartopu gibi yukarı aşağı gidip geldi konuşurken. Kutuyu masanın üzerine koyup sırtımı döndüm. O bu arada "Güzel, yaramaz, nereden buldun, boş ver, gereksiz, hayır, satamam," gibi sözler mırıldanarak tasnifli yordu kitapları. Ofladı, pufladı "Ne istiyorsun?" diye sordu. "At bir şeyler," dedim. Beklediğimin çok altında bir paraya koliyi bırakıp çıktım.

İki günlük çay, sigara parası ya var, ya da yoktu. Bir simit almak için elimi cebime attığımda paranın üzerinde Tolstoy'un resmini gördüm. Simitçi beni alaya alarak "Ammma cimrisin, cebinde akrep mi var abi?" dedi. Gülümseyip paranın üzerini aldım. Aldığım parada da Jack London sırtıyordu. Kırık banka oturup simide sarıldım. Karıncalar, dökülen susam sevkiyatına başlamışlardı bile. Düzenli bir tabur gibi susamı sırtlayan karınca ters istikamete gidiyordu. Ayağa kalkıp tepeden baktım onlara, istesem gıda yardımını keser

ve yine istesem kırk numara ayakkabılarımla cehenneme çevirebilirdim bu parkı onlara. Yapmadım. İstesem yapabileceğimi anlayınca yapmadım. Ama insanlar böyle değildi. Gücünün yeteceğini anlayınca hemen yaparlardı akıllarından geçeni. Şu dünyada onların payına düşen bir susam parçası için gaddarlaştırmanın bir âlemi yoktu. Karıncalar imeceyle ile çalışan sosyalist yaratıklar idi. Alabildiğinin kadarını al diyen kapitalist dünyaya direnmenin başka yolu yoktu zaten.

Salıncakta sallanan çocuğun biri "Az daha oynayıp öyle gelsem olmaz mı?" dedi annesine. "Peki," dedi anne. "Ama gecikme baban kızar sonra..."

Çocuk oynadı, oynadı... Zaten bütün ömrünü kendisine verilen rolleri oynayarak geçirecekti, hep aynı oyuncaklarla oynamaktan bıkaçağı güne dek... Yine de bu kısıtlı mekanda, bu kısıtlı malzemelerle oynadığımız dünyadan ayrılacağımız gün, başımıza dikilen Azrail'e "Biraz daha oynayayım mı? " demekten alıkoymayacağız kendimizi.

Çocuğun hayatla olan oyunu sürerken, benim zamanla olan yarışım bedenimi titretiyordu.

Galiba "Köpek gibi geleceksin bana!" diyen patrona gidip özür dilemekten başka çözüm yolu kalmamıştı.

Üzerinde Kafka'nın resmi bulunan paraya bir paket sigara alıp yola koyuldum.

10:49

bölüm on sekiz

Yarım saat sonra patronun odasıındaydım.

Kazanmak onların biricik gıdası ve kendilerine yenilen insanları karşılarında görmek, karakteristik özelliklerdir. Yazları kurak ve sıcak, kışları soğuk ve yağışlı geçse de, biricik özlemleridir fakir kanı. Genel alıcı-Zor verici tiplemesinin tek örneği değildir ama ona bakarak kendi türünün tüm noktalarını keşfetmek mümkün olur çoğunlukla.

“Yenile yenile yenmesini öğreneceğim.”

İç geçirerek ayakta durmaya çalıştım. Ben istemeden sigara tuttu... Hatta inanması çok zor olsa bile, eğer yanılmıyorsa ve eğer rüya değilse yaşadıklarım, zile basıp sekreterin yardımını almadan cici çakmağıyla yaktı onu. Avını besliyordu, hissettim. Güvenmemeye yemin ettim içimden. Daha sonra ondan intikamımı alacak mıydım bilmiyorum ama kendimi inkâr edercesine karşıındaydım.

“Köpek gibi geleceksin bana.” demişti. Gelmişim. Sermaye ne kadar da geleceği görüyor. Gelmişim işte. Kendime olan saygımı yitirip, utanarak, tiksinererek kendimden, bilincimi yüz parçaya dağıtarak hem de...

Bir an evvel hakaretine başlasa, bitse de gitsem diy'e düşündükçe, sanki o kalbimden geçeni okuyup acı çekmem için süreyi uzatıyordu. Purosu dudağının kenarında, kaşının biri havada ve hiç bir şeyle ilgilenmeden sanki benim konuşmamı bekler gibi. Ama ben başlar başlamaz hesabımı kesecek bir tavırla gözlerini; yağlı saçım, üç günlük sakalım ve perişan gömleğim de gezdirerek bekliyordu sırasını. Ona: "Nasılsın?" diye sormanın bir anlamı yoktu. Çünkü cevabı ikimizde biliyorduk: "İyi idi." Benim gibi salaklar olduğu sürece kötü olması mucizeydi zaten.

"Nasılsın?" sorusuna "Kötüyüm." cevabı bana düşerdi ancak.

Çünkü gerçekten iyi bir insandım...

Kötüler iyi, iyiler kötü...

Biraz kafam karışmadı değil. Beyaz kâğıdın içine balgamını boşaltıp uzaktaki çöp sepetine fırlattı. Tam isabet.. Muhabbete katkı olsun amacıyla "Ben yapamazdım," dedim. "Biliyorum." Anlamında başıyla onayladı üç kez.

Çaresiz, mahcup; halının tüylerinde anlam ararken konuştı nihayet:

- Köpek gibi geleceksin bana, demiştim.
- Demiştiniz.
- Tekrarla hadi, ne demiştim?
- Köpek gibi geleceksin bana, demiştiniz.
- Bir daha söyle, ne demiştim?
- Köpek gibi geleceksin bana.
- Güzel... Şimdi ikinci ders: Köpek gibi geldim efendim, diyeceksin.
- Köpek gibi geldim, efendim.

- Aferin, güzel, işte böyle, diklenmeyeceksin, biliyordum geleceğini.

Oturduğum kuru sandalyede "Köpek gibi geldim." derken, yüzüm gülmüş, içimdeki çocuk saatlerce ağlamıştı. Dünden beri bir ton dayak yediğim halde, canım bu kadar yanmamıştı.

Sırtını deri koltuğuna yaslayıp, yüzünü tavana doğru kaldırarak içindeki dumanı halka halka havaya bıraktı.

"Yaşadığın hayattan memnun değilsen değiştir." derdim başkalarına, ama nedense ben kendime deneyemedim bu yöntemi... Alışkanlıklarımı bırakamıyorum. Tutku bazında prensiplerimle yürüdüm yolumu. Bağımsızlık gibi saplantılarım vardır ve bağımsızlığımın bedelini yalnızlığımınla ödedim. Bizim toplum bir insanı önce kendine benzemediği için afroz eder, sonra da korkar o yalnız insandan. Bir ailen oluncaya dek kimse bakmaz yüzüne, hele selam hiç verilmez. Çevremi çok genişlediği anlarda ise çemberi daraltmaya çalışan ben olurdum. Büyümek hedef olmaktır. Binlerce insan konuş diye ağzının içine bakacak, yüzlercesi negatif elektriğini sana gönderecektir. Çok büyüdükten sonra hata yapmanı kimse istemez. Yapacağın her hata sana umut bağlamış, seni model olarak seçmiş kişileri huzursuz eder. Bu ağır yük kolay kolay taşınmaz. Orta yaşlara doğru anladım dikkat çekmeden yaşamamın faziletlerini. Kabullenmemeye çalıştım, karşı koydum, şimdi burada, bu adamın karşısında olmanın kanıtı bu.

Yıllar önce prensipleriyle yaşayan ve kuyruğunu dik tutmak için gayret sarf eden ben, sabahları pencereden elimi uzatınca güneşi avucuma alacağımı sanırdım. Hiçbir yıldız ulaşılmaz değildi o zaman. Hayata dokunmanın bedeli sadece bir belediye otobüsü biletiydi. Dünyayı kötülerden ben

temizleyecek, zayıfın yanında ilk ben olacaktım. İnsanlara karşı her zaman şefkatle yaklaşmış biri olarak, kötülük gördükçe umudum soğudu. Arkamdaki uydular bir bir kaybolup yeni efendiler aradılar. Bulanlar da bulamayanlar da yenildi. Başkasının arsasına ev yapmanın diyetini ödediler. Onlara olan kinim korkunçtu. Çünkü sevgisi büyük olanın kini de büyük oluyor. Şimdi kazık yiyince etkilenmeyecek kadar hayvanlaştım. Etkilenmiyorum çünkü kimseden bir şey beklemiyorum. Pozitif bir durumla karşılaştığımda ise sürprizin mutluluğunu yaşıyorum.

Patronun sesiyle, içimdeki düşüncelerden kopup ortama döndüm:

- Söyle bakalım cebinde çay paran var mı artık?
- Var efendim.
- İyi, iyi.
- Ne içersin?
- Viski.

Viski deyince bir acayip oldu adam. Gözleri büyüdü, kulaklarına inanamadı. Belki komik bulduğundan, belki de zoruna gittiğinden olabilirdi şaşkınlığı. Aslında bir o kadar da kendim şaşırmıştım ağızımdan çıkan söze. Bilinçaltımın çaya olan kompleksinden vermiştim zannedersem bu cevabı. Patron homurdanarak devam etti:

- Vay, vay, vaay... Güzel... İlerliyorsun... Aferin sana.
- Sayenizde efendim.

Ayağıyla zile dokundu. Birazdan büyük "Y" harfi salına salına gelecekti. Kapının kolu oynarken nefesimi tutup bekledim. İçeri önce kırk dört Sümerbank ayakkabı, sonra iri kıyım, kalın bıyıklı, şivesi bozuk bir adam girip viskileri takdim etti. Onu görmeyince panik oldum. Şaşırmış, bir o kadar

da meraklanmıştım doğrusu. Yetim bir çocuk gibi içimi kara bulutlar sardı. Dayanamayıp:

- O yok mu, gelmedi mi? dedim.

Patronun cevabı hazırdı sanki, koltuğun altından çıkarıp suratına vurdu:

- Kes, taktın ha. Abaza mısın ulan?

Utanıp özür diledim. Yüzüne bakamıyor, kafamı kaldıramıyordum. Zaman zaman gözümün ucuyla bakıp tekrar yere indiriyordum bakışlarımı. Sosis parmaklarını doladı zarif kadehe. Ben de onunla birlikte kaldırıp tokuşturdum.

“Çiiiiiiiiiiiiinnnnnnngggggggg” diye bir ses duyuldu odada. Karakolda kafamı betona vurduğum an geldi aklıma. Kadehi elimden düşürüp irkildim. Zile bastı sosis parmaklar yine.

- Çabuk buraya yaş bez getirin.

Ben daha bir mahçup halde o hanzoyu beklerken büyük “Y” harfi girdi içeri.

- Özür dilerim efendim, ben lavabodayken servisi odacı yapmış.

Elindeki yaş bezi bacağımanın üstünde gezdirirken göğüslerini görmek için gayret ettim. İçim gıdıklanıyordu. Nefesinin kokusu burnuma doğru tırmanırken. İşini bitirip patrona doğru iki büklüm “İzninizle ben çıkayım efendim, bildiğiniz gibi köpeği veterinere götüreceğiz,” dedi.

Kocaman bir soru işareti oldu kafam.

“Ne köpeği?” diye sordum farkına varmadan. Duymaktan çekindiğim cevap geldi maalesef:

- Öküzün biri karıma hakaret edip sonra da köpeğin kulağını ısırarak yere vurmuş, tadı yok hayvanın.

Cılız bir “vah vah vah...” çekip, aceleyle toplanarak ayağa kalktım.

- Özür dilerim efendim, çok acil işlerimin olduğunu unutmuşum, bir iki saat sonra yine gelirim ben, anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.

- Dur hele, daha hiç konuşmadık.

- Konuşuruz, konuşuruz.

Aceleyle kapıya fırladım o esnada sekreterle çarpıştık. Parfüm reklâmlarında yaşanan türden. Özür dileyip sokağa koştum. Şimdi bir yerlerde oturup sakinleşmeli. Yaşadıklarımın rüya olduğuna inandırmalıyım kendimi.

11:23

bölüm on dokuz

Tabelasına bakmadan girdiğim pastanenin dip masalarının birinde oturdum her zamanki gibi.

Gelen çayımı, bürodan çıkarken çarpıştığım vücudun yumuşaklığını düşünerek tadını çıkara çıkara içtim. İkinci çayı istediğimde "Sisi" denen köpeğin başıma açacağı belaları tahmin ettim. İçimden gülmek geçse de sorun ciddiye benziyordu. Benim gibi insanların hayatını bir köpek kolayca darmadağın edebilir. Ya kadına ettiğim? Aman Tanrım ne yapacağım şimdi ben? Komiser dersen o başka dava... Yandın sen yandın.

Şu kadınla karşılaşmadan patronun ne teklif edeceğini öğrenirsem gerisini şansa bırakırım. Sanırım işim rastlantılara kaldı, yoksa düşünüp taşınmakla içinden çıkılır vaziyette değilim.

Buradan hesabı ödeyerek hemen çıkmayı planlıyordum ki, şu an yüzünü görmemek için her şeyimi vereceğim adamın tiz sesini duydum yanı başımda.

"Aman Tanrım, bu adam konuşmaya başlarsa mahvol-dum," diye iç geçirmeye bile fırsat vermeden sıraladı sözcük-leri:

- Üstadım, üstadım, dünden beri merak içindeyim, bir çay da beraber içebilir miyiz?"

Biraz çaresiz, biraz mecbur, tekrar otururken sandalyeme, "Allah kahretsin," cümlesini en az on kez tekrarladım içimden. "Vaktinizi almıyorum değil mi?" dedi. "Almıyorsun ama az vaktim var," dedim ona. Ne yapabiliirdim ki sorularının içinde cevaplar barınıyordu. Gel sen masama otur, siparişini ver, "Vaktinizi almıyorum değil mi?" diyerek beni mecbur kıl. Bunun adı da izin istemek olsun ve karşılığı görgü kurallarının kapsama alanında kalsın. Çayırı yudumlayıp devam etti:

"Vaktinizi almıyorum demek / çok incesiniz / teşekkür ederim / size teşekkür edebilmek güzel şey / şu an size teşekkür edebiliyorsam sizin engin gönlünüzün masamıza taşmasındandır / bazen hayret ediyorum üstadım / yumruk kadar yüreğinizde birikip biz aciz kullara akan okyanusunuza hayret ediyorum / söylediklerimi riya sanmayın / o kadar incesiniz ki övünmek dahi incitebiliyor sırça gönlünüzü ama derin eserlerinizle esir aldınız yüreğimizi / bu kadar bizim de hakkımız..."

Aklım başka yerdeyken sorunlu arkadaşlarımı dinlemediyordum, gözlerimi gözlerine kilitleyip, ara ara onu tasdiklemekle yetinip gizlice kendi sorunlarına kafa yordum. Az sonra koluma parmağıyla dokunduğunu hissedip ortama geri döndüm.

- Ne oldu, diyordu.

- Ne, ne oldu, dedim ona.

- Dün üstadım, dün ne oldu?

- Haaaaa... Yok bir şey, yanlış anlaşılma.

- Ama nur yüzünüzü ezikler içinde görüyor ve buna çok içerliyorum üstadım.

- Onlar mı? Onlar yanlış anlaşılmayı anlatana dek oldu.

- Anlıyorum üstadım, elleri kırılın inşallah, elleri. Sanatçısıru döven bir millet iflah olmaz bilirsiniz. Özellikle bu yüzden elleri kırılın diye beddua ediyorum ve hep edeceğim.

- Yo, yo, yo,yooooo...

- Edeceğim üstadım, edeceğim, elleri kırılın inşallaaah...

Bu muhabbetten sıkılmıştım, oldum olası sevmiyordum böyle konuşmaları. Haklı olmak güzel şey ama insanın birileri tarafından övülmesi hoş kaçmıyor. Çünkü ben doğru bildiklerimi kahraman olmak için uygulamıyor, bunun insanı bir gereklilik olduğunu bildiğimden yapıyordum. Daha fazla uğraştırmamak ve laf kalabalığına meydan bırakmamak nedeniyle sordum:

- Evet, canını sıkın nedir?

Önce, şöyle bir sarsılıp sonra: "Burada olmaz üstadım, ben müsait bir zamanda gelirim evinize, malum, eviniz peygamber kapısı," dedi. "Haşa, haşa," diye karşılık verdim. "Öyle, öyle" diye cevapladı ve devam etti: "Söylüyorum size, ne çekiyorsanız mütevazılığınızdan." Kızarak: "Bir şey çektiğim yok," dedim. İnatla sürdürdü konuşmasını: "Çektiğiniz acıların büyüklüğü ortada ama bir şeyim yok diyorsunuz, bu da mütevazılığınızı ikinci kez doğruluyor." Şaşırp kaldım, ne diyeyim, adam yüceltmiş gözünde bir kere beni, tutup dövsem bunda da keramet arayacak. Tekrar sorununu anlatsın diye üstüne gittim ama ne mümkün, "Olmaz," diyor da başka şey demiyor. Müsaade istedi. Bir gün dertleşeceğimize dair söz verdim. Memnun ayrıldı yanımdan. Paltosunun yakalarını kaldırıp pastaneden çıktı. "Kim bu?" diye

soran garsona “Arkadaşım,” deyip hesabı ödedim. Garsonun bu gereksiz merakını da anlamış değildim zaten. (Berberler ve garsonlar her şeyi bilmek ister. Ne hikmettir anlayamadım ama galiba mesleki bir hastalık olsa gerek.)

Bir depresyondan çıkar gibi çıktım pastaneden. Karşı kaldırımında bulunan gazete büfesinden bir gazete alıp gitmek istiyordum ama seçim yapmakta o kadar zorlandım ki... Basın çıldırmıştı. Onlarca, yüzlerce dergi ve gazete vardı. Ben ne zaman gazetelerin, dergilerin sayısı artsa darbe olacağından korkarım. (*Tecrübeyle sabit!*) Neyse, bir dergi alıp düştüm yola.

Yanılmıyorsam patronun karısı ve sekreter şu an veterinere gitmişlerdir. Bu boşluğu kullanıp görüşmemi yaparsam iyi olacak.

Bu kez asansörü olaysız atlatıp zili çaldım.

Ding dang, ding dang, dinng...

Düşüncelerimde haklı olduğumu gösteren ilk kanıt karşımda duruyordu. Evet, orangutan açtı kapıyı. Sekreter de yerinde yoktu. Bingooo... Nefesimi düzenleyip patronun odasına girdiğimde telefonla konuşuyordu:

İyice baktırsaydınız hayvanın her bir yerine... Neyse ben akşam gelirim, hadi bay bay sevgilim... Sisi'yi öp benim için... Meraklanma sevgilim, karı yerde kalmayacak... Haaa, bi dakika bi dakika... Bugün izinli gelmeyebilir...

Sözün burasında bana doğru bıyık altından sırtıttı. Mahcup bir çocuk gibi öne doğru eğdim kafamı. O telefonu kapatmış kürdanla dişlerini karıştırıyordu. Aralarından çıkan parçaları küllüğe atarken yine zehirledi beni:

- İskender yedim de üstüne afiyet.

Dudağımın kenarıyla dişlerimi sıkarak verdim cevabımı: "Afiyet olsun efendim, afiyet." Bu cümlemin içimdeki versiyonu -zehir zıkkım olsun ayı, zehir zıkkım olsun- idi oysa. Bu ikiyeüzlü sözleri çocukluğumdan beri tanıyordum. Mese-la: "Oğlum dışarısoğuk, çıkıp üşüteceksin, otur evde işte." derken babam, ben anlıyordum ki "Çıkıp para harcama kır kışını otur." Ya da "Babanım ben, senin kötülüğü ister miyim hiç?" Ama onların benim için iyilik dedikleri şeyleri yapsam bir vazodan, bir robottan farkım kalmayacaktı biliyordum bunu.

Patron da şimdi bana ayak çektikçe içimden bunları geçiriyor, her tatlı sözümün, makul cevabımın altındaki zehirli, ikiyeüzlü sözleri tespit edip eğleniyordum.

12:45

bölüm yirmi

“Dinle,” dedi bana. “Dev gibi bir parfüm firmasının yeni ürünü çıkıyor piyasaya ve onun reklam kampanyasıyla birlikte slogan işini de biz aldık.”

Dünyam başıma yıkıldı. Bütün hayallerim indirdi yelkenlerini. Demek bunca zaman bu boktan cevap için çektim çekeceklerimi. “İyi de hepsi bu muydu, benimle ilgili kısmı nedir?” diye sordum ona. “Bu parfümün sloganını sen bulacaksın,” dedi kasılarak. Sinirimden bu adamın vücudunu bin sekiz yüz eşit parçaya bölebilirdim.

Boşuna yorulmuştum yine, bir sürü borcum harcam vardı benim ve böyle küçük işlerle uğraşacak kadar aptal olmadığımı biliyordum. Karşımdaki angutun da bilmesi için aceleci davrandım.

“Efendim, beni bu küçük işler için neden uğraştırıyorsunuz? Söyleseydiniz piyango alır çıkmasını beklerdim, hiç olmasa para da paraya benzerdi,” dedim.

Hiç adam olmayacakmışım ben. Bu sloganı bulursam bütün medya benden bahsedecekmiş, hayatım kurtulurmuş... Muş muş ta miş miş ... Pehhh...

Korkusuz davranmaya çalıştım ona karşı: "Tabii, senin gözünde bizim hayatımızın değeri iki çay ettiği için... Üç kuruşa hayat mı kurtulur."

Ayağa kalkıp masaya bir yumruk atarak söze girdi: "Zırvalama, üçüncü sınıf insanları dinlemekten paslanmış kulaklarını aç ve beni dinle," dedi.

Uzun zamandır doğru bir şey söylememişti. "Haklısınız." dedim ona. Çünkü günlerdir onu dinliyordum.

"Şimdi bana üçüncü sınıf adam mı demek istedin," dedi.

"O ne demek, olur mu öyle şey..." gibi ironik bir gülümsemeyle geçiştirdim.

Ayak ayak üstüne atıp hayatıma yeni bir yön çizecek sözleri mırıldandı:

- Bilelim yani, bilelim de otuz bin dolarlık işi senin gibi nankörlere yedirtmeyelim...

- Nee? Otuz bin dolar mı?

- Otuz bin dolar ya... Otuz bin dolar!

Bana saatler boyu gelen duraksamadan sonra, ne yapmam gerektiğini ve ne kadar sürem olduğunu sordum. "Bir hafta," dedi. Öyle bir slogan bulmalıymışım ki insanlar bunu yıllarca unutmamalıymış, bir cümle ama on romana bedel olmalıymış; mış, mış...

Ne yapmam gerektiğini biliyordum artık, gerisi o muhteşem cümlelerin gelişine bağlıydı. Bir cümle hayatımı kurtaracaktı işte. Bir söz...

- Anladın mı, dedi bana.

- Anladım, dedim.

- Bana güvenebilirsiniz.

- Tabi güveniyorum, karşılığını verdi.

Cebimde çok az param vardı. Avans istedim ondan.

Vermedi çünkü "Yaratıcılık çaresizlikle orantılı"ymış.

Param olursa kafam çalışmazmış!

Son sözü şu oldu:

- Gazla hadi, yürüü...

15:45

bölüm yirmi bir

Kafamın içi soru bankası... Yürüdüm... Yürüdüm... İnsanların yüzlerini bir harita gibi karelere ayırıp anlam aradım. Her nesnenin altını maden ocağı gibi kazıyordum. Önümde imge dağları birikiyordu. Şimşek gibi düşen cümlelerin birinin pimini çeksem patlatacaktım sloganı.

Hayaller kurdum. Her duvarın üstünde posterlerim asılı ve insanların yoğun ilgisinden dolayı güya sokağa çıkamayacak hale gelmişim... Uçan kuşa borcu olan ben, şimdi hayal dünyamda uçan her kuşun kanadında kendi ismini okuyordum.

Ellerimi cebime sokmuş olmalıydım ki iki metal parayla temasa geçen parmaklarım tüm dünyayı yıktı. Hayır, hepsi sanrıydı bunların. Ben sokaklarda sürten çatlak bir komiserin esiri, para için slogan arayan aptalın biriydim.

İlk sloganı kuyruğundan yakalamıştım işte: "Sevda ülkesi..." Akşamın dördüydü, patron halen yerindedir düşüncesiyle hemen telefon kulübesi aradım. Sloganı bulan ben şimdi burada telefon kulübesi bulamıyordum. Neyse bulduk kıytıktan bir şey. Kulübenin içindeki yaşlı kadın jetonları doldurup doldurup sohbetini sürdürüyordu: "Ay vallahi bu işin sonu nolcek ben de bilmiyorum şekerim? Mustafa'nın

askerliği dört ay sonra bitiyor hayırlısıynan. Dünya hali işte dönecek, bu kez iş, işini bulacak, evlilik, evlenecek: Çocuk... Derken bizim yaşa gelecek işte. Ha ha ha... Çok hoşsun val-lahi, bırakmadın bu huylarını... Gençliğinde de böyleydin sen...

- A? Aa? Aaaaaa ? Çapkın... A? Aa? Aaaa?... Huysuz... Allah canını almasın, kız kurusu. Dur kız, dur... Çayı koy sana geliyorum... Çapkın seni... Hadi anlatırsın sonra... Geliyorum ben... Allah canını almasın emi... Çılgın...

Menopozlu karı aklımdaki sloganı da beraberinde götürdü. Neydi? Neydi? Allah kahretsin? Orospu karı. Ahmet'ti, Mustafa'ydı götürdü sloganımı. Allah kahretsin. Yokuşları tırmandım. Caddelerden geçtim. Gene önüme çıkan her şeye bir ayet gibi yaklaştım. Bana otuz bin doları getirecek olan bir çınar yaprağı veya izmarit olabilirdi. Her şeyi ciddiye aldım. Beynim, duygularım, kulaklarım ereksiyonda dolaşıyordum. Yumruğumu sıkmuş, rakibim olan tabiatın ani bir hatasında gözüne indirmek için fırsat kolluyordum.

Bir şimşek daha indi beynimin ortasına: "Kişisel özgürlüğünüz."

Hiç fena değil... Manyak mısın oğlum, bu slogana verilir mi otuz bin dolar? Verilmez. Bir karara vardım; bir slogan bulunca kendim satın alacakmışım gibi davranacaktım. Böyle yapınca bir daha düşündüm. "Kişisel özgürlüğünüz"ün değerini. Evet, bana göre iki çaydan fazla etmezdi. Olsun ama. İki çayla başlamış oldum ticari hayatıma... Başlamak bitirmenin yarısı derler. Başlamıştım işte. Geriye diğer yarısı kalmıştı.

Vapura binip karşıya geçmeye karar verdim. Sonra karşıdan tekrar buraya dönene dek vakit geçmiş, bu arada da slogan için malzeme aramış olacaktım.

20:34

bölüm yirmi iki

Saat on ikide komiser ile olan izdivacı da unutmamak gerekiyordu zaten. Yüzlerce insanın arasından sıyrılarak vapura binmeyi başardım. Yaralı bir hayvan sesine benzeyen vapur düdüğü martıları havada guruplara ayırdı. Güzel bir meltem esiyordu. Kimileri elindeki gazeteyi okuyor, kimileri ise siyasi liderlerin televizyonlarda yaptıkları konuşmaları kendi aralarında tartışarak stres atıyordu vapurda. Karşı kıyı sise bürünmüş sanki utancını saklamaya çalışıyordu. Denizi ikiye bölmüş gidiyorduk. Yaralı hayvan ara ara balıkçı motorları dikkatli olsunlar diye çığlık atmaya devam ediyordu. Fakir insanlar için hayat iki yakası bir araya gelmeyen gömlektir ve yoksul insanlar bu gömleği her mevsim giymek zorundadır. Yazlık kışlık gömleği olmayan insanın yazlık kışlık hayatı da olamaz zaten. Yoksul insan, gömleği yırtıldığında hayatını odasında gizlenerek geçireceğini bilir. Ben de şimdi biliyordum korumak zorunda olduklarımı. Komiseri kızdırmadan bu işi çözecek, çantama kavuşacaktım. Bu arada sloganı da düşünerek keyiflenmeye çalıştım.

Gözlüğüm olmadığı için karşı kıyı iyice sise gömülmüştü. “Güzelliğinizin üstündeki sisi kaldırın...” gibi flaş bir slogan

patladı beynimde. Fena değildi. Evet, not almalı diye düşündüm. Kendime verdiğim söz geldi aklıma, ben şimdi bu slogana kaç para verirdim? Yüz dolar ederdi bu söz ama ticaretle uğraşan adamların aptallıklarından ümit kesilmez. Bakarsınız en dangalak adamlara, en dangalak fikirlere milyarları sayarlar. Belli mi olur?

Kalem aradım bütün ceplerimde ama yoktu. Gözümün ucuyla kalem isteyebileceğim birini aramaya başladım. Bulmuştum bile. Saçları rüzgârda uçuşan kıza yaklaşıp sordum: Güzellüğünüzün üstündeki sisi kaldırın...

- Çok nazıksınız beyefendi. Nereden çıktı şimdi bu?
- Özür dilerim, kaleminiz var mı diyecektim.
- Bilirim, bilirim bu numaraları ama neyse kaç paran var?
- Para mı?
- Para ya, hani tarihçesi Lidyalılara dayanan şey var ya?
- Çok az var.
- Olsun sevdim seni.

Orospuyla bir sigara içtik karşılıklı. Vapur kıyıya yaklaşıyordu. Dereden tepeden konuştuk. Ona iki gün içinde başımdan geçen garip olayları anlattım. Çok güldü. Polislerin beni paraladığı sahnede neredeyse yerlere yattı. Asıl gülmesi gereken yer, köpeğin kulağı olması gerekirken "Aman tanrım!" diyerek suratını ekşitti. Bir kadından fazlası beklene mezdi zaten. Beklemiyordum da. Bu bana başka bir sloganın kapılarını araladı: "Artık eksikliğiniz yok..." Olabilir, evet olabilir.

Anlaşılan "Olabilir" derken sesli düşünmüştüm hemen atıldı:

- Ne olabilir? Haa, demek benimle yatacaksınız? Biliyor musun senden para almayacağım zaten. Hayat kadınları da insandır, neden zevk için bu işi yapmayayım. Hatta bana istediğin zaman gelebilirsin, kiminin parası kiminin duası demişler...

Sağ ol, dedim ona. Hoş bir insandı. Beni, otuz bin dolara taşıyacak insan gelmişti belki de ayağıma. Yeni sloganı da sigara kâğıdına yazıp cebime koydum. Kıyıya ulaştık. Gene aynı telaş ve itişme ile aşağı inmiştik. Hafif rüzgârlı havada küçük bir caddenin minik bir apartmanına, oradan da dördüncü kata çıktık. Ev eşyalarından çok parası olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Üstüne ince bir şeyler giyinip içki dolabının önünde durdu. Şimdi gözlüğüm olsaydı vücudunun kılcal damarlarını bile görebilirdim.

Elinde kadehle bana doğru gelirken;

- İçmem, dedim.

- Neden? dedi.

- İçince sırlarımı döküyorum, dedim.

- Ne var bunda, bana her şeyini dönebilirsin, dedi.

- Her şeyimi mi, diye sordum tekrar.

- Evet, her şeyini, dedi cilveyle kırıtarak.

Erkekliğim uyanmasın diye içimden annemin öldüğü günü düşündüm. Gözlerimi de eşyalarda veya duvarın çatlaklarında gezdirip sıktım dişimi. Bu iyi bir yöntemdir. Beni baştan çıkarmaya çalışan bir kadının yanında hep aynı sahneleri düşünerek kurtarırmı canımı.

Ondan bana çay yapmasını istedim. Şaşırdı, fakat "Tabii hayatım," diyerek mutfığa gitti... Bir süre sonra çaylar geldi. Konuştuk, konuştuk. Derken saatime ilişti gözüüm. On biri gösteriyordu akrep. O yanıma sokulmuş çikolata kokusu

gelen nefesi ile bana ikinci akınını düzenliyordu. Manyak komisere yetişmeliydim. Ona hissettirmeden telefon numarasını alıp sigara paketime yazdım. Kadın ısınuyordu. Bu ev ikimizi de yakabilirdi. "Sen yatak odasına git, ben geliyorum." demek zorunda kaldım. Parmak ucuyla gel gel işareti yapıp, geri geri giderek "Bekletme canım," diyerek gözden kayboldu. Bu fırsatı kaçıramazdım. Küçük bir kâğıda "Seni arayacağım," yazıp kapıdan çıktım.

Oradan vapura, sonra koşarak karakola...

Saat maalesef on iki, yer mecburen karakol, muhatabım komiser. Kafamın içindeki tek düşünce "Şansımın taa on ikisine tüküreyim," den ibaret.

23:59

bölüm yirmi üç

- Merhaba komiserim, nasılsınız?
- Aferin geldin ha?
- Gelmez miyim komiserim?
- Gelirsin, gelirsin. Biliyorsun çanta bende.
- Biliyorum komiserim.
- Bil, bil.

Şeytani bir bakış vardı gözlerinde. Gece bekçisine çay demlemesi için talimat verip kapıyı sıkı sıkı kapattı.

Hayatımın hiçbir döneminde bu adamın karşısındayken düştüğüm komiklikten daha beter bir duruma düşmemiştim. Kaderimin bubi tuzaklarından birisiydi bu. Tanrı'nın repertuarı genişlesin diye yaratılan bu angut, çok değerli zamanımı çalıyordu. Dünyası, tüm yaşamının sınırları dar olan bu insanlar, kaliteli insanlarla karşılaşmamak için didirir dururlar. Bu onların komplekslerinden kaynaklanır. Lakin komiser iki misli kompleks olduğu için, beni düşüreceği aciz durumları gıda gibi kullanıp canına can katıyordu. Boğazıma takılmış bir kementti. Kaçsam bile boğulurdum. Kalsam zaten psikolojikmen her saniye biraz daha geriliyordum. Bunun kader olduğuna inanmaktan başka çarem kalmamış-

tı. Elimden geldiğince mantıklı davranıp, sonunu merak ettiğim bu öykünün bitmesini bekleyecektim. Beklemek bazen çözüm olmasa bile ömrü uzatıyor.

- Otur bakalım onunla asansörde karşılaştık, tesadüf işte, bana geliyormuş, dedi.

- Eeee? dedim, merak etmişim, tek işim buymuş gibi rol yaparak.

- Bak sıçarım ağzına, lafını kesip durma. Neyse. Benden kendisine iş bulmam için ricada bulundu.

- Alsaydın içeri, konuşsaydın komiserim.

- O kadar öküz değiliz herhalde, birer kahve içtik, biliyorsun lise bitirdik.

- Biliyorum komiserim.

- Nasıl bir iş aradığını sordum ona.

- Komiserim, nasıl bir iş aradığını sorsaydınız ona.

- Sordum ya hayvan, manyak mısın sen?.

- Eee, o ne dedi?

- Temizlik, sekreterlik, ev işleri filan.

- Atlasaydın hemen.

- Bak sıçarım ağzına, düzgün konuş, kime atlayayım?.

- Ona değil komiserim, iş var deseydin, kendi evini söyleseydin.

- Tüh, tabii ya, ulan zeki adamsın şair, tabii ya.

- E, ne dedin?

- Yarın araştırayım dedim.

- Fena cevap değil, en azından koparmamışsın, çok iyi komiserim. Dinle şimdi komiserim ona yarın gidecek ve diyeceksin ki...

- Ne diyeceğim, ne diyeceğim?
 - Kusura bakma, dün söyleyemedim ayıp olur sandım, diyeceksin.
 - Ne ayıp olur?
 - Kendi evinin temizliğini önereceksin.
 - Hah. Yaşa şair. Tabii ya.
 - Amaa...
 - Aması ne?
 - Ürkütmeyeceksin. Bir kadın kuş gibidir. Bunu sezerse uçar. Yavaş yavaş ayağının ucuyla yanaşacaksın avına.
 - Yaşa şair, çok yaşa.
 - Yakalar yakalamaz da kafasını kopartmayacaksın... Unutma kuş gibi. Şöyle başını yumuşak yumuşak okşayıp güven vereceksin.
 - Yaşa sen şair.
 - Olacak, sen merak etme, olacak. Heyecanlanma. Yeter ki silahlarını iyi seç. Yeter ki adımlarına dikkat et.
 - Ederim, ederim. Onun için her şeyi yaparım.
 - Unutma Ay ile Güneş'in arasındaki bir ipe çıkıp karşıdan karşıya geçecek kadar yeteneğin ve sabrın olacak, yoksa bu işten vazgeçeceksin komiserim.
 - Vazgeçmek mi? Tövbeler olsun. Onu altıma alıp her tarafını ısırmadan bana huzur yok. Yaparım her şeyi yaparım.
- Kapı çalındı. Gece bekçisi elindeki çaydanlığı sobanın üstüne koyup ilk bardakları doldurdu. Servisi yapıp gitti sonra. Sorgulama devam ediyordu:
- Söyle bakalım şair, bir kadın nelerden hoşlanır?
 - İlgiden komiserim.

- Nasıl bir ilgi?

- Bir kadın birileri hep peşinde koşsun, ona ımethiyeler dizesin ister.

- Başka?

- Fedakârlıktan ve kahramanlıktan... Mesela onun için adam dövmeni ya da dayak yemeni ister.

- Bak yanlış tüyolar vereyim deme, biliyorsun...

- Biliyorum sıçarsın ağzıma.

- Hah şunu bileydin.

- Biliyorum efendim.

- Bana bak şair, bırak alengirli konuşmayı da şu konuyu aç biraz.

- Kusura bakma ama bir kadın kanla beslenir komiserim. Gerdek gecesi bir damla kan sunacak ya sana, bunu bildiği için önceden senden karşılığını bekler.

- Vampir mi lan bu?

- Sayılır. Onun için girdiğin kavgada kaybettiğim bir damla kan senelerce sermayen olur.

- Güzel, güzeeeell... Bak bilmiyordum bunları... !Eeee, liseden liseye fark var.

- Var tabii komiserim.

- İç hele iç, bir çay daha iç, dedi komiser.

İçtim tabii. Zevkten kuduruyordu. Ondan intikam almak gibi düşünceler dolaşıyordu beynimde. Her şeyi beerbat edebilirdim. Yine de her şeye katlanıp denemeye karar verdim.

- Komiserim?

- Nee?

- Ona çiçek filan almayın komiserim.

- Nedenmiş o? Bütün kadınlar çiçeklerden hoşlanır.

- Hoşlanmak başka. Ben daha keskin bir çözüm biliyorum.

- Söyle ulan, söyle.

- Örneğin; bir kaç gün sonra iki dişinizi kırıp bir mendile sararak hediye edebilirsiniz ona.

- Ohaaa !

- Size kesin çözüm demiştim, demek ki aceleniz yok. Eh ne yapalım...

- Var, var. Acelem var. Onu çok ve hemen istiyorum. Kızma hemen şair.

- Öyleyse bir avuç saçınızı yolup bir mendile sarın.

- Saç mı var lan bende? Zaten süvari yamalığı gibi oradan oraya, buradan şuraya vaziyeti kurtarıyoruz. Ama dur bakalım duuur ! Aklıma bir şey geldi... Tabii yaa... Üzerinde kimliğim yazmıyor ya?

Komiserin ne dediğini anlamaya çalışıyordum ki, masanın orta çekmecesinden makasını kapıp bana doğru yola koyuldu.

Kırt, kırt, kırt. Hayırrrrr, hayır komiserim, yapmayın, durun... Kırt, kırt, kırt...

00:26

bölüm yirmi dört

Çeneme sıçayım, hay çeneme sıçayım, gitti saçlarım, çeneme sıçayım.

Gözleri parlıyordu "Lan şair aklınla bin yaşa sen!" derken.

Aklınla kel kalacağımı bilmiyordum oysa ben. Güzelim saçlarımı peçeteye sarıp tekrar yanıma geldi:

- Kesin çözümler diyordun sen değil mi şair?
- Diyordum komiserim, diyordum.
- Şimdi şu saçın yanına iki de diş koyarsak.
- Gene bir şey anlamamıştım. O, gece bekçisini çağırıyordu:
- Mehmet, lan Mehmeeeeet....
- Buyurun komiserim?
- Arkadaşı aşağı götürün ve üç nolu muameleyi çekin.
- Tabii Gomserim.
- Şöyle arkalardan iki nadide parça istiyorum.

Geceyi geçirdiğim kata inip kerpeten ağzıma sokulunca ya kadar "Hayıııııı!" diye bağırdım.

Gece bekçisi Mehmet "Gırpreşme len, gırpreşme!" diyor-
du sadece.

Ben önde, o arkada merdivenleri tırmandık. Nedense bu
kez sekreterin kalçaları gelmedi aklıma. Kadınlardan nefret
ediyordum artık.

Ağzımın içi kan doluydu. Gece bekçisi "Operasyon ta-
mamdır komiserim," diyerek çıktı. Ağzımdaki kanı yere
tükürdüm, komiser telaşla eline peçete alarak yanıma koştu:

- Boşa verme lan kanı, boşa verme, biliyorsun kadınlar
kandan hoşlanır.

Kendime kızgın bir tavra bürünerek çaresizce mırıldan-
dım:

- Hoşlanır komiserim, hoşlanır.

Bu sırada yeni sloganım gelmişti bile: "Ona ulaşmanın en
kansız yolu..."

04:00

bölüm yirmi beş

Sabahın dördünde “Bugünlük bu kadar yeter.” deyip saldı beni komiser. Sokağa çıkıp bütün küfürleri içimden ettim, çünkü ağzımı açınca diş etlerim soğuktan donuyordu. An geliyor çılgın bir deniz gibi kıyıları eritmek, an geliyor bir çimento torbası gibi yağmurda kalıp betonlaşmak istiyorum. İnsanlar ağladıkça açılırlar ama ben daha da betonlaşmaktan korktuğum için ağlamayı seçmiyordum. Gözümden damlayan her damla yaş insani değerlerimin kefeni oluyor adeta. İnandığım değerler, davalar adına yaşamayı kim öğretti bilmiyorum ama neredeyse kahredeceğim ona. Büyük davanın yükü büyük oluyor. Normalin üzerindeki atmosfer basıncını kaldıracak güce sahip olmazsam bir çivi gibi toprağa saplanacağım. İşte tarih bu insanları gün yüzüne çıkartan kerpetendir, fakat tarihe güvenerek yaşayamam. Tarih de kazananlardan yana. Kaybedenlerin tarihi olmuyor. Ne olursa olsun bu savaşı kazanmalıyım. Ben kaybedersem binlerce mazlunun hakkını beraberimde götüreceğimden korkuyorum. Önden gidenler bütün engelleri aşmalı ve tüm olumsuzluklara katlanmalı. Bu dikenli tarlayı çıplak ayaklarımla aşip geriden gelenlere yol eylemeliyim. Sonrası onlara kal-

muş. Varsa bir değerim vereceklerdir elbet. Şimdilik bana düşen bu çıldırmış okyanusu yüzerek aşmak.

Böylesi düşüncelerle ona gitmeye karar verdim. Taksiye binsem dünyanın parası tutardı ama tarak halen arka cebimde duruyordu. Bir kez daha tarağımı tabanca niyetine kullanabilsem olacaktı.

Cebimdeki tarakla hiç taksi parası ödemiordum. İstersem bu tarakla hayatımı idame ettirebilirdim. Ne vergisi vardı, ne akarı, ne de kokarı, ama işi büyütme istemiyordum. Şimdilik küçük işler için kullanmam yeterliydi.

04:32

bölüm yirmi altı

Kapıyı kalın enseli, yarı çıplak kafalı bir adam açtı. "Kusura bakmayın kendisi yatağa bağlı olduğu için gelemedi, uzun sürmez, işimiz bitmek üzere, siz biraz oturun," diyerek odaya gitti.

Salondaki yumuşak koltuğa oturup inlemelerin kesilmelerini bekledim. Bu arada bir sürü "Ay, aman, of, daha hızlı, çabuk"larım oldu. Sanırım işi biliyordu mongol adam.

Gene annemin öldüğü günü düşünüp sakinleşmeye çalıştım. Sesler kesildi. Gelen son ses, adamın fermuar sesiydi. Herif çıkıp, dudağını ısırarak -İyi kadın- dercesine işaret edip masanın üzerine bir tomar para bırakarak çıkıp gitti.

Kadın halen içerideydi. O dışarı çıkmadan masanın üzerindeki, karşılığı son kuruşuna kadar hak edilmiş paranın iki banknotunu gizlice cebe indirdim. Bir radar gibi acılarımı ve hırsızlığımı unutmak için çevremi tarıyordum ki, alnundaki ıslak saçlarını arkaya atarak yanıma geldi. Üstünde, çıplak vücudunu seçebildiğim parlak mavi bir gecelik vardı. Dilimi iki dişimin boşluğuna sokup çıkartıyordum gizlice. Ben bir sigara yakarken, o "Ne haber?" diye sordu. Canımın sıkıldığını, geçiyordum uğradım masalını anlattım hemen. "Peki

ya sen nasılsın?" dedim kurnazca. Elinin tersiyle alnındaki teri silip durumundan memnunsuz bir halde "Çalışıyoruz işte," dedi. Bir süre bakiştık. O ne zaman bakışlarımı fark etse, ben hemen sigarama asılıp kaçırdıyordum bakışlarımı. Mavi geceliği vücudunun terine yapışmıştı. Defalarca parmaklarını kullanarak bunu engellemeye çalıştı. Hatta göğüslerinin arasından inen ter karnına doğru ilerlerken kamburunu çıkarıp yay gibi içe doğru eğilerek, ter ile olan savaşını sürdürüyordu. Kalkıp pencereyi açarak ciğerlerime bir kaç nefes çekip boşalttım. Hava yarım saate kadar aydınlanacaktı besbelli. Birazdan bütün sokaklar yine insan öksürükleri, balgamları ve diyaloglarıyla kirlenecekti. O kollarını koltuğun yanlarına sarkıtmış bacaklarını da doğuma hazır bir anne gibi iyice açmış tavana bakıyordu. Yan yana giden iki bulutun seyrine dalmışken "Sevişecek miyiz?" dediğini duydum.

- Neden sordun?
- Banyo yapmak istiyorum da.
- Evet dersem banyo yapacak mısın?
- Yapacağım.
- Hayır dersem?
- Gene yapacağım.
- O zaman neden sordun?
- Ne bileyim ben, sordum işte.
- Kadınlar sadece soru mu sorar?
- Uzatma...

Sanayide çalışan insanlar geldi aklıma. Bunlar akşama kadar ellerini yıkamazlar, sadece paydos saatinde temizlerler ellerini. Anlaşılan bu kadın önce beni son işi gibi gördü, son-

ra da arkadaş olduğumuzu düşünüp, saygısından banyoya karar verdi. Bocalamasının sebebi buydu. Ağlıyordu. Yanına gidip ellerini tuttum. Omzuma yasladım. Ter kokan alnını öpüp sarıldım. Hıçkırıyordu. Kulak memelerini ve boynunu öpüp sakinleştirmeye çalıştım. Gözyaşları tükeninceye dek ağladı. Ben de bu esnada pencereden dışarıya bakarak iki sigara birden içtim. Bebeklerin parmaklarının arasındaki pamukla oynaması gibi yüzükleriyle oynadı.

“Senden bir şey istiyorum,” dedi. Tabii dedim ne olacağını bilmeden. Dizimde uyumak istiyormuş. “Ciddi misin?” gibi bir saçma ünlemden sonra, yere oturup sırtımı duvara yasladım. Gelip dizlerime koydu başını. Ellerimle saçlarını okşadım. Yanaklarında gezindim. Otuzunda bir çocuğa ninniler söyledim...

Yaşlı gözlerini bana çevirip “Sen yazarsın ha?” dedi. “Evet,” dedim. “Ben de yaşarım,” dedi. Şaşkınlıkla “Ben de yaşarım,” dedim. “Dışında.” dedi. “Nasıl yanı?” dedim. Ah çekip “Mesela?” dedi. “Mesela sen sadece beni tanıyıp gözlemleyerek belki bir fahişenin romanını yazabilirsin.” “Eee...” dedim. “Ee’si şeyi yiyen ben yazan sen, ama benim apış aralarım kanayacak hep.”

“Benim de yüreğim,” dedim. Sırttı, gözlerini kapayarak, sağa sola iki kez götürüp getirerek “Yo yo yoooo,” dedi. “Yüreği sayma, apış araları kanayan bir insanın yüreği zaten kanar,” dedi. Haklıydı. Sustum. Sigaramın uzayan külünü küllüğe boşaltmak isterken yere düşürdüm. Elimin tersiyle temizledim halıyı anında. Son bir damlacık indi yanaklarıma.

Sustuk bir süre daha. Ben burada ne yapıyorum, burada ne işim var gibi sorular geçti kafamın içimden. Öyle kritik bir zaman diliminde yaşıyordum ki, boş vakti harcamamak

gerekiyordu. Boşa mı vakit harcıyordum acaba? Utandım bu düşünceden.

“Sen bir orospuyu anlayabilir misin?” diyerek sessizliği bozdu.

“Orospu ne demek, önce onu anlamak gerekir,” gibi acil bir cevap yetiştirdim ve ekledim: “Tecavüze uğrayan biri zorlandığı ve beyninde bunu istemediği için orospu değildir,” dedim. “Ama ben bunu isteyerek yapıyorum,” karşılığını verdi. “Sen ayakta kalmak, yaşamını sürdürmek için yapıyorsun bu işi,” dedim.

Kendimle hesaplaşmaya başlamıştım. Pazarda çürük elma satan, müdürüne yalakalık yapan, hatta benim gibi yazdığı kitapları yayınlamak için ayrıca angut adamların kıcını yalayan biri varken orospuluk ona kalmıştı sanki. “Seçim zamanı yetmiş milyon insandan oy dilenen, avuç açan, yalan söyleyen bir siyasetçinin yanında senin yaptığın nedir ki?” dedim ona.

Cevabı kısa, ironikti: “Onlar sürümden kazanıyorlar...”

“Sürüden,” diye düzelttim.

“Ya apış araları?” diye sordu.

Onu ikna etmeyi başarırsam acıları azalacaktı. Yalan da olsa, akademik bir değeri olmasa da, bulacağım büyümlü cümlelerle sancıları azalabilirdi. Beynimin tüm nöronlarına emirler yağdırarak sıkı cevaplar aramaya başladım. Ona bir ülkenin yeraltı kaynakları o ülkenin vajinasıdır ve sen bunu yabancı sermayenin sondajına bıraktığın zaman orası da kanar,” dedim.

“Ya yürek ?” diye kısa bir soru daha sordu.

“Yürek senin yüreğin. Vatandaşın kanayan yüreği devletin yüreğidir, yani bugün sana orospuluk yaptıran devlet en büyük orospudur,” cevabını yapıştırdım.

Uyumuştı. Ölümün kardeşi uyku prensi ülkesine götürmüştü onu. Uyuyanlara zarar vermezdi dünya. Bir oh çekip sigaramı tazeledim. İlk martılar uçuşmaya başlamıştı. Onu orada öylece bırakıp, üstünü battaniyeyle örttükten sonra, çocuk İstanbul’un kollarına attım kendimi...

06:53

bölüm yirmi yedi

İstanbul hırçındı, İstanbul bağırıyordu, İstanbul işe yetişiyordu. Koşuyordu İstanbul, uyanıyordu İstanbul. Yedi tepe, yetmiş bin parçaya bölünüyordu.

Kaldırımı tekmeleyip ilk köşeyi döndüm.

Masanın üzerinden çaldığım banknotları cebimde sıkarak yürüyordum. Karnum çok açtı. İlk molayı bir sabahçı kahvesinde verdim. Üst üste içtiğim iki çay iliklerimi ısıtmıştı. Sığara dumanlarının oluşturduğu sisin ortasından karanlık bir adam gibi süzülüp uçtum. Kanum çayın içindeki şekeri çok kısa sürede kendi cephesine alınca, midemin gurultusu daha da arttı sanki. İçimdeki tırmalayan hayvan adeta çorbacıya doğru yön çiziyordu.

Kuytu bir çorbacının tahta masasına çöktüm. Kalın kaşlı, kalın bıyıklı bir adam olan çorbacıya siparişimi verir vermez “Çek biiiir...” diye bağırdı. Yılların çorbacısı önüme önce iki dilim ekmek bırakarak işinin erbabı olduğunu gösterdi. Çünkü benim gibi angutlar başta olmak üzere talebeler ve askerler genellikle bir çorbayla iki ekmek birden yer giderlerdi. Çorbam geldi. Kaşla göz arasında yan masadaki ekmekliği götürmem gerekiyordu. Vakit kazanmak için sıcak

çorbaya üflemeğe başladım. Bu sırada adamı yan gözlerle takip ediyordum. Onun bir anlık gafletinden faydalanıp yan masadaki ekmekliği kapıp dizlerimin üzerine koymayı başardım. Bir kaşık çorba, üç dilim ekmek formülüyle karnımı doyurmayı başardım. İki dilim ekmek boş tabağın yanına bırakarak iyi müşteri izlenimi verdim kendime. Gerçi sofrada bırakılanlar insanın arkasından ağlar derlerdi ama benim zaten bu iki dilim ekmekten başka arkamdan ağlayacak kimsem yoktu. Kaşımın birini havaya kaldırıp vakurla hesabı ödemeye gittim. Adam teşekkür ederek paranın üstünü verdi. Hesabın üstünü ödediği tabağın içinden iki kürdan alıp, birini dişlerimin arasına koydum. O başka birine aynı sahneyi oynuyordu: “Çek biiir...” diyerek.

Sahile kadar yürüdüm değişik düşünceler içinde. Bankın birinde oturup rüzgârın dokunuşlarına bıraktım kendimi. Havadan önce martılar sonra da bir uçak geçti. Her ikisine de dokunamıyordum. Ben yerçekimine yenilmiş bir aptal olarak karaya bağımlıydım. Dokunamıyordum onlara işte. Yeni bir sloganı not edip attım cebe: “Hayata dokunun.”

Gözkapaklarım kapanıyordu. Tespihböceği gibi büzülüp kendimi martıların, rüzgârın, İstanbul’un çığlıklarına bıraktım yine...

18:35

bölüm yirmi sekiz

Uyandığımda şehrin son memurları evlerine dönmek için vapurda, dolmuşta, kaldırımlarda didişiyorlardı. Kollarımı havaya kaldırıp ayaklarımı da iyice gererek esnedim. Uyuşan ayaklarımı düzene sokmak bayağı bir vaktimi aldı.

Büfeden bir sigara alıp, akşam simidine yetiştim. “Yakıyor, el yakıyooor!” diye sattığı simit dişlerimin arasında taş gibi çatırdıyordu. Sigara paketinin jelatinini tırnağımla soyup, ilk sigarayı dudaklarımın arasına aldım. Ruhum gibi ağzımdan havaya yükseldi duman. Vapurun homurdanarak kalkışına nazire olsun diye en cılız ıslığımın eşliğinde bir aksilik olur da gidemezsem korkusuyla karakolun olduğu muhite doğru en erken vakitte yola koyuldum. Hava karar-mıştı ve dilimden eski bir şarkının sözleri dökülüyordu. “Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime.” Gözlerim buğulandı. Sokaklarda gördüğüm her kaldırım taşını sayarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Bir belediye parkında on üç sigara içerek vakit öldürdüm. “İmam hatipler kapatılmaz.” Yazıyordu karşı duvarda.

Hırsımdan bir karınca yuvasını tekmeleyip yerle bir ettim yurtlarını. Artık hükümetleri mi düşer, bakanlarının ayağı mı kayar, seçime mi giderler, iç savaş mı çıkar ilgilendirmi-

yordu hiç beni. Beni de ayaklarıyla böcek gibi ezenler vardı ve her defasında kişiliğimden bir duvar çöküyor, düzenim bozuluyordu. Hırsla iki tekme daha indirdim yuvalarına, tatmin olamıyordum bir türlü. Tutup tam yuvalarının ortasına boşalttım idrar torbamı. Gökyüzüne kahkaha atıp haykırdım:

“Bir gün bütün aciz yaratıklar sidiğimde boğulacaklar...”

On dördüncü sigaramı yakıp karakolun yolunu emin adımlarla tuttum. Ama karıncalara yaptığımdan utanç duymaya başlamıştım bile. Bir daha yüzlerine bakacak halim kalmamıştı. Üzüntümden mideme sancılar saplandı. Gık çıkarmadım, çünkü onlara yaptıklarımın acısını çekmek rahatlatıyordu beni.

23:48

bölüm yirmi dokuz

Karakola gelip gitmek gibi düzenli bir işim olmuştu sonunda. Anladım ki disiplin mecbur kalındıkça yapılan bir davranış biçimiydi. Üniforması, belirli bir mesai saati, kuralları, çerçeveleri vardı. Disiplini sağlayanlar ciddi, beton suratlı, disipline girenler itaatkâr, güler yüzlü olmalı.

Ben önden, gölgem arkadan tırmandık merdivenleri...

Gece bekçisine okkalı bir topuk selamı, kapıdaki polis memuruna acıyla karışık iyi geceler gülücüğü... Ne zaman istemeyerek birilerine (rüşvetten daha iğrenç) gülücük dağıtsam kişiliğim eğilir, aç ama soylu kalarak sabahlara dek gökyüzünden cımbızla topladığım cümleler, paragraflar, öyküler boynunu büker; kahramanlarım, hiç tanımadığım okuyucularım lanetler yağdırır, aslında en çok da bu zoraki gülücüğü atmama sebep olan kaderime, şartlara, her ayın birinde kapımı bekleyen uzun bıyıklı muhtemelen ilkokul bile bitirememiş, cümle kurması için yarım saate ihtiyacı olan, beş kere beşin on bir ettiğini sanan ve beni sıradan bir kiracı gibi görüp kitaplığımıdaki kitaplardan ödö kopan ve ağzı açık "Bunların hepiciğini okudun mu şimdi sen?" diyen ev sahibime; bu toprağın haritasını çıkarıp bu insanların sosyoloji-

siyle uğraşan nadide bir yazarını, üç kuruş maaş bağlama-
dan özel sektör vicdanına teslim eden devlete, sisteme; o
sistemin ensesi kalın, sırtı pek, karnı tok şakşakçılara, bir
bahar akşamı iğdelerin çiçek kokusu yaydığı evin bahçesin-
de annemin sırtını yere, bakışlarını yıldızlara çevirerek beni
rahme gönderen babama, bu geri zekalı embesillerin yaşadığı,
ampirik bilgilerle işlerini yürüten, yüz kelimeyle diyalog
kuran, mantıklarının jelatini açılmamış, kaslarıyla düşünen,
bu memlekette beni yüksek zekayla cezalandırıp ve bu yüz-
den yalnızlığımı bir alın yazısı gibi alnımın ortasına dağlayan
Tanrı'ya müthiş bir kin duyarım.

Her ne kadar postacı olmasam da iki kez vurdum yağlı
boyası solmuş tahta kapıya. Bu kapının önünde ve arkasında
iki ayrı beyin, iki ayrı dünya yatıyor diye düşündüm. Bütün
kapıların önü ve arkası farklı iki denklemdir. Dış dünyanın
sesi ve bu sesleri içeri alan ve gerisinde akıl almaz mekaniz-
manın gizlendiği incecik kulak zarı misali...

Kapıyı tıkladıp içeri girdiğimde "Gir!" cevabının "R" si
kalmıştı ağzında komiserin. Yarım kalan "R" yi son fırt ça-
yıyla aspirin gibi indirdi midesine.

Genellikle yalnız olduğum zamanlar "ler- lar" takısı al-
mazdım ama, o bana:

"Vay, vay, vay, kimler gelmiş, kimler..." diye hitap edi-
yordu. Estetikten yoksun kuru, soğuk, yetmiş metre kare bir
odada, beyni kuru vicdanı kuru bir adamın karşısında, kuru
bir sandalyeye oturdum. Anlaşılan ben hayatım boyunca
dürüstlüğüm, baş eğmezliğim, zekâm ve mütevazılığım sa-
yesinde kuru ekmek, kuru sandalye kardeşlerimden kurtu-
lamayacaktım. Yıllardır makarna yemekten, ucuz sigaralar
içmekten ve fakir bir çocukluk dönemi geçirdiğim için gıda-
sızlıktan; korkulur, kaçılır şekilde zayıftım. Zayıflığım korku-

turdu insanları. Hakaretler eder, bir otobüs adama kafa tutar, üstlerine yürürdüm ama kimse bana dokunamazdı. Büyük ihtimalle ellerinde kalıp gebereceğimden olsa gerek “Eyvalah” deyip, mırıldanırlar, yüzlerini dönüp kıs kıs gülererek uzaklaşırlardı. Bunu koz olarak kullanır, mayın gibi dalar-dım insanların arasına. Belasını arayan bir çehrem vardı. Bir de gözlerimi kullanmasını çok iyi bilirdim. Gözlerimle, öfkemi, kararlılığımı, kinimi, çekmişliğimi, kaybedecek bir şeyim kalmadığını çok iyi yansıttırdım hasmuma.

00:02

bölüm otuz

Komiser, gece bekçisini çağırıp bana bir çay söyledi... Sandalye kıcımı kemiriyordu. Ne zaman kuru sandalyeye otursam kalça kemiklerim sızlar, ikide bir oturma pozisyonumu değiştirmek zorunda kalırdım. Bu tripler karşımdaki insanı tedirgin etmeye yeterdi. Her an kalkıp gidecek gibi bir durumum vardı ve insanlar bu yüzden sohbe başlayamaz, ne zaman gideceğim diye yan gözlerle izlerlerdi hareketlerimi. Ben de onların gözlerinde “E hadi gideceksen git,” izlenimini okurdum. Ben bunları düşünüp durayım, komiser üst dudağını dişlerinin arasında eziyor, bazen sol kulağını kaşıyarak, su içindeki gergedanlar gibi burnundan çıkarıyordu nefesini. Karakolun bu soğuk, buzdan odasının duvarında ifade veren binlerce insanın haykırıları okunuyordu. Haklıyı, haksızı, herkesi dinlemişti bu duvarlar ve yüreğine basmıştı akislerini. Duvarın en kirli köşesinde Van Gogh, kardeşinin bulup getirdiği bedava boyalarla yeni bir tabloya başlamıştı. Asfaltın ortasında kırılan gözlüğümün camlarına oturmuş gibiydim. “Sisi” geldi aklıma. Nasıl da çalmıştım yere, ikimiz de sermayenin itiydik ve it iti ısırılmaz felsefesini tarihin betonuna gömmüştük. Ezilenlerin bile birbirini ezdiği bir dünya...

Komiserin sesi gerisin geriye döndürdü odaya beni:

- Biliyor musun şair, çantanı karıştırdım biraz...

Bilmiyordum ve doğal olarak " Bilmiyorum," dedim. Hayatın içindeki bu gereksiz sorulara dayanamıyordum. Bilmediğimi o da biliyordu ve "Bilmediğini biliyorum." diyerek bir de benimle dalga geçti. Bir aydının bilmediği bir şeyi yakalayan insanlar onu ömür boyu dillerine dolayıp hava atarlar.

Ellerimi sandalyenin yanlarına koyarak, basurlu bir hasta gibi kalça kemiklerimi korumaya çalıştım kuru sandalyeden... Totem bekçisi bir iki tur etrafımda dönerek kurdu cümlelerini:

- "*Aşk, hep başka bir vücutta kendini sevmektir.*" diyorsun bir kitabında. Pek iyi anlayamadım doğrusu. Yani anladığım şeyler de oldu fakat sanıyorum sen burada yazdıklarından daha fazlasını biliyorsun. Bütün bildiklerinizi anlatmazsınız siz. İşinize gelenleri söylersiniz sadece...

Haydaaaa... Kendimi çok çaresiz hissettim. Sağırılar okulunda dilsiz bir öğretmendum şimdi. IQ'su düşük bu adama anlayacağı cümleleri bulup en kısa zamanda anlatmam gerekiyordu mevzuu, ama o ne kadar iyi anlatırsam anlatayım yanlış anlamak için elinden gelen tüm gayreti gösterip ısmarladığı çayı burnumdan fitil fitil getirecekti. Ön sevişmesiz orgazm peşindeydi. Kendimi toparlayıp;

- Bak komiserim, diyebildim. Bak komiserim, bak...

Komiser, aniden parlayan saman alevi gibi "Ne bakı ulan, ne bakı?" diyerek tekme tokat girdi. Burnumdan damlayan ilk kanı gördüm betonda. Onun paniğini taşıyorken, başka yumruklar indi suratıma. Sürekli vuruyordu. Tüm kemiklerim ciğerlerime girdi sanki. Dayağı yerken yüzümün halini tasavvur etmeye çalışıyordum bu arada. Bu çürüklerin yirmi

günden evvel iyileşmeyeceğinden emindim sanki. Komiser halen indiriyordu darbelerini. Her tekmesinde “Ne bakı lan, ne bakı?” demeyi aksatmadan gözlerime siyah bir perde ininceye dek devam etti. Duymuyordum artık acıyı ama neden böyle yaptığını anlayamamıştım.

Bir saat sonra kendime geldiğimde komiser çay içiyordu. Gidip yüzümü yıkadım. Sandığım kadar ciddi olmamakla birlikte suratımın şekli bozulmuştu yine de ama iç organlarım korkunç ağrıyordu.

04:49

bölüm otuz bir

İçeri girip karşısına oturacaktım, çantamı suratıma fırlatıp “Siktir git.” dedi sadece. “Gerçekten mi efendim, gerçekten mi?” diye kaçırdım ağzımdan.

Son sözü “Bak sıçarım ağzına, siktir git.” oldu.

Çantamı koltuğumun altına alıp çıktım karakoldan. Komiser “Lan Memeeet!” diye bağırıyordu odasında.

“Yine aklına bir şey gelmeden tüymeli,” diyerek, arkama bile bakmadan döndüm sokakları...

Çantamda eksiğim yoktu.

Vücudumun acıları yok oldu sanki. Bedeli alınmış bir dayak acıtmıyormuş demek ki. Neden böyle davrandı anlamıyordum ama nihayet kurtulmuştum elinden.

05:01

bölüm otuz iki

Günlerdir yaşadığım hiçbir dakikaya anlam veremiyordum. Bu düzen benim gibi ciddi bir adamı bile böylesine komik durumlara düşürdüğüne göre, başkalarını sorma gitsin.

Bana çizilen kaderi mi yaşıyorum yoksa yeni bir kader mi yaşadıklarım. Bitti şükür. Her şeye rağmen çekilir bir hayatın sabahındayım. Bir sigara iyi gider.

Elimde kalanlara bakıyorum. Sağlık idare eder. Çantam koltuğumun altında. Sigara var. İki günlük para cepte mevcut. Slogan işine daha dört gün var. Bu zeki insanlar için uzun bir süre.

17:00

bölüm otuz üç

O kadın ne yapıyordu acaba? Görüşme isteği canlandı içimde. Ona karşı oluşan çekim kuvvetinin; belkilerin, galibaların cevabını arayacaktım ama durup dururken başka bir slogan avladım sabahın köründe:

“Belki de aşk...”

Denizden gelen rüzgâr nemini bırakıyordu vücuduma. Hiçbir iş yapmadan akşamın beşi olmuştu bile. Duyduğum her seste, arkada bıraktığım sokaklarda hayatın anlamını ve o hayata anlam katacak parfüm sloganının ipuçlarını aradım.

Madem hedef kitle kadınlardı, rotam onun yanı olmalıydı. Yönümü onun evine yönelttim. Eşiğindeydim işte...

21:56

bölüm otuz dört

Kapıyı tıklattım. “Kim o?” bile demeden açtı kapıyı. Hayattan bir beklentisi olmayanlar, cesurlar veya kaybedecek bir şeyi olmayanlar açarlardı kapıyı “Kim o?” demeden. Oysa ben baştan tedbirimi almış, tam kapının merceğinin karşısında yüzümü gösterecek şekilde durmuştum.

“Kim o?” diyecekti. “Öhhö.” diyerek parolayı söyleyecektim. Tekrarlayacaktı “Kim o, kim?”

“Benim.” cevabını alacaktı sonra. Kapının zinciri inecek ve içeri buyur edilecektim. Bunların hiçbirisi olmadı. Bu kolay zafer yaşadıklarımla örtüşmüyordu. Bütün kapıları tırnaklarımla yonttuğum, merceğin arkasında en cici yüz ifadelerimi kullandığım halde açmazlardı kapıyı. Açsalar bile aradıklarımı bulamaz, bulsam bile olumlu yanıtlar alamazdım. Umutlarımın kırıldığı, aşağılandığım, kovulduğum her kapının en ince ayrıntıları yıllarca ezberimde kalırdı. Kapının numarası, su, elektrik abone numarası, kapının hangi ağaçtan yapıldığı filan hep kalırdı aklımda. Her kapı bir zorluğun, dökülen terlerimin imgesidir bilinçaltımda. Gıcık olduğum her insanın kapısını tanırım. İşimin ters gittiği, beş kuruş kazanamadığım tüm kapılar kahverengi çelik kapılardı.

Çelik kapısı olanların mutlaka düşmanları da vardır ama işimin rast gittiği kapılar en ucuz tahtadan yapılanlardı. Onlar da ne zaman gitsem parayı geciktirir, uğraştırırdı adamı. İflas edenlerin kapıları genellikle bunlardır.

Bir gün kapısız bir insan görsem dalacaktım içeri. İşte kapısını “Kim o?” bile demeden açan kadın karşımda; terliği ayağında, hırkası sırtında, kırmızı geceliğiyle duruyordu...

21:57

bölüm otuz beş

“Merhaba girebilir miyim?” dedim ve zaten o an ayakka-
bılarımın bağlarını çözmeye başlamıştım bile...

10:39

bölüm otuz altı

Dört gün sonra kayıp bir sevgilim ve otuz bin dolarım olmuştu. Patron önce bütün güzel sloganlarımı hakaretle yüzüme savurduktan sonra, son saniyede laf olsun diye söylediğim: “Yalnızlığın yeni adı...” sözünü duyar duymaz masadan atlayıp öperek, beni paraya boğmuştu...

O kadar heyecanlıydı ki, ona bu sloganın parfüm markası olamayacağını anlatmaya çalıştıkça “Aslanım!” deyip sarılıyordu. Şaşkındım doğrusu. Dakikalarca yalvardım “Güzelliğinizin üstündeki sisi kaldırın” sloganının kullanılması için. Anlatamadım. Sermayenin bu kadar geri zekâlı olacağını sanmıyordum doğrusu. İlk tepkiyi almak için sekreteri odasına çağırıp bir parfüm sloganı olarak “Yalnızlığın yeni adı”nın ona neyi çağrıştırdığını sordu. “Böööö,” diyerek yüzünü buruşturdu önce kız. Patron azarlayınca ciddileşip fikirlerini söyledi. Ona göre bu parfümü kullanan yalnız kalacak kadar pis kokuyor olmalıydı. Bu yüzden yalnızlığın yeni adıydı parfümün sloganı.

İçimden “Helal be!” dedim. Bu güzel kız bile daha sağlıklı düşünüyordu işte. Tanıdığım tüm güzeller aptaldı. Güzellerin istedikleri her şeyi cilveyle elde etmelerinden dolayı be-

yinlerini kullanmalarına gerek yoktu. Kafasını çalıştırmadığı sürece aç kalacak insanlar çirkinlerdi. Çirkinlere iş verilmez, fikirleri sorulmazdı. Her güzel kızın yanında onun yerine düşünecek, onun yerine karar verecek çirkin ama zeki, zeki olduğu kadar zengin erkekler bulunurdu. Oysa bu kız daha ilk hakkında sloganın aptalca olduğunu itiraf etmişti. Dinlemedi onu patron. Sonra bu sloganın güzel ve çarpıcı olduğuna dair mini bir konferans verdi. Öyle etkileyici konuşuyordu ki patron, neredeyse ben bile bu geri zekâlı sloganı savunur duruma gelmiştim.

Yapacak bir şey yoktu. Çaresiz kabul ettim parayı. Bundan sonrası onun sorumluluğundaydı çünkü.

Odadan paralarla çıkarken son kez patrona yalvarırcasına iyi düşünmesini rica ettim. Cevabı kesin ve sertti: "Sen anlamazsın salak, git yeni bir hayat kur kendine."

Başımı öne eğip kapıya yöneldim. Arkamdan homurdanıyordu halen:

- Bu güzel sloganı bulan bir insan nasıl bu kadar aptal olabilir Tanrım?

11:43

bölüm otuz yedi

Çekip gidiyordum gitmesine ya, ben bu paralarla kendime yeni bir hayat kurarken kaç hayatın söneceğini, kaç insanın mezarı boylayacağını düşünüyordum. İyice kararmıştı içim. Korkunç bir hata yapıyorlardı. Bana göre hava hoş diyemezdim ama elimden geleni yaptığıma inanıyordum. Gerisi ona kalıyordu. Üzülmek için çok geçti artık. Koltuğuna oturmuş bana gülüyor, öte yandan parfüm şirketine bulunan sloganın güzelliğinden bahsediyordu. "Oldu bu iş." diye bağırırdı. Akşama doğru kontratı yapacaklardı. Telefonu kapatıp "Otur hele." dedi. Belki ikna ederim diye tekrar oturdum. Otuz bin dolar gömlek cebimde uyuyordu. Çıkarıp fırlattım masaya.

- Patron, gel vazgeçelim bu işten.

- Oğlum bitti bu iş, git paralarını ye.

İlk kez gelen viskiyi "Gürp, gürp, gürp," diye indirdim mideye. Kendi hayatıyla oynayan bu salak adama katlanmanın başka yolunu bilmiyordum çünkü. Ara ara sekreterin yakalarına takılıyordu gözüm. Küre göğüsleri, çıldırtıyordu beni. Bir kadında iki geometrik şekil vardır ki bunların ikisi de insanı çıldırtmaya yeter: Üçgen ve küreler.

Bir üçgeni ne kadar bölersen böl, yeni bir üçgen elde edersin. Şeytanidir üçgen. Bermuda Şeytan Üçgeni, rastlantı bir isim olmasa gerek. Küreye gelince: Küre pürüzsüzdür. Kaygandır. Tutunamazsınız. Küre sonsuzdur. Yönsüzdür. Her noktası yeni bir yolculuk ve her noktası yeni bir rotadır. Sağ, solu, arkası, üstü, altı yoktur kürenin. Küreyi bölemezsin. Küre doğurmaz. Tektir. Çoğalmaz. Çoğalan tek geometrik şekil üçgendir ve o da zaten kadınlık organına şeklini vermiş...

11:54

bölüm otuz sekiz

Bilinçaltımın koridorlarında bunları düşünüp dururken beklenmedik kapı ziliyle irkildim.

Patron, halen slogan işinin bitmesine inanamıyormuş gibi sevinçten viskisini yudumluyordu. Masanın üstündeki otuz bin dolara baktım. "Hepsi senin, git ye." diyordu patron. Kapının zili tekrar çaldı.

Sekreter kapıyı açmaya koşarken "Onlar mı geldi yoksa patron?" dedim.

"Yok canım, kuş değiller ya!" cevabını verdi. Beni rahatlatan bu cevabı meze yapıp, önümdeki viskiyi dudaklarıma götürüp içimde zimmetledim.

- Patron, gelmiş olmasınlar?

- Ulan, onlar gelse ne fark edecek? Taktın mı takıyorsun bir şeye...

- Olabilirler ama...

- Havle velaaa...

Kapı açıldığında hayatımın en kötü virajı beni bekliyordu. Tam her şey düzeldi derken, paraları alıp gidecekken...

İçkinin tesiri ve asla karşılaşmak istemediğim o an birlesince, gözlerime siyah perdeler çekildi sanki.

Patron ayağa kalkmış, kucagında bandajlı bir köpek bulunan kadına “Hoş geldin karıcığım.” diyordu.

Kadın, henüz beni görmemişti. Köpeği yere bırakıp iki adım attı. Nefesimi tutmuş bekliyor, başıma gelebilecek en kötü şeylerin hesabını yapıyordum.

Bir tüy gibi, yavaştan geri geri gidecek ve kapıya ulaşabilirsem odadan roketleyecektim. Bir av hayvanı gibi gözlerimi üstlerine dikip planımı uygulamaya başladım. Kadın çantasını dizlerinin üstüne koyup sigarasını ateşledi. Henüz bakmamıştı ve ben olur ya, patronun kibarlığı tutar, tanıştırmaya kalkışıp yerimi belli eder diye acele etmem gerektiğinin bilincindeydim.

Geri geri giderken felaketimin gongu olan ilk ses yayıldı odaya:

- İlyyyyyyykkkk...

Köpeğin; yani “Sisi” nin, yani kötü talihimin, yani geleceğimin, tam da belinin ortasına basmıştım.

Odadaki bütün gözler bana döndü. Binlerce, milyonlarca göz bana bakıyordu. Donup kaldım. Bu buzdan an günlerdir kâbusumdu zaten ve onunla yüzleşmiştim işte.

- Tanrım, o adaamm, diye bağırdı kadın. Ayağa kalkmış; sağ kolunu dimdik bana uzatmış, işaret parmağıyla beni gösteriyordu.

Refleksif bir manevrayla kapıyı açıp kendini dışarı attım. Patron, kesici bir alet bulmak için mutfaka gitmişti sanırım.

Kaldırımın ucunda Ayhan Işık gibi durup, seri hareketlerle sağıma soluma baktım. Bir taksiye atlayıp, hiç tereddütsüz arka koltuğa oturarak “Hadi!” dedim.

Birkaç dakika sonra "Burası." deyip durmasını söyledim şoföre. İkimiz de taksimetreye bakıyorduk ama benim kafam patronun masasındaki otuz bin dolarda kalmıştı.

Tek kuruş yoktu cebimde ve yalan üretemeyecek kadar üzüntülüydüm.

- Hiç param yok, dedim ona.

O da bana ağzından salyalar akarak ve ara ara küçük tokatlar atarak şunları dedi:

- Suratın bana ne diyor biliyor musun orospu çocuğu: bulabildiğin en kalın meşe sopasıyla dişlerimi dök diyor. Lan şerefsiz, Amerikan polisleri gibi taksiye atlayıp "Çek." demeyi nasıl becerdin paran yoksa? Goduumun götü, naapiyim lan şimdi seni ben? (Şraakkk)... Oyyim mi gözlerini, çıkarıp su bardağına koydum mi onları? Uyuz it, lapacı mı yapacaksın bu yaştan sonra beni, patlatayım mı basurunu kıçın oğlu...

Durmuş, ona bakıyor; tokatlarını yiyor, küfürlerini dinliyordum ama öte yandan yine martının midesindeki susamı oynuyordum.

Başka neler dedi, kaç defa vurdu bilmiyorum. Otuz bin dolar zarar etmiş bir susam tanesiydim artık ben.

Taksici, ona vereceğim paranın beş mislini karşılayacak kadar hakaret edip gitti.

Martının midesinden çıkıp, kendimi temize çekmek için onun görüş açısından kaybolmasını bekliyordum. Yavaşça etrafımdan gelip geçen insanların ortasında diz çöküp ağlamaya başladım.

Peki, onlar ne yaptı?

Hiçbiri dönüp bakmadı bile. Yüreğinin yırtıklarını ve kişilik surlarının gediklerini yamayan bu adama; yani bana, kimseler dönüp bakmadı.

“Sağ olun lan!” diye bağırdım kalabalığa... Sesimi duyanlar hamamböcekleri gibi duvar kenarlarından yürümeye başladılar. Duymayanlar ise, aslında beni ilk duyan ama dönüp bakmayanlardı. İki elimle kulaklarımı kapatıp koşmaya başladım. “Biri daha gitti,” sesleri duyuyordum ara ara... Munch’ın “Çılgık” tablosundaki adamdım artık.

Bir yandan da “Beyim, bir sorun mu var?” diyen biri çıkmasın diye, içten içe dua ediyordum. O an anlamıştım ki; içimdeki kötülük potansiyelini kullanmayışımın sebebi insanlıktan umudumu kesmememe bağlıymış. Şimdi bana karşı ilgisizlikleri, kafamdaki savunma mekanizmalarını çalıştırıyordu. Ben de sevmeyecektim onları. Bütün insanlığın sorumluluğunu atıyordum sırtımdan.

İçimdeki bulutlar dağıldığında İstanbul kararmıştı. Yavaş yavaş yürümeye başladım. Her şeye ve herkese rağmen, beni taşıyan iki cılız bacağım vardı.

Saatler sürecekti fakat eve onlarla gitmeliydim.

Çaresizliğimi yorgun dizlerime yükleyip yürüdüm...

23:46

bölüm otuz dokuz

Yürümekten dizlerimin bağı çözülüp yere düşünce, yanımda eski püskü bir araba durdu. Kısa aralıklarla soluklanıyor ve adam beni arabasına alsın diye yüzüme masum bir ifadenin komutlarını veriyordum.

- Hele bin gardaş.

Hışırtilı bir radyodan sürekli değişen müzikler geliyordu.

- Nöördün la gardaş, bu ne hal?

Bende çıt yok. Konuşurken adamın kalın dudağındaki sigarasının sallanışına bakıyordum.

- Soru sordum mu ikilemeyeceen, cevap vereceen, attırmıycan kafamın tasını, adam olacaan, cigerimi yiyeceen, yoğsam salarım arabı, görürsün gününü...

- Arap da ne ki?

- Aha budur. Benim ufaklık. Hizaya geldiysen şinci gonuş bağalım. Ne iş dutarsın?

- Şimdilik çalışmıyorum.

- Öölee yoğğğ... Yoğ ööle... Bi iş dutacan hemşerim. Zaman zor... Millet perişan. İpim guşağıma çüküm daşsağıma

denk devri bitti. Bi iş dutacaan. Yoğsam arabı duttururlar adama haa...

Adam buldu ya kendine bir lavuk, yaptı ya bir iyilik, aldı ya arabasına, şimdi istediği üslûbu kullanmaya hakkı varmış gibi davranacak tabii... Bu adamlardan kurtulmanın tek yolu vardır, o da; önce ne iş yaptığını soracaksın, sonra da mutlaka ne iş yaparsa yapsın "Sizin de işiniz zor be." diye bitireceksin cümleleri. Bu tavize bayılır bizim millet. Artık dinle dur geçmişine yandığının adamını ama en azından benimle uğraşmaya son verip kendini anlatır.

- Siz ne iş yaparsınız beyefendi?

- Büfem var.

- Sizin de işiniz zordur be...

- Sen ne diyon hemşerim... Kargalar boklanmadan uyanıp gidecen, sabahın köründe gastelerin ekini mekini iç içe goyacaan, sonra sakızcısı makızcısı gelecek, sigaraları tamamlayacaan, bozuk para bi dert akşama kadar dimdik ayakta... Gece birde eve giderim. Allah seni inandırсын sanki üstümden kamyon geçmiş, hanımla kız kardeş olduk zati, yıllardır tık yok, gören bizim çok para kazandığımızı sanır. Yoğ valla. Sakıznan, gasteynen, sigaraynan, kibritnen zor bela geçineyo adam. Ama didim ya sanırlar ki para zibil. Sansınlar ...muna koyum. Neyse koy götüne, sen nerde inecen bakayım?

- Burada olabilir. Kendinize iyi bakın.

- Sen de babam. Hemen bi iş bul çalış, olmaz ööle, her zaman benim gibi insan evladı bulamazsın ki evine lord gibi gelesin...

- Teşekkür ederim.

- Al bi de sigara vereyim, gidince arkamdan eşek dersin.

Adam egzozunu öksürterek gitti. Ben evime çok yakındım. "Ah bir gitsem, kafayı yastığıma gömüp uyusam, yaşadıklarımı bir süre unutsam," diyerek kafamdaki düşüncelerle anahtarımı çıkardım. Kapının aralıklarına sıkıştırılmış kâğıt parçaları vardı. Hepsi de bizim şişman çocuğa aitti:

"Üstadım kaç kez uğradım bulamadım sizi çok merak ediyorum."

"Uğradım yoktunuz yine gelirim."

Notları okuyup yırttım. Keskin bir koku sarmıştı evi. Göz kapaklarım sahneyi kapatıyordu. Zor bela attım kendimi kanepenin üstüne...

Uyandığımda akşamdı. Acayip sesler geliyordu midemden. Bütün evin altını üstüne getirip bir ekmek, bir yumurta ve en ucuzundan bir paket sigara parası buldum. Lokmaları yuttukça midemdeki trompetler susuyordu. Masanın üstündeki son romanımı ne yapıp edip en büyük yayınevine postalamalıyım. Bir süre oyalayacaktı beni cevabı beklemek. Ama önce kargo ya da posta parası bulmak gerekiyordu.

Tek sermayem vardı, o da aklım. Bu parayı onunla bulacaktım. Banyoya gidip yüzümü yıkarsam belki kendime gelir daha sağlıklı düşünebilirdim.

Hay gitmez olsaydım! Sen tut aylar öncesinin rakı şişesine bir güzel bas, geçir suratını betona, kanlar içinde kal. İyi mi!

Kafamın içindeki "Çiiinnngg" sesi durunca, zor bela ayağa kalkıp yüzümü yıkadım. Şişe halen durmamış, zeminin bozukluğundan dolayı tıngır tıngır gidiyor, sonra da geri geliyordu. Yerden alıp salona geçtim.

Alaattin'in sihirli lambasını okşar gibi şişeyi okşayıp para meselesini düşünürken kafamda aniden şimşekler çaktı. Tabii yaa! Bu boş şişeyi bana Tanrı göndermişti. "Al!" demiş-

ti. "Al suratını dağıt ki kafan çalışsın." Sağ ol Tanrım, teşekkür ederim.

Kalkıp şişeyi bir gazete parçasına sardım, bunu yapmadan önce de içini suyla doldurmuştum.

Avcı hayvanların az efor kaybetmek için su kenarına gitmesi gibi ben de semtimizin en kalabalık merkezine gidip, uygun avı aramaya başladım.

Hali vakti yerinde, dişime göre ve kesinlikle dalgın, lafı uzatmayacak birini bulunca yalancıkdan bir çarpışma gerçekleştirecektim. Yanımdan ilk geçen ızbandut gibi bir adamdan korkup kenara çekildim. Fiziki olarak diretemeyeceğimi anlamıştım. Az zamanda keskin yargılara varabilmem benim en hoşuma giden huyumdur.

Beklenen av ufukta belirmişti. Tıknaz, kravatlı, gözlüklü, vitrinlere bakan ellisinde bir tip. Tam ağzıma layıktı doğrusu.

Çarpışma anına birkaç adım kalmış, ben pür dikkat kendimi işime vermiştim. Adam vitrine bakarak yürümeye devam ediyordu. Ben sinsi bir yılan gibi yanından geçerken çarpıştık. Elimdeki rakı şişesi yere düşüp büyük ses çıkarak kırıldı. Sürekli göz kapaklarını kertenkele gibi açıp kapatan bu adam bana bakıyor bir yandan da nasıl oldu diye kendini yokluyordu.

Durmayıp sıraladım cümlelerimi:

- Önünüze baksanıza beyefendi, evde misafirim var, son paramla aldım bu rakıyı, bankalar da kapalı, rezil ettiniz misafirime.

- Çok üzgünüm, görmedim galiba.

- Tabii görmezsiniz, önünüze bakmıyorsunuz ki, sizin dikkatsizliğiniz mahvedecek gecemizi.

- Niye mahvetsin canım. Eğer dediğiniz gibi suçlu ben isem karşılarım zararınızı.

- Zarar önemli değil ama "Suçlu ben isem," derken beni töhmet altında bırakıyorsunuz.

- Lafın gelişi canım. Tamam, alın şu beş milyonu...

- Olan oldu artık ne yapalım, gidip yenisini alayım bari, siz de biraz dikkatli yürürseniz iyi olacak.

- Ya paranın üstü?

- Fiyatlardan haberiniz yok anlaşılan.

- İyi öyleyse... Al, al ...

İşte bu... Nasıl da kıvırdım meseleyi. "Çaresizlik yaratıcılıkla orantılıdır." sözünü daha iyi anlıyorum şimdi. Kazık yedikçe zihni açılıyor insanın.

Küçük çay, şeker ve iki paket ucuz sigara alarak tekrar eve döndüm. Artan parayla kitabımı postaya veririm ilk raundu alacaktım.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyanıp çay demledim. Kendi evimde uyanmasını nasıl da özlemişim. Bir iki sat sonra postaladım kitabı. Yine eve dönüp tembelliğimin keyfini çıkaracaktım. Çayın altını tekrar ateşleyip sigara yaktım. Telefon çalmaya başladı. Hayrola? Kim arar ki beni? Huzurum kaçsın istemiyorum, açmayacağım telefonu. Ama telefon çalmakta ısrar ediyordu. Şimdi açmazsam belki daha sonra kim aradı diye çok merak edecektim. Fırlayıp açtım telefonu:

- Alooo...

- Ulan it, sonunda buldum seni.

- Pa pa patroonnn!!!

- Sisi öldü oluum... Ölümlerden ölüm beğen kendine... Ama yooookkk... Seni öldürtmeyeceğim... Diz kapaklarına sıkıracacağım senin... Ömrünün sonuna kadar yatalak edeceğim seni...

- Patron, hepsi kazaydı, isteyerek olmadı, çok özür...

- Bittin sen. Bir gün öyle ansızın, öyle zamansız sıkıracam ki, sen o günü beklerken delirmiş olacaksın zaten.

- Patroon... Patron...

Telefonu kapatmıştı. Bacaklarım, bütün vücudum zangır zangır titriyordu. Yapılacak ilk iş bütün pencereleri gazeteyle kaplamaktı. Kapının da arkasına eski bir sandığı çekip tırnaklarımı yemeye başladım.

İki gün böyle geçti. Evin içi büyük bir sessizliğe boğulmuştu. Gözümü diz kapaklarımdan ayıramıyordum. Onlara sarılıp ağladım defalarca. Yemeden, içmeden, sigara ve çay içerek geçirilen iki koca gün, uykusuz, yorgun iki kocaman gün. Odadan odaya geçerken önce gırgırın sapıyla uzaktan kapıyı itekleyip yere yattırıyor, sonra kimselerin olmadığına kanaat getirince gidiyordum.

Her "Çıt" sesi duyuşumda, nefesimi uzun süre tutmaktan başıma ağırlar saplanmıştı. Patron dediğini yapan adamdı, bunu bildiğim için kendimi rahatlatacak bahaneler bulamıyordum. Beynimin içinde klip vardı, o da; ansızın iki adam karşıma çıkıyor ve kahkahalar içinde diz kapaklarıma ateş ediyor... Milyonlarca defa başa sarıp izledim bu klibi.

İki üç sigara kalınca iyice panik oldum. Bir şeyler yapıp, postu deldirmeden sigara, ekmek almalıydım, ama her zamanki gibi önce para...

Zangır zangır çıktım sokağa. Elimde yine gazeteye sarılmış su dolu rakı şisesi vardı. Etrafı iyice kolaçan ettim. Kimse-

ler yoktu. Baktım uzaktan zigzaglar çizerek biri geliyor, duvarın köşesine tüneyip bekledim. Aniden çıkıp çarpışacak sonra da cukkayı doğrultacaktım. Ya adam onlardan biriye? İçime bir ateş düştü. Yok canım, gelen adamda hiç de öyle bir tip yoktu.

Adam geldi, geldi, geldi... Baaammmmm... Tam isabet... Şangırrrrr... Adam zil zurnaydı, "Neler oluyo?" diyebildi.

- Gitti derya kuzusu, mahvettin rakımı, çok yazık.

- Vayy, kırdık mı boynunu yetmişliğin.

- Aynen öyle oldu.

- Boş veer... Bende para bok... Al şu on milyonluğu keyfine bak.

- Sağ ol beyim.

- Bizdensin, helal olsun.

Parayı kapıp tüydüm ilk sokaktan. Bu seferki işim çok kolay olmuştu. Şu patron belası olmasaydı, bu iş beni milyarder eder, ben de oturur romanlarımı yazardım. Olay mahallinden uzaklaşınca korkularım tekrar bastırdı. Uzaktan adım sesleri duyunca bilmediğim bir yöne koşmaya başladım.

Gece nüfusuna geçirmişti her şeyi İstanbul'u ve İstanbul beni sokaklarında boğuyordu. Birileri nefesini her saniye enseme üflüyordu. Korkum iyi bir atletti ve ne yaparsam yapayım tur bindiriyordu gövdeme. Hiçbir duanın sonunu getiremiyordum artık. Ensemdeki sıcaklık gittikçe artıyor, arkamdan doğrulan namlular kurşun kusacak oluyordu. Arkamdan doğrultulan silahlardan kurtulmanın bir yolunu buldum. Her beş, on adımda bir bozuk paramı yere düşürüp eğilip alacak ve böylece tesadüfen kurtulabilecektim belki. Fikrim güzeldi. Arkama bakmadan koştum. Eğilip kalkıyordum zeybekler gibi. Eve gitsem pencerenin gölgesi, tuvalete

girsem delikten namlu, koşsam öksürüğü, dursam nefesi, gölge gibi peşimde, bulut gibi üstümde.

Bir dönebilsem, cesaret edip arkama bakabilsem, belki de korkmayacaktım ondan.

Düşe kalka sürdürdüm koşumu. İnsan düşlerinin tutsağı olabiliyordu. “Şşşşşşşttt” dedi arkamdaki. Sustu. Sus pus oldu İstanbul. Kulaklarımı açmış tetiğin sesini bekliyordum. “Click” diye bir ses duyar duymaz kendimi yere atıp ölü numarası yapacaktım. Ama yere yıkıldığımda numara yapmıyor olabiliyordum. Kefenin cebi de yok. Öyleyse bu dünyadan hemen şimdi götürebileceğim tek şey derin bir soluktu. Ağzımı yırtılıncaya kadar açıp soluklandım: Hüüüüpppp... Olmuştu işte. Bekledim. Havayı az daha içimde tutsam balon gibi yükselecektim. Nefesi havaya kendimi yere bıraktım.

Kayıklar tıkırdıyordu sahilde. Tuz buz olmuş ayna parçasıydı yakamozlar. “Köpekleerrrr,” diye haykırdım yıldızlara doğru.

Bir rüzgâr esti keşişlemeden, bir ter düştü kumlara, bir köpek ulurken Ay’a karşı, tek ses duymadım “click” diye.

Sokup kafamı diz kapaklarımın arasına, domaldım yirmi bir pare Galata’ya karşı.

Gözlerim kan çanağı, ellerim titrek, yüreğim pır pır düştüm yola. Şimdilik iyi sayılırdım ama biliyordum ki bilinci dökülmüş, refleksleri zayıflamış yarım bir adamdım artık. Yüzünü bilmediğin düşmanlarının olması korkunç şeymiş, yeni anlıyorum.

Attığım her adımda dalağım, böbreğim, barsaklarım yere dökülüp eksiltiyorlardı beni. Martı seslerine müteakip yine duydum adım seslerini. On adımda bir yere eğiliyor, iki elimle kulaklarımı kapatıp kaçıyordum. Sokaklardan dönü-

yor, caddelerden geçiyor ama bakmıyordum arkama. Şehrin ilk araçlarının motor sesleri de dâhil oldu senfoniye. Son girdiğim çıkmaz sokakta yüzümü duvara yaslayıp ellerimi kaldırarak titredim.

“Click” sesi duyulmuştu işte.

- Gıpreşme leen....., diye bağırdı arkamdaki tetiğin sahibi.

Yıkıldım yere.

Uyandıgımda karakol odasındaydım, bekçi Memet, komisere şunları söylüyordu:

- Aha gomserim, deli danalar gibi goşan adamı getirdim.

- Şair sen ha?

- Komiserim....

- Beni öldürecekler komiserim.

- Seni bizim bekçi kovalamış, kimsenin öldürdüğü yok, gece yarıları gezme öyle.

- Öldürecekler komiserim.

- İyice tırlatmışsın sen şair, hadi bi çay iç de git, sürtünme gene bana.

- Yemin olsun komiserim.

- Hadi hadi iç çayını, yallah, tırlatmışsın sen.

Komiser ,daha önce bana yaptıklarının hoş şeyler olmadığını anlamış olmalı ki kendini affettirmek ister gibi, babacan tavırlara bürünerek “Çayını iç, git,” diyor da başka bir şey demiyordu. Önce, “Kadın meselesine ne zaman girecek?” diye merak ederken, yavaş yavaş aslında hiç konu açılmasını diye “İç çayını, git.” dediğini anlamaya başlamıştım.

Besbelli konu açılmasını istiyordu.

Camdan dışarı bakarken sigara tütürüyordu.

"Ben sevgisini insanlara gösteremeyen bir zavallıyım." diyebildi nihayet. "Oysa siz nefretinizi bile açıkça kusabiliyorsunuz kâğıtlara," diye tamamladı konuşmasını.

- İyiler ve kötüler sürekli yer değiştirebilirler komiserim.

- İyi iyidir. Kötü de kötü.

- Her iki duyguyu da taşıyız biz, iyi ya da kötü olmak zorunda olduğumuz durumlar vardır, hepsi bu.

Kafamdaki sese kulak verseydim ona şunları diyeydim: "Sen kötü bir insan olduğunu bilmek üzereysen mutlaka bu yargıya iyi düşüncelerle varmışsındır, rahatsızsındır, rahatsız olduğun bir durumu sürdürüyorsan uygun ortamı yakalayamamışsındır..."

Nasıl olsa dediklerimi anlayamayacaktı, ben de üstelemedim, doğrusu kafam halen patrondaydı, onlardan kaçarak yaşayamazdım. Komiserin silahı masada duruyordu. "Çal o silahı." dedi içimden bir ses. Şimdi de benim içimdeki kötü sivriliyordu sanki.

Komiser yeni bir sigara yakıp sanki soru soracakmış gibi bana baktı. Sonra dönüp yine dışarıyı seyretti.

"Çal onu, çaal..." Bu cesareti nasıl, nereden temin edip, o silahı kaptığım gibi ne cüret belime soktum bilmiyorum.

- Müsaadeniz varsa gideyim ben artık komiserim?

Dönüp yüzüme bakmadan eliyle git işareti yaptı.

Zulada kalmış bir apartmanın bahçesindeki kömürlüğe benzeyen bir yerde sabah ettim. Bu silahla ne yapacağımı çok iyi biliyordum artık. Kararımı da kolay vermemiştım. Dizginler içimdeki anarşistin elindeydi. Nereye isterse oraya sürüyordu beni. O düşünüyor, o harekete geçiriyor, emirleri o veriyordu.

Yoldan geçen ilk taksiye el kaldırıp bindim. Sanki her şeyi spontane yapıyordum.

- Nereye? dedi şoför.

- Dimdik, dedim.

- Dimdik ha?

Adam bir şeyler ima etmeye çalışıyordu fakat onu tanıyıp tanımadığımı bilemiyordum. Zihnimi sonsuz kurcaladığım halde bana aslında yabancı gelmeyen bu adamı tanıyamadım. Derken olan oldu, düğüm de böylece çözüldü.

- Kafama yine tarak mı dayayacan, orospu çocuğu?

- Ne tarağı?

- Şimdi karakola götürüyorum seni şerefsiz.

Ani bir manevra yapıp sola kırdı. Arı kovanına dönmüş beynimden sıyrılıp silahı çektim.

- Kafana kurşunu yemek istemiyorsan geri dön şoför efendi.

- O tarağı karakolda kıcına sokturacaam senin.

- Ne tarağı lan, ne tarrrraağuu....

Silahın soğukluğunu yüzünde hissedince akıllı bir çocuğa dönmüş, canını kurtarmak için hiç susmadan yalakalık yapıyordu:

- Abimsin... Şakaydı... Abiimm... Var ya... Kıyma bana, şakaydı...

- Tarakmış... arakmış... Yürrüü...

- Bu hız iyi mi abiim, istersen yavaş gideyim... Ne dersen hemen olur var yaa...

Sokaklardan girdik, caddelerden çıktık... Pişman mıyım, değil miyim bilmiyorum, gidiyoruz... Nihayet istediğim yere gelmiştik.

- Çabuk dur burada, der demez frene bastı.
- Buyur abi.
- Şimdi git, sakın arkana bakma.
- Bakmam abi, rast gele.

Sözünde durup arkasına bakmadan, mahşer yerinden kaçır gibi gazladı arabayı. Patronun işyerinin olduğu binanın önündeydim. Etrafımı hızla kolağan edip binaya daldım. Sekreter elinde kâğıtlarla önce sakın bir şekilde kapıyı bana açmış, sonra "İmdat!" diye bağırarak elindeki kâğıtları yere düşürmüş, silahuma bakarak üst üste çığlıklar atmıştı. Olduğu yerde çığlık atıp iki ayağı üzerinde hopladıkça büyük "Y" harfi zıplıyordu.

Ona arkadan sarılıp, elimi göbeğine dayayarak diğer elimle silahı kafasına dayadım. Baktım korkudan damağı çekilmek üzere, yumuşak koltuğa doğru ittim onu.

- Patrooonnnn.

Kafasını kapıdan uzatıp ince ve kibar ses tonuyla "Buradayım." dedi.

- Diz kapaklarım demiştin değil mi?
- Şakaydı, deli misin? Bak paranı vereyim istersen.
- İstemiyorum. Vurduracaktın beni. Günlerce sokağa çıkmadım.
- Koy o silahı, şakaydı diyorum, bitti gitti.
- İnanmıyorum sana, dediğini yapmazsan kudurursun sen.
- İnan bana.

- Beklemekten çıldırdım ulan, bitirdin beni.
- Gir odaya.
- Tamam.
- Koltuğuna otur ve seyret.
- Neyi?

Silahı kendi diz kapağıma dayayıp ona doğru bağırdım:

- Sana tattırmam o zevki, seyret laan.
- Yapma diyorum, valla şakaydı.
- Beni çıldırttın.
- Sisi ölmüştü, kafam bozuktu.

- O bir köpek ulan, ben insanım. Bir yazarım ben, oynadın hep benimle, insanlığımla kullandın, fukaralığımdan faydalandın, pislik, seyret ulaaaaaanınnnnn....

Gözlerimi onun gözlerine kilitleyip tetiği düşürdüm... Kanım masasına kadar fışkırmıştı. Kendine yeni gelen sekreter, bacağımla görünce yeniden bayıldı, ben asansöre doğru bacağımla sürüklüyordum. Buzdan tuğlalar örülüyordu bedenime. Kendimi caddeye zor attım. Üç beş insan bana doğru koşuyordu ama içlerinden bir tanesinin sesini tanıyabildim:

- Üstadıııııııııııı... Günlerdir, haftalardır sizi arıyordum üstadıııııııııııı.

Onu gördüğüme ilk defa seviniyordum. Toparlık avuçlarını yanaklarıma dayayıp, ağlayarak üst üste "Üstadıııııııııııı..." diyordu. Neden sonra "Çabuk bir taksi!" diyebilirdi... Bir taksi bulmuş beni arka koltuğa oturtup kafamı omzuna yaslamıştı.

- Lütfen acele ediniz şoför bey kardeşim, biz onun kitaplarıyla büyüydük, üstadımız ölmesin, acele ediniz lütfen.

Ona bir şeyler söylemek istiyor fakat dudaklarımda bu gücü bulamıyordum. Kan ayakkabılarıma doluyordu. Hırıltılı bir sesle:

- Dinle deli oğlan, ara sıra benim postalara bak, bir yayıncıdan kitap için cevap bekliyordum, kimsem yok, kitabım sana emanet...

- Meraklanmayınız üstadım, ben çadır açar otururum orada, siz müsterih olunuz.

- Sağ ol deli oğlan, gözüm arkada kalmayacak.

- Yormayın kendinizi, hastaneye az kaldı.

- Buraya kadar deli oğlan.

- Yormayın kendinizi.

- Dediklerimi unutma tamam mı?

- Lütfen acele edin biraz, üstadım gidiyor.

- ???????

[illegible]

11:00

bölüm kırk

Taksi durdu.

Deli oğlan onu bağrına basmış “Üstat öldü! ” diye ağlıyordu.

Şoför bir şey demedi.

O, büyük ihtimal kan revan içinde kalan arabasını nasıl temizleyecek, masrafının karşılığını alabilecek mi, alacaksa kimden alacak, bunları düşünüyordu.

“Gidelim,” dedi deli oğlan, hıçkırıklar içinde.

Şoför yeni bir sigara daha yakıp emredilen istikamete doğru sürdü arabasını.

Artık hiç kimsenin acelesi yoktu...

BÜLENT AKYÜREK ZAMANIN EFENDİSİ

Roman boyunca çirkin tekliflere,
rastlantılara maruz kalan soylu yazar
"bir **çay**" imgesini savaş alanında
"bir at" ister gibi tekrarlar durur.

Bu imge, sermayenin vereceklerine
karşılık bir derviş edasıyla direndiği bu
kötü çağda, yazarın en büyük sancağı
olmuştur artık. Hayata karşı ucuz
talepleri vardır. Bu mütevazı hayattan
beklediği, huzurlu, gönül rahatlığıyla,
kendisini satmadan bir bardak
içmektir ama işler sanıldığı gibi kolay
olmayacaktır...

Kitap bütün yönleriyle araştırma konusudur. Bir gecede
yazılmasından tutun da, çok kısa bir süreyi anlatan çok güçlü bir
romanla, bir ülkenin ve insanların, tüm dünyanın nasıl çırılçıplak
soyularak önünüze koyulduğuna kadar; dil, üslup, işleyiş, biçim,
kuram ve yeni bir roman tarzı yönleriyle unutulmaz tatlar veriyor.

Tabii normalin dışında cesur bir yeraltı romancısıyla
tanışmaya hazırsanız...

ISBN 978-9944-915-07-6

9789944915076

4.95 YTL

KDV Dahildir